

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ПРАВЕДНИЯТ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ПРАВЕДНИЯТ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

1927 година

Серия девета

Том трети

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2010

APPLIED PHYSICS (PHYSICS)

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5800 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RECEIVED
MAY 15 1964

TO THE DIRECTOR
OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
FROM THE DEPARTMENT OF CHEMISTRY
RE: [Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

ПРАВЕДНИЯТ

„Праведният чрез вярата ще бъде жив“.

(Йоан 12:23)

„Праведният чрез вярата ще бъде жив“. – Това е едно от важните изречения на Свещеното Писание. Върху него са говорили много проповедници от старите времена; върху него говорят много проповедници от новите, сегашните времена. Думата „праведен“ може да се вземе в широк смисъл, а може да се вземе и в тесен смисъл. Думата „вѳра“ често се употребява в смисъл на вѳрвания. Обаче, казано е, че праведният човек чрез вярата ще бъде жив, а не чрез вѳрванията. Ако съвременните хора разбираха дълбокия смисъл на живота, тогава нямаше защо да бъдат праведни; тогава нямаше да се говори нито за Правда, нито за вѳра. Животът щеше да тече и да се развива правилно. Нима вълците и лисиците, които нямат понятие за Правдата, за вѳрата, не живеят? Вълците нямат нито храмове, нито владици и папи, нито свещеници и проповедници и въпреки това живеят самостоятелно.

Някой казва: Без религия не може да се живее. Аз пък казвам: Може да се живее и без религия. Когато се казва, че не може да се живее без нещо, това подразбира, че при известни условия само не може да се живее. „Може“ и „не

може“ са относителни положения. Ако религията представя система, която държи нещата в известен ред и порядък, то е едно нещо; ако религията представя законност, Правда във висшия живот, тогава е друго нещо. Обаче, що се отнася до нашите мисли и идеи, до нашия ред и порядък в света, тия неща не могат да бъдат вечни. Само Бог е вечен. Когато философите говорят за вечните неща, за вечността, тази идея у тях е съвсем неопределена. Човешките мисли нито могат, нито трябва да бъдат вечни, защото вечните неща са неопределени, а определените неща са конечни и гранични. Ако на един съвременен човек се даде безконечен, вечен живот, какво ще придобие той от него? Когато се говори за безконечност, това понятие се свързва с физическия живот, защото той продължава във вечността.

Сега аз се спирам върху думата праведен. Вълкът не може да бъде праведен, защото няма тези качества, които се изискват от праведния и които Правдата изисква. И овцата не може да бъде праведна, защото няма тези качества, които се изискват от праведния, или които изисква Правдата. Праведните хора трябва сега да се създадат! В този смисъл именно, праведният чрез вярата ще бъде жив. Това не подразбира, че в света няма Правда. Има Правда в света, но в прочетения стих се говори за някаква специфична Правда, която се отнася към Вечния живот. За тази Правда се изисква и съответстваща вяра, а не вяра на обикновените хора. Днес кой няма вяра? Съвременните духовни хора са толкова вярващи, че отиват дори до суеверие. И най-ученият човек, ако се намира в затруднено материално положение, може да се убеди, че на известно място още от турско време има заровена тенекия със злато. И този учен човек, който е свършил два факултета, ще остави всичката си работа и ще дойде заедно с вас да копае пари. Ако види, че няма

никаква тенекия с пари, той няма да се усъмни в истинността на вашите думи, но ще каже: Навярно друг някой е дохождал преди мене и е изкопал парите. Често учените хора са много суеверни. Обаче, вярата, за която се говори в цитирания стих, не се отнася за преходните неща в този свят. Има специфична Правда, която се занимава само с материални работи; има специфична вяра, която се занимава само с материални работи. Има специфична Правда, която се занимава само с духовни работи; има специфична вяра, която се занимава само с духовни работи. Има специфична Правда, която се занимава само с Божествени идеи; има специфична вяра, която се занимава само с Божествени идеи. Тъй щото, всеки човек трябва да премине през тези три гами на Правдата и на вярата.

Някой казва: Аз имам вяра. – Каква вяра имаш? Ако имаш вяра на материята, тя включва в себе си всичко видимо и осезаемо, всичко живо и мъртво. Някои хора вярват в света, а не вярват в Бога. Такива хора по отношение на света са праведни и вярващи, а по отношение на Бога са неправедни и неверници. Друг някой казва: Аз поддържам висшата Правда и вярвам в Бога. Такъв човек по отношение на света е неправеден и безверник, а по отношение на Бога е праведен и вярващ. Въз основа на този закон ние можем да си обясним психологически защо като тръгне някой човек в Божия път, колкото и да е учен, хората го оплюват и наричат извелян. Вземете пример с Толстой, който беше такъв виден писател и щом изнесе своите убеждения пред света, всички казаха: Чудно нещо, Толстой, който беше толкова умен и интелигентен човек, като остаря, започна да оглупява и да вярва в такива неопределени неща! Толстой им отговори: Аз живях вече по Правдата и вярата на света, т.е. по материалната Правда и вяра, опитах ги и

зная какво носят те за човека. След това живях по Правдата и вярата на духовни свят и тях опитах, но и те оставят човек обиден, онеправдан и наскърбен. И най-после аз пожелах да живея според Правдата и вярата на Божественния свят. Казвам: Сега именно, трябва да се внесат Божествената Правда и вяра в света. Божествената Правда иде за пръв път на Земята. Колкото хора досега са се опитали да внесат Божествената Правда и Любов в света, всички са били разпъвани. Това виждаме в историята на развитието на човечеството. Сега обаче, светът ще бъде разпнат, а Божествената Правда, Божествената вяра и Любов ще се въдворят.

Сега ще приведа един малък разказ из индуския живот. Знаменитият поет и мистик Толсида, вгълбен в своите размишления, тръгва един ден по течението на реката Ганг да разреши един важен житейски въпрос. Увлечен в своите мисли, той дохожда до мястото, където индусите изгарят своите покойници. До тялото на един мъж-покойник, той вижда жена от високо произхождение, добре облечена и наредена. Като вижда поета с изглед на светия, жената става от мястото си, приближава се до него и му казва: Учителю, позволи ми да придружа мъжа си до Небето! Учителят-поет я поглежда и запитва: Дъще, защо искаш да напуснеш Земята и да отидеш на Небето? Рано е още за тебе, толкова повече, че не те викат оттам. Тя му отговорила: Аз не се интересувам толкова за Небето и за живота там, но искам да отида при мъжа си и да остана при него. Значи, тази жена не се интересува от Небето, тя не искала да се разделя от мъжа си. Мнозина запитват: Има ли мъже и жени на Небето? Казвам: Тия хора, които задават такъв въпрос, не се интересуват изобщо от Небето, където има възвишен живот, но се интересуват от това Небе, където е техният

мъж или тяхната жена. Значи, където е техният мъж или жена, там е Небето, там има и рай; където не е мъжът или жената, там няма Небе, няма рай. Дето има пари, там е Небето, там е рая; дето няма пари там няма Небе, там няма рай. Където е службата на човека, там е Небето, там е раят; дето няма служба, там няма Небе, там няма и рай. Изобщо, където няма мъже и жени, където няма пари и служба, там няма Небе, няма рай, няма никаква вяра, никаква Правда.

Често хората се запитват едни други: ти от коя вяра си – от православната, от евангелската или от католическата? Казвам: В света има три вида православни, три вида евангелисти и три вида католици. Към първата категория се отнасят вярващите в парите. Към втората категория се отнасят вярващите в службите, но към третата категория има малко хора. Към тази категория спадат вярващите в Бога. Веднага ще запитате: Тогава какво нещо е Бог? Ако ви кажа, че Бог има три лица, това е материален Бог. Това е определение за Бога по отношение на материалния свят, даже и по отношение на духовния свят, но не и по отношение на Божествения свят. Дойдем ли до стиха, че праведният чрез вярата ще бъде жив, ние си представяме Бога без лице, за да не се опетнява. Всяко нещо, което има лице, се опетнява. Мислите ли, че лицето на Христа днес не е опетнено? Мислите ли, че майка, която е родила две – три деца, не е опетнена? Мислете ли, че храната, която влиза в устата и оттам през цялата храносмилателна система не е опетнена? Всяко нещо, което се е проявило и се проявява на физическия свят, е опетнено. Когато храната влезе в устата, езикът, външният инспектор, погледне към нея и казва: Добро е това нещо, може да се приеме. Това значи: Добър е този законопроект и той може да се приложи. Обаче, когато храната слезе в стомаха, в долна-

та камара, където са депутатите, всички заедно, начело с председателя на камарата, казват: Не може да се приложи този законопроект, мястото му не е тук! Скоро да се изхвърли навън! След дълго разглеждане и разискване върху законопроекта, одобрен от първата комисия, излиза решение на долната камара, че законопроектът не се одобрява и се изхвърля навън.

Някои казват: Трябва да се говори по-меко на хората, за да не се породи някакво недоволство между тях. Често недоволството се поражда от храната. Кой съвременен човек, като седне пред трапезата да се храни, се вглъбява в храненето и се разговаря с хляба и с всичко, което е сложено пред него? Той трябва да се поразговори първо с хляба, да разбере какъв човек го е правил, после да провери кой воденичар е смлял брашното и по този начин да проследи целия път, през който хлябът е минал. Човек трябва да знае каква храна приема. Жената казва на мъжа си: Добър е фурнаджията, от който взех хляба. Фурнаджията е добър, но брашното не е добро. Или воденичарят е добър човек, но селянинът, който е сял и жънал житото не е добър. Достатъчно е един от тия хора, през които е минал хлябът да е внесъл нещо лошо от себе си, за да бъде самият хляб опорочен. Човек трябва да знае Истината, Правдата от единия до другия край на живота. Преди всичко Правдата, Истината трябва да имат отношение към разумния, към реалния живот. Това не значи, че материалният живот не е реален. Напротив, материалният живот е същественият живот за човека. Ако той не може да се справи с тялото си, как ще може да се справи с духовния или с Божествения свят, който не вижда? Физическият, духовният и Божественият живот са степени, фази, през които съзнанието на човека трябва да премине. Ако човек не мине най-напред

през материалния живот, а после през Правдата и вярата на духовния живот, как ще разбере той Правдата и вярата на Божествения живот?

„Праведният чрез вярата ще бъде жив“. Това значи, че праведният е минал вече през фазата на материалния живот, вследствие на което той е господар на тялото си и може да прави с него каквото иска. Той може да обнови тялото си, както иска и когато иска. И на 120 години да стане, той моментално може да обнови тялото си. За обикновения човек това е чудно, но окултистът, който се занимава със законите на живата Природа, разполага с методи и начини, чрез които може да се подмладява. За такива хора ние казваме, че те са два пъти родени. Христос казва: „Ако не се родите от вода и дух“. Той не говори за обикновеното раждане на хората. „Ако не се родите от вода и дух“. Роденият от вода и дух е свободен от всякакъв порок било в тялото си, било в сърцето си, било в ума си, било в душата си и най-после в духа си. Той е абсолютно чист и съвършен човек.

Днес много от съвременните хора, били те вярващи или философи мислят, че подобни на тях няма. Ученият мисли, че като неговата научна теория друга няма. Религиозният мисли, че като неговото верую друго няма. Философът мисли, че няма друга като неговата философска система. Обаче, не се минават 100 години и ние виждаме, че теорията на учения пропада, веруюто на религиозния човек се замества с друго, философската система на философа се обявява за невалидна. Питам: Могат ли да се считат за прави тия учения, които само в продължение на 100 години претърпяват такова крушение? Онази теория или онова учение могат да се нарекат донякъде прави, които са изнесли на плещите си поне 6000 годишен живот. Кажете

ми поне един философ, теорията на когото да е преживяла 6000 години. Има една мисъл изказана от Хермес, която е преживяла 6000 години. Тя е следната: „Както е горе, така е и долу“. Това значи: какъвто е човек на Небето, такъв е и на Земята. И обратно: Какъвто е човек на Земята, такъв е и на Небето. Ако облечете вълка в най-добрата човешка форма, той пак ще покаже вълчия си характер. Българите дълбоко вярват в тази философия. За потвърждение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. В древността един царски син се разхождал един ден из града, където срещнал една млада и хубава циганка, която с дисаги на гърба си ходела от къща на къща да проси. Като я видял, той я харесал и пожелал да се ожени за нея и по този начин да я освободи от това тежко положение. И наистина, той се оженил за нея и я поставил в положението на царица. Тя имала на разположение дрехи, храна и прислуга, всичко каквото пожелала. Обаче скоро след оженването си тя почувствала скръб за стария си живот, особено, че не може да проси. Един ден в отсъствието на мъжа си, тя взела известно количество брашно, което насипала по столовете и тръгнала от стол на стол да го събира. Така тя поддържала в себе си илюзията, че ходи от къща на къща да проси. Турила това брашно в дисагите си и направила от него една питка. Като хапнала от питката, тя си казала: Сладка е питката от изпросеното брашно.

Казвам: Не е лесно да се откаже човек от своите стари навици, които носи от миналото. Той носи тия стари навици от хиляди и милиони години на своя живот, така че в един ден не може да се откаже. За да се освободи от миналото си, човек трябва да се ражда и преражда много пъти на Земята, което индусите наричат странстване на душата. Някои философи криво разбират въпроса за сли-

зането на човешкия дух на Земята. Един дух сам не може да слезе на Земята. Обикновено слизат по няколко заедно, свързани един с друг във вид на верига. Когато дойдат до някое място, едни от тия духове срещат среда, която не могат да преминат и затова остават на това място. Други пък успяват да преминат тази среда и слизат по-надолу. Като дойдат до тази среда, пак някои от духовете остават на това място и не могат да преминат тази среда, а други я преминават. Така се обяснява слизането на духовете на Земята. Значи, духовете слизат винаги групово и то само до тази среда, която могат да преодолеят. Има духове, които по никой начин не могат да преминат през гъста среда и затова остават да живеят в по-рядка среда. По същия начин става качването, т.е. възлизането на душите нагоре или еволюцията им. Те пак се качват групово, при което едни успяват да преминат по-рядката среда, а други не могат да я преминат. Всяка душа спира там, докъдето може да преодолее средата, която се изпречва на пътя ѝ. Така се образува непрекъснатата верига от души и духове, които се намират в различна степен на развитие.

Някой казва: Аз мога да се кача или да слеза изведнъж. Така мислят само децата. За децата всяко нещо във всеки случай е възможно. За мъдреца има неща, които са верни и възможни само при дадени условия. Мъдрецът знае, че това, което е невъзможно за физическия свят, е възможно за Божествения свят. Физическият свят се обуславя от Божествения, който трябва да се изучава. Като иска да има цветущо здраве, непременно той трябва да бъде свързан с Бога и да има един непрекъснат приток от Божествена енергия в себе си. Ще кажете: Ние можем и без Божественото. – Не е така. Знаете ли каква хармония ще съществува между тялото, сърцето и ума на човека, ако тялото

му е свързано с физическия свят, сърцето – с духовния, а умът – с Божествения? Тялото, сърцето и умът на човека, представляват три категории сили, които той трябва да владее. Владее ли тия сили, само тогава той може да се нарече истински човек. След ума нагоре идват душата и духа – висшето начало у човека. И затова, когато се говори за красивото в човека, за ангела, който живее в него, ние разбираме неговите копнежи към познаване на своята душа и дух. Където няма душа, там няма и дух. Където няма дух, там няма и душа. Където има душа, там има дух. Където има дух, там има и душа. Духът и душата, това са две основни положения на битието. Те не съществуват едно без друго. Те са така свързани, както умът и сърцето. Изключим ли ума от сърцето, имаме безумие; изключим ли сърцето от ума, имаме безчувствие. За пример, какво ще ни ползва философията без чувство?

Ще кажете: Отмерената, материалистическата философия има смисъл днес. Казвам: В отмерените неща няма живот. Ако математиката на материалния живот, която се занимава само с неорганическа материя, сравните с математиката, която се занимава с величини от човешкия живот, ще видите, че те имат диаметрално противоположни методи. В материалистичната математика всяко нещо е точно измерено. Където няма живот, там всички неща са точно измерени, прецизни. Колкото по-точно са измерени нещата, това показва, че там действа материята. Когато материята има предимство над духа, тогава разумността е по-слаба. Когато някой химик изучава отровните, избухливите газове, той трябва да бъде много точен, много прецизен, но когато изучава човека и проявите на неговото сърце, на неговия ум и на неговата воля, той не може да приложи същите правила и методи. Тук вече взема участие закона на свободата.

И тъй, за да може човек да се ползва от законите и правилата на живата математика най-напред той трябва да е минал през материалистичната математика, после през духовната и най-после през Божествената. Значи, има три вида математики в света, законите и методите на които коренно се различават. И след всичко това вие срещате един духовен човек, който не е проучил още тези математики, но се гордее със своите знания и казва: Знаете ли кой съм аз? Знаете ли, че аз говоря с Господа? – Кой не говори с Господа? И вълкът, и заекът, и малката мушица говорят с Господа, защото техният живот е произлязъл от Бога. Където има живот, там е Бог. И в растенията, и в минералите е проникнал Бог. Обаче, като говорим за същината на Бога, ние разбираме възвишения, красивия живот, който е проникнал и прониква в човешкото сърце и в човешкия ум. Хубавото и красивото в човека се дължат именно на този възвишен и благороден живот, в който няма смърт, нито разрушения. Някой казва: Аз изгубих първата си Любов. Казвам: Това, което се губи, което се опорочава, не е Божествено. Божествените неща нито умират, нито се губят, нито се опорочават. Дойде ли Божествената Любов у човека, всички противоречия за него изчезват. Човекът на Любовта, като види, че някой вълк яде овца, ще го помилва и ще му каже: Няма нищо в това, че ядеш овца. Аз нямам право да те съдя, но искам да ти кажа, че не ядеш правилно, музикално. Невидимият свят не съди вълка за това, че изяжда овцата, но че я яде неправилно. И музиканта ще съдят не затова, че не свири, но че не свири правилно. И вас ще съдят не затова, че сте направили някакви погрешки, но че не сте ги направили по всичките правила на музиката. Животът е музика, в която не се позволява никаква дисхармония. Ако някой беден човек открадне един кило-

грам хляб да се нахрани, държавата ще го съди за кражба и ще го постави в затвора. Питам: Къде е онова жито, което Бог изпраща с милиони тонове на Земята? Бог е определил по колко килограма жито се пада на всеки човек през годината. Получава ли той житото, което му е определено? Не го получава. Къде отива то? В хамбарите на търговците, които чакат благоприятен момент да поскъпне житото и тогава да го продават. След всичко това ние казваме, че имаме държава, която следи за реда и порядъка в страната. От друга страна ние се хвалим с религия и казваме, че сме християни и вярваме в Христа. Каква е тази държава, която не следи за житото на всеки човек поотделно? Каква е тази религия, която оставя да вземат житото на този или онзи? Щом е така, ще излезе, че правилото на Хермес, всичко, което е горе, това е и долу, не е вярно.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив“. Божията Правда има предвид не само хората, но и всички живи същества, от най-големите до най-малките. Бог е предвидил храна за всички същества и то не само за една година, но за през целия им живот. Питам: Кой човек от света е изпратил едно благодарствено писмо до Бога за благата, които Той му е дал? Досега аз не съм срещал нито един човек, който да е благодарил на Бога за всичко, което е получил от Него. Говорил съм и с индуски жреци, и с владици, и със свещеници, но нито един от тях не е изпратил такова благодарствено писмо. При това, не е достатъчно само да изпратите своето благодарствено писмо, но да получите на него обратна разписка, че в невидимия свят действително е получено такова писмо. И след всичко това хората имат смелостта да разискват кой бил Христос, защо е дошъл на Земята и т.н. Казвам: Това, което Христос проповядваше преди 2000 години, остана неразбрано на времето си. Не-

говото учение и след 2000 години остана пак неразбрано. От учението на Христа хората разбраха тъкмо това, което Той не е говорил. Учениците на Христа често Го запитваха: Защо говориш на тия хора с притчи? Христос им отговори: Аз им говоря с притчи, за да не разберат думите ми, а след време да ги изопачат. Аз не мога да дам оръжието си в ръцете на един невежа, който утре ще го обърне против мене. Докато оръжието ми е в ръцете, аз съм силен човек. Оръжие на заем не се дава. Ум на заем не се дава. Сърце на заем не се дава. Според Божията Правда пазете ума си неопорочен и никому не го давайте. Той е свещен нож, с който всеки сам трябва да си служи. Докато човек е с ума си, дотогава само той е силен. Въръжим ли се един ден, ние ще се браним със своя ум и със своето сърце. Имаме ли сърце и ум неопорочени, нямаме нужда от никакви други оръжия. Освен тези две оръжия, на помощ иде и волята на човека. Няма по-страшна бомба от сърцето и по-разрушителна сила от волята, проявени във физическия свят.

Следователно, човек трябва да умее правилно да манипулира със силите на своя организъм. За да може да действа правилно с тях, той трябва да придобие Божествената Правда и Божествената вяра. Това значи човек да придобие Божествения живот. Такъв човек никога не се съмнява и никога не се колебае нито в себе си, нито в другите хора. Той знае кога му се говори Истината и кога не. Когато някой човек ви говори от гледището на земната Правда, той ви казва само една трета от Истината; когато ви говори от гледището на духовната Правда, той ви говори две трети от Истината. И най-последно, когато ви казва нещо от гледището на Божествената Правда, той ви говори цялата Истина. При Готама отива един млад човек и му казва: Учителю, искам да следвам твоето учение, да ми по-

кажеш пътя към великата Истина. Учителят му отговорил: Много искаш млади човече, това учение е само за брамините, за великите и благородни души, които имат висок произход. Какъв е твоят произход? Онзи, който иска да намери Истината и да я следва, той трябва да е от царски, а не от цигански произход. Мнозина от вас, като чуват тези думи, протестират в себе си, но и аз повтарям, че може да следва Истината само онзи, в жилите на когото тече само царска, а не циганска кръв. Под думите „циганин, циганска кръв“, разбирам човек, който се намира в паднало, в греховно състояние.

Сега, като обърнем погледа си към живота на всички хора, млади и стари, виждаме, че всички търсят щастие. Да търсите щастieto, това е добро нещо, но човек не знае какво го очаква утрешния ден. Той не знае какво му носи животът изобщо. Някой казва: Аз не искам да зная своето бъдеще. – Ти можеш да не знаеш своето бъдеще, но непременно трябва да знаеш пътя, по който вървиш. Този път ще те доведе до предназначението, което имаш като човек, като душа, като част от цялото. – Ама аз се числя към еди коя си църква. – Това още не е гаранция, че ти си намерил своя път. Всички хора имат крака, но това не е гаранция, че тези крака могат да вървят. Краката на много хора могат да бъдат парализирани. Всички хора имат умове, но това още не е гаранция, че те могат да мислят правилно. Всички хора имат сърца, но това още не е гаранция, че техните сърца чувстват правилно. Питам: Какво ни ползват свещените крака на парализираните хора? Или какво ни ползват свещените умове и сърца на парализираните хора? Какво ни ползват свещените ръце на парализираните хора?

Какво означават краката и ръцете на хората? Краката представляват техните добродетели. За да влезе човек

в Царството Божие, той непременно трябва да има крака, изтъкани от живата материя на добродетелите и да бъдат чисти, свети и непорочни. Ръцете на човека представляват Божествената Правда. Който влезе в Божествения свят, той трябва да познава Божествената Правда, която е мощното начало в неговия живот. В това отношение ръцете на човека трябва да бъдат чисти, свети и непорочни. Погледне ли човек горната част на ръката си, на нея той трябва да прочете Правдата на физическия свят. Там е написана тя. Погледне ли ръката си отвътре, както и горната част на пръстите си, там е написана Божията Правда. Като погледне ръката си, всеки човек може да каже постъпвал ли е правилно в миналото, постъпва ли справедливо и днес. У всички съвременни хора липсва закона на Правдата. От единия до другия край на света съществува насилие, а насилието ражда всички нещастия в живота. Насилието не е наложено от Природата, но човек със своята лакомия сам го налага върху себе си и върху своите ближни. Ако човек има желание да стане богат, за да облагодетелства своите ближни, това негово желание е на място, но ако той иска да стане богат, за да се удоволства, неговото желание не е на място. Този човек не разбира смисъла на богатството. Ако ученият събира знания, за да просвещава умовете на своите ближни, неговото желание да стане още по-учен е на място. Но ако той събира знание за слава и почести от хората, това желание не е на място. Ако някой иска да стане добър, за да се ползват и неговите ближни от тази доброта, като ги поощрява в святост и чистота, това желание е на мястото си. Но ако той иска да стане добър, за да го турят като икона в църква и да му се кланят, това желание не е на място. Божествената Правда изключва всякаква слава и почести, всякакви богатства и знания за

лични облаги. В Божествения свят не съществуват учени, философи, поети, музиканти като тия на Земята. Като наблюдават съществата от Божествения свят, вие не можете да кажете кой е философ, кой е поет, учен, музикант и т.н. Всеки гражданин от Божественото Царство едновременно е и философ, и поет, и учен, и музикант, тъй щото вие можете да го наречете с едно име, а можете да го наречете и с много имена. Обаче, какви са неговите дарби, вие не можете точно да определите. Вие казвате за някой човек: Този човек е много учен, той е отличен биолог. За друг казвате: Този е отличен астроном. За трети: Този е отличен химик. Питам: Докъде е стигнала биологията, астрономията, както и химията на тези учени? Учените казват, че Слънцето имало кислород и водород. Най-новите учени, обаче, отказват това. Те казват, че наистина има водород и кислород на Слънцето, но не така, както нашите учени твърдят. Съвременната наука определя някои неща механически. То е, защото тя разглежда явленията в материалния свят, без да ги свързва с тия от духовния и от Божествените светове. Например, съвременните учени химици казват, че водата е съставена от водород и кислород. Вярно е, че водата е съставена от водород и кислород, но тя съществува независимо от тия два елемента. Съвременните естественици казват, че животът се проявява от съединението на две клетки. Това е толкова вярно, колкото и твърдението, че водата е образувана изключително от съединението от водорода и кислорода. Животът е абсолютно независим. Той не произтича от съединението на две клетки. Да мислим обратното, то е все едно да кажем, че затворникът е извършил престъплението в затвора. Не, той е поставен в затвора само за изправяне, а престъплението е извършил, когато е бил свободен в широкия свят.

И тъй, ние трябва да знаем откъде иде нашият живот. Ако знаете откъде иде животът ви, вие ще гледате на всички хора със свещен трепет като на души. Щом вие обичате хората като души и те ще гледат по същия начин на вас.

От прочетената глава виждаме, че Мария помаза краката на Христа с миро. Защо? – Защото възкреси братя й. Питам: Можете ли да отнесете тази нейна постъпка към Божествената Правда? Коя жена не би помазала нозете на своя Учител, ако той възкреси умрелия й брат? Тя не само, че ще помаже краката му с миро, но ще ги целува и ще му благодари. Така щото, постъпката на Мария в този случай беше похвална. Тя беше израз на голяма благодарност. Обаче, един от учениците на Христа, като видя какво направи Мария, каза: Защо трябва да се разлива това миро по краката на Христа, когато можеше да се продаде и да се раздадат парите на бедните? Защо се породиха това користолюбие в него? Съвременните хора все за сиромасите говорят. В църквата се проповядва за грешните. Педагозите говорят за непослушните, за извратените деца. Майките искат да намерят методи за възпитанието на своите деца. И при всичко това светът и до днес още не е изправен. Каква е тази философия? Ако някоя добродетелна майка роди дете, то може да изпадне в най-ниско и недостойно общество, но няма да се опорочи. Има случаи в живота, когато хора от най-ниско общество са излизали най-добродетелни и такива от най-високо общество са излизали най-безхарактерни и са пропадали. Как може да се обясни този факт? Добродетелният, умният човек от нищо не може да се поквари, с нищо не може да се подкупи. Като не се спират върху дълбоките причини за падането и за въздигането на човека, хората казват: Отиде младото поколение! Развратиха се младите! Според тях младите се

развалят, а старите са светии. Кой покваря младите? Ако старите хора, свещеници, възпитатели, майки и бащи бяха наистина чисти и свети хора, те щяха да бъдат в сила да спасят младото поколение. Днес ние виждаме точно обратното, всички млади хора бягат от църквите. Ако свещениците и проповедниците са свети хора, защо младите бягат от църквата? Ако майките и бащите са свети хора, защо децата им бягат от домовете си?

Сега ще приложим този закон по-нататък. Мнозина казват: Ние не сме обични на нашата среда, близките ни не ни обичат. Питам: Дали ли сте си отчет защо вашите близки не ви обичат? Ако в едно общество не ви обичат няколко души, това показва, че във вас има нещо нехармонично, с което те не могат да се справят. И от тяхна страна може да има нещо нехармонично, но и вие не сте безпогрешни. Щом съзнаете това, отстранете причината за тази дисхармония и всичко ще се нареди добре. Често, като се срещате, вие се измервате от главата до краката. Така измерват и мене. Не, тъй не се измерва човек. Ако искате моята точна мярка, аз мога да ви я дам. Това не е скрито нещо, това са физически данни. Аз бих дал на всекиго своята мярка, стига той да е в състояние да направи нещо от нея. Бих ви дал подробно мерките на дължината и широчината на тялото си, на краката и ръцете си, на очите и на ушите си, на носа си и т.н. Ще кажете: Ние искаме приблизителна мярка. Когато искате да се произнесете за един човек, вие трябва да имате точни мерки за него. Който мери нещата приблизително, той сам не знае защо прави това. Как си обяснявате следното явление? Някой измерва човека от главата до краката и там спира. Друг пък го измерва от краката до главата. Този, който мери от главата до краката, с това той иска да каже: Ти от кои хора си? От тия, които започват с

Божественото и свършват с човешкото, или обратно? Този, който мери от краката до главата, с това иска да каже: Ти от кои си? От тия ли, които започват от човешкото и завършват с Божественото? Какъв човек съм, ще познаеш от това, какво ще направя, като вляза у дома ти. Най-напред ти ще ме нагостиш като човек, а после ще се поразговорим и аз ще ти покажа правия път.

Сега ще си продължа по-нататък разказа за Толсида и вдовицата. На молбата на вдовицата да остане при мъжа си на Небето, Толсида отговорил: Върни се в дома си и там чакай мъжа си. Той ще се върне след един месец. Тя се върнала у дома си малко успокоена и разправила на някои от своите близки, че мъжът ѝ ще се върне след един месец. От този ден Толсида започнал да я посещава редовно и да ѝ обяснява смисъла на живота, като ѝ посочвал правия, истински път, който тя трябвало да следва. След изтичането на месеца, Толсида я запитал: Какво ще кажеш сега? Мъжът ти върна ли се? – Върна се. Той живее вече в моето сърце.

Казвам: Докато търсите нещата вън от себе си, вие сте в материалния свят и всеки може да ви вземе благата, които вие имате. Влязат ли благата в сърцето ви, вие сте намерили вече вашия възлюбен, както тази вдовица го намерила. Това е Божествената Правда, която дава стабилност на човека. В това се заключава истинската философия на живота. Ако някой иска да бъде истински поет, той трябва непременно да има в себе си тази Божествена Правда и Божествена вяра. Ако някой иска да стане истински художник, той трябва непременно да живее в Божествената Правда и в Божествената вяра, да се шири в тяхната безграничност. Живее ли по този начин, човек ще бъде свободен от всякакви съмнения и подозрения. Колко

мъже и жени са се огорчавали и обиждали само от съмнения и подозрения! Един мъж отишъл с жена си на гости, където били поканени други мъже и жени. По едно време един от гостите започнал да говори с жената на първия. Той имал навик да намигва с окото си. Този човек говорил с жената по един, по втори въпрос и по свой навик намигвал. Жената слушала внимателно разговора. Мъжът забелязал това нещо и започнал да се съмнява, че те си правят някакви знаци. Не се стърпял и казал на жена си: Какви са тези знаци, тези наговаряния, които правиш с този мъж? Докато жената се приготвяла да каже нещо за свое оправдание, събеседникът ѝ се намесил в разговора и казал на мъжа ѝ: Извинете господине, аз още от дете имам навик да затварям от време на време окото си, за което много пъти съм бит, но не можах и до сега да се откажа от него. Знайте, че не правя това нарочно, със зла умисъл. Често и вие като този мъж, прибързвате в своите изводи и давате криви заключения за движенията, за погледите или за постъпките на хората. Не бързайте в заключенията си, но се научете да оценявате дълбоките пориви, които се крият в душата на човека. Лесно е да осъдите човек, но аз виждам как и най-големият престъпник вечер плаче, моли се, съжالياва за своята погрешка. Значи, има две същества, които живеят едновременно в човека. Единият греша, а другият съжالياва за това и плаче. Истински човек е онзи, който сам осъжда своите погрешки и престъпления. Съдете за хората според техните дълбоки пориви и виждайте у тях Божественото. Не гледайте на човека само отгоре и не се произнасяйте, че той нищо не струва. Дойде ли при вас някой човек, кажете му както Готама каза на своя млад ученик: Иди и попитай родителите си от какво произхождение си. И наистина този млад ученик трябваше да отиде

при майка си, да я пита за своя произход, защото би могъл да бъде приет за ученик само ако е от високо произхождение, ако е произлязъл от Божествената Правда и Божествената Вяра.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив“. Божествената Правда освобождава човешката душа от всички пороци. Божествената Вяра върви заедно с Любовта. Ако Любовта, Вярата, Надеждата и Правдата се съединят в едно, те ще освободят човека от всички ограничения. Свободен човек е Божествения човек. Който има Любов, той има и Вяра; който има Вяра, той има и Надежда. Вярата, Надеждата и Любовта, това са трите велики добродетели основа на целокупния живот. Който има Вяра, той може да разбира всички науки. Аз не говоря само за тия науки, които днес се изучават, но има още ред науки, които за в бъдеще ще се разработват. Който има трите основи на живота – Вярата, Надеждата и Любовта, той ще бъде истински поет. Истински поет наричаме този, който след като издекламира едно стихотворение вечер в тъмен салон, веднага от светлината на неговото слово цял салон се осветли. От слушателите му пък започва да излиза светлина. Това значи да чуете истинската поезия и да я разберете. Не я ли разберете, никаква светлина няма да излезе от главата ви. Когато дойдат бъдещите хора, от главите на които ще излиза светлина, светът няма да се нуждае от никакво друго осветление. Светлината, която ще излиза от главите им, ще бъде по-силна от дневната. Така ще действа и музикантът със своята музика. Първият тон ще предизвика запалването на една лампа, вторият тон – втора лампа, третият тон – трета лампа. И колкото повече този музикант свири, толкова повече светлината в пространството ще се увеличава. Ще кажете, че това са приказки от 1001 нощ. Днес е

така, но няма всички открития, от които сега се ползваме, не са били някога приказки от 1001 нощ? Вземете например грамофона, който Едисон е изобретил. Навремето си това беше чудо. И наистина, не е малко чудо да накараш една игла да говори. От лъковете на бъдещите музиканти и от перото на бъдещите поети и писатели ще излиза светлина, която ще осветява цялото пространство. Днес е векът на електричеството; бъдещето е векът на човешкото сърце. Енергията, която ще излиза от човешкото сърце, ще осветява и отоплява света. Божествената Правда, която иде сега в света, тя ще стопли човешките сърца. Само така можете да се повдигнете. Само така можете да постигнете истинското знание. Това е идеалът на човешката душа.

И тъй, съвременните научни теории и факти за бъдеще ще се развият в стройна, велика наука. Всички досегашни открития няма да отидат напразно. За в бъдеще ще дойдат истински гениалните хора, които ще използват всички досегашни открития и придобивка на науката, ще ги разяснят от ново гледище, от нова светлина и ще покажат на съвременните хора, че те се нуждаят главно от повече светлина в съзнанието си. Ще дойде истинската вяра, която ще обедини всички хора като братя, като деца на един Бог, на един Баща. И тогава истински вярващ ще бъде този, който включва в себе си три неща: изобилие на вечен живот; изобилие на светлина, която никога не загасва; изобилие на абсолютна свобода, в която човек може да мисли, да чувства и да действа по Божествените начала без никакво ограничение. Обаче тази свобода е възможна само при абсолютната Божествена Правда и абсолютната Божествена Вяра.

Сега поставете за основа в живота си положителната наука и работете в това направление, без да се тревожите.

Не мислете, че ако отидете да прекарате някъде в пост и молитва, ще придобиете много нещо. Само с пост нищо не се постига. Не мислете, че ако раздадете имането си на бедните, ще постигнете много нещо. И с това много не се постига. Апостол Павел е казал, че има само един начин за постигане на съвършенство. За тази цел като първо стъпало на вашия живот поставете Божествената Правда, в която влиза Любов към всички същества: хора, животни и растения. Придобиете ли това, където и да погледнете, ще виждате само доброто. Виждате ли навред доброто, то предизвиква в душата ви свещен трепет. Тогава ще кажете, че Бог царува навсякъде в живота: и в мислите, в желанията и в действията на всички същества. Следователно, щом Бог царува навред, аз ще живея, както той ми диктува.

Казвам: Само по този начин вие ще създадете правилна система за възпитание на младото поколение, съвършено различна от тази, по която днес го възпитават. За в бъдеще ще се създадат съвършено нови отношения между майки и бащи, между бащи и синове, между майки и дъщери, между приятели, между учители и ученици. Знаете ли какво нещо е майката и бащата? – Те са символи, които трябва да се разгадаят. Знаете ли какво нещо е братът и приятелят и какви отношения трябва да имате към тях? Братът е поблизък по кръв, а приятелят – по чувства. Значи, където брат ти може да те изостави, там приятелят ти може да ти помогне. Затова вие трябва да започнете от братството и да вървите към приятелството, т.е. от краката, от материалния свят и постепенно да вървите към духовния, а след това и към Божествения свят, към главата. Следователно, основата на живота трябва да бъде братството и да се върви към приятелството. Братството представлява кръвта – чистотата, възвишеното, благородното в материалния свят. Ако

не започнете от брата и от сестрата, нищо не можете да постигнете. Втората стъпка, второто стъпало на живота е приятелството – разширение на Любовта. Третата стъпка на живота е Мъдростта; всички трябва да станете мъдречи или както ги наричат източните народи – брамини. Брама значи Божествен човек, син Божий. Синът Божий носи в себе си абсолютната справедливост и вяра, израз на Божията Любов в света. Днес Божията Любов се опорочава по причина на това, че хората нямат вяра в Бога. При най-малката мъчнотия в живота си те стават недоволни. Сиромасът е недоволен от сиромашията си; невежата е недоволен от своето невежество; неспособният е недоволен от своята неспособност и т.н. Как ще превърнете недоволството в доволство? Радвайте се на богатството на другите като на ваше! Радвайте се на учеността на другите като на ваша ученост! Радвайте се на способностите на другите като на ваша способност. Радвайте ли се на чуждото благо и вие ще придобиеете това. Днес вие сте една затворена пъпка, която утре ще разцъфти. Едни пъпки се разцъфтяват по-рано, други – по-късно. Първата пъпка е плакала, молила се е, дигала шум, но Господ ѝ казал: „Почакай малко и твоето време ще дойде!“ – Боя се да не пропусна момента. – Не бой се, аз съм до вратата и чакам да дойде моментът на твоето разцъфтяване и веднага ще отворя вратата, за да излезеш навън и да се проявиш. Тогава всички ще знаят, че ти си разцъфтял и надалече разнасяш своето благоухание. Това значи роден отново.

Някой казва: Какво ще стане с мен, дали ще се проявя и аз някога? – Почакай още малко скрит в пъпката си. Господ чака пред твоята врата и когато дойде часът ти, той веднага ще отвори вратата, ще ти се усмихне и ще те изпрати вън, да разнесеш миризмата на твоя цвят далеч от

тебе. Тогава ще те посетят безброй мушици. Ще забръмчат наоколо ти и ще кажат: Дай ни сега малко от твоето благо, което си крил досега в себе си! За да постигнете този момент, трябва да поставите за основа на живота си великата Божия Правда и великата Божествена Вяра. Придобие ли тези добродетели, вие ще се освободите от смъртта, от всички отрицателни качества и ще влезете в Божествения свят.

Казвате: Как ще се оправи светът? Кажете дълбоко в себе си: „Праведният чрез вярата ще бъде жив“. Как трябва да произнесете тази мисъл? Като православните ли? Нито като православните, нито като евангелистите, нито като будистите, нито като католиците, но тъй както сега ви обясних смисъла на праведния, смисъла на Божествената Правда и Божествената Вяра. При това с никого не се сравнявайте, но имайте пред себе само един велик идеал – Бога, както Той живее във вас. Следвайте Неговите мисли, Неговите чувства и Неговите постъпки! Христос е казал: „Отец никого не съди“. Когато престанете да съдите хората, вие ще придобиете тази Правда. Казвате: Как да не съдим, когато постъпките на хората не са прави? Който иска да намери Баща си, той трябва да престане да съди. Докато съдите, вие сте далеч от своя Баща; престанете ли да съдите, вие сте близо до вашия Баща. Философствате ли много, вие сте далеч от Мъдростта, от своя Учител; престанете ли да философствате, вие сте близо до Мъдростта, вие сте при нозете на своя Учител. Не съдете, за да бъдете близо до своя Баща. Не философствайте, за да бъдете при нозете на своя Учител! Това са закони за праведния, който иска чрез вярата да бъде жив.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив“. Нека тези думи се втълпят в ума ви, та когато се намерите пред най-

големите мъчнотии в живота си или когато се намерите на върха на най-голямата опасност, кажете си: Слушах някога Учителя да казваше: „Праведният чрез вярата си ще бъде жив“. Направете опит с тези думи! Те са Божествени. Тези думи имат в смисъл не когато сте в добро разположение, но само когато се намирате в безизходно положение в живота си. Когато кажете, че праведният чрез вярата ще бъде жив, лицето на Кого ще видите? – Няма да кажа името. Той е без име. Ние Го наричаме Баща, но Той е нещо повече от Баща. Ние Го наричаме възлюбен, но Той е нещо повече от възлюбен. С хиляди имена можем да Го наречем, но нито едно от тях не може да изрази това, което е Той в същност. Той е повече от всичко. Засега Той минава като наш Баща, като наш възлюбен, като наш приятел.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив“. Животът означава връзка с Бога. Следователно, Правдата и Вярата са необходими за нас, за да ни дадат живота, който изтича от нашия Баща.

Беседа от Учителя, държана на 20 февруари, 1927 г. в гр. София

СЛЪНЦЕТО НЕ ЩЕ ЗАЙДЕ

„Слънцето не ще зайде веч.“

(Исайя 6 : 2)

„Слънцето не ще зайде веч.“ Този стих подразбира, че Слънцето няма да залязва вече. Тези думи имат двойно значение. Ако разглеждаме света като механическо проявление, а себе си считаме божества, ние ще имаме един поглед върху външната Природа. Ако пък разглеждаме света като съзнателно, разумно проявление, а себе си считаме като части на едно велико цяло, ние ще имаме друг поглед върху външната Природа. От всички небесни тела най-познато ни е Слънцето. Колкото малко и да мислим за Слънцето обаче, през целия ден, ако не пряко, косвено мислим за него. Събудим ли се сутрин, първата ни работа е да погледнем светло ли е вън или не, т.е. изгряло ли е Слънцето или още не е изгряло. Тръгваме на път и пак поглеждаме навън дали Слънцето е изгряло, или още не е изгряло.

В Писанието се казва, че в началото Бог създаде Небето и Земята, а после Луната и Слънцето. Слънцето е необходимо, защото то определя времената и годините, т.е. то определя съзнателния човешки живот като живот на еволюция. Слънцето хроникира всичко, което става под Небето. То отбелязва всичко във великата книга на живота.

„Слънцето не ще зайде веч.“ Питам: Възможен ли е свят, в който Слънцето да не залязва? В умерените и в топлите страни на Земята, Слънцето всеки ден изгрява и залязва, обаче, на полюсите Слънцето изгрява и залязва само един път през годината. Учените хора, астрономите например, разбират какво значи изгрев и залез на Слънцето. Те приемат, че има привидно изгряване и залязване на Слънцето, но всъщност Слънцето нито изгрява, нито залязва. Изгряване и залязване на Слънцето съществуват само за простите, за неучените хора, които знаят нещата по това, както ги виждат; обаче, истински ученият знае и разбира нещата, както са в действителност. Ако простият човек попадне на полюсите и види, че Слънцето изгрява и залязва само веднъж през годината, как ще си обясни това явление? Какво става със Слънцето, какво става с Луната, това интересува живо както обикновените, така и учените хора. Защо? – Понеже всички прояви, всички явления в Природата са тясно свързани с техния живот. Дейността на Слънцето, на Луната, на звездите, както и на всички небесни светила упражняват грамадно влияние върху душевния живот на човека, независимо от това дали той го съзнава, или не.

От това гледище всички небесни тела съставляват велик Божествен свят. Всички заедно представляват разумни светове. Ние виждаме само външната им страна, но не и вътрешната, в която се крие всичкото величие. Всяка слънчева система представлява известна степен на интелигентност. Всички слънчеви системи, както и нашата, представляват от своя страна група от системи. Тези идеи са отвлечени и непонятни за обикновените човешки умове, както е непонятен за мравката живота на човека. От този живот тя може да разбере толкова, колкото нейното

съзнание е развито. Какво може да разбере една мравка за човека? Преди всичко мравката няма такива очи, с които би могла да схване целия човешки образ. Речете ли да ѝ разправяте нещо за религията на човека, тя още повече ще се обърка.

Казвам: Съвременните религии имат отношение към възпитанието на човешкото сърце. Някои хора казват, че между религията и науката няма никаква връзка, те са в постоянен разрез. Това твърдение говори за неразбирането, което съществува между обикновените хора, между учените, между мъдреците и между поетите. Всъщност между религията и науката няма никакво противоречие, никакво несъгласие. Религията винаги има предвид човешкото сърце, когато науката има предвид човешкия ум. Следователно, във всяка наука има религия и във всяка религия има и наука. Ние не говорим за външната страна на религията, нито за нейните обреди. Религията не се заключава във външната форма, в облеклото, в обредите т.н. Ако е въпрос за външна страна и науката има външна страна; и тя има свое външно облекло, но всъщност то не представлява никаква наука.

И тъй, когато казваме, че Слънцето не ще зайде, ние разбираме възвишения Божествен свят, където Слънцето действително не залязва. Слънцето, което не залязва, принадлежи на човешката душа. Значи, душата има свое Слънце. Ние разглеждаме душата в смисъл на истинския човек. Тъй щото иска ли някой да знае какво всъщност представлява човек, нека той има предвид душата. Външният човек, когото ние виждаме, не е „аз-ът“; той е слуга на същинския човек, на душата. Някога човек казва: Аз съм. Ако това „аз“ е същинският човек, тогава защо често той търси помощта на другите хора? Ако ти си „аз-ът“, т.е.

великото и славното у човека, защо търсиш помощта на баща си и на майка си, както и помощта на своите приятели и близки? Щом казваш „аз съм“, направи нещо подобно на Земята, или на някоя Слънчева система! Ти казваш „аз съм“ и нищо не можеш да направиш. Някой казва: Знаете ли кой съм аз и какво мога да направя? Ти си едно аз, което нищо не може да направи. Това не трябва да ви обезсърчава. Човек трябва да започне с негативната страна на живота, за да разбере великите закони, които се съдържат в него. Един ден, когато човек се съедини със своята душа и каже „аз“, той ще може да създава цели системи. И тогава човек няма да създава своите системи между готовите вече, да нарушава законността и реда в тях, но ще го поставят в някое празно пространство, там да създава и твори, както иска и както разбира. Във Вселената има още много празни, ненаселени пространства, които един ден трябва да се изпълнят и населят. Дойде ли човек до това положение, да се слее със своята душа, ще му дадат възможност да създава, да твори. Ще му кажат: Хайде сега, направи един свят, какъвто ти искаш, дето Слънцето да изгрява и да залязва или да изгрява, без да залязва. Ще кажете: Възможно ли е Бог да предостави на човека сила и власт да създава светове и системи? – Възможно е, защото и без това светът, в който сега живеем, е създаден от ангели, вследствие на което в него виждаме известни дефекти. Тия ангели, макар и да са работили по всички правила на висшата математика, все пак са допуснали известни погрешки, които и до днес изправят. Наистина, те са работили с милиони години върху създаването на този свят, тъй щото грешките, които са допуснали, са съвсем малки. За пример, когато Слънцето се завърти сто милиона пъти около себе си, забелязва се само едно изключение. Същото нещо се забелязва и в

движението на Земята, както и в движението на човека. Когато Земята, както и човекът, се завъртят сто милиона пъти около себе си, забелязва се едно изключение от правилния ход на тяхното движение. Великото и красивото се заключава именно в това изключение, понеже в него едновременно става повдигането и падането на човека.

„Слънцето не ще зайде вече“. Докато Слънцето изгрива и залязва, дотогава всякога ще съществуват две възможности за ума: да се развива, да придобива известна интелигентност, след време да я загуби. Вземете например как човек постепенно се развива от дете до зряла възраст: В най-ранната си възраст детето се развива по-малко, после, колкото расте, то се развива все повече и повече и като дойде в средната си възраст, човек достига най-високата точка на своето развитие; и най-после, колкото повече преминава през тази възраст и отива към старост, неговата интелигентност като че ли се губи някъде. И тогава за такъв човек всички казват, че нещо е оглупял. Този стар човек не е оглупял, но енергията, която е причина за неговата интелигентност, се оттегля някъде.

Сега, всички вие се нуждаете от велика наука за разбиране на живота и на великите Божи закони, които царуват в този живот. Аз не говоря за законите, които хората са поставили, нито за религията, с която хората са установили известни обреди, форми, символи и т.н. Аз говоря за законите, които Бог е написал в сърцето на човека. Животът на сърцето представлява вътрешен живот, който иде от Бога. Животът на сърцето ние наричаме „живот на Любовта“, който живот има пряка връзка, пряко отношение със сърцето и душата на човека. Освен живота на сърцето има друг живот, който е в пряко отношение с човешкия ум и с човешкия дух. Животът на ума и на сърцето, т.е. на духа и на

душата представляват един и същ живот, който, обаче, се поляризира в две различни направления. Такова е свойството и на самата материя. Щом духът от невидимия свят слезе на Земята, материята веднага се поляризира в две противоположни направления, в две полушария: Едното полушарие е животът на сърцето, а другото полушарие е животът на ума. Засега, както се проявява животът на Земята, по-голямата деятелност се намира в северното полушарие, а в бъдеще тя ще се премести в южното полушарие. Северното полушарие има връзка повече с човешкия ум, а южното полушарие има повече връзка с човешкото сърце.

И тъй, когато се говори за великия океан на живота, се разбират всички девствени сили, събрани в човешкото сърце. Те образуват разумния свят на чувствата, на Любовта. Някои ще кажат: Достатъчно ни е да знаем, че Слънцето изгрява и залязва. Ако можете да схванете в пълнота идеята, какво нещо е изгрев и залез в живота, както и в Природата, вие бихте разрешили много от противоречията, които съществуват във вашия живот; и ако проучите Земята в нейните специални движения, както колебанията и промените, които стават в северния полюс, вие бихте разрешили една важна задача и в своя живот, а именно: вие ще разберете, че такива колебания и промени стават и във вашия ум и щяхте да видите, че полюсът ви постоянно се мени. За пример, как ще си обясните обстоятелството, че някога сте обичали някои хора, а сега не ги обичате? Това е много естествено. Този факт се обяснява по следния начин: едно време вие сте били богат човек, хамбарите ви са били пълни с жито и сте имали възможност да посрещате и нагостите всички хора, които са ви посещавали. Обаче след години хамбарът ви се изпразва, и вие вече нямате възможност да посрещате и

да угощавате гостите си. Сега, понеже честолюбието ви е голямо, вие не искате да се излагате пред тях и казвате: Аз не приемам гости. Ако пък имате смирение в душата си, вие ще кажете: Понеже хамбарът ми се изпразни, аз нямам с какво да угостя гостите си, затова не приемам никого. Обаче при сегашното състояние на развитие, на което се намирате, изгревът на нашето Слънце, както и неговите ранни часове се отнасят до човешкия живот. Денят е създаден за хората, а не за Бога. Денят е създаден за човешкия дух и затова на първо място трябва да се възпитава човешкия ум. Задачата на съвременния човек е да възпита първо своя ум и своите мисли, а после своето сърце и своите чувства.

„Слънцето не ще зайде веч“. Този стих се отнася до Божествения свят. Когато човек се свърже напълно с Бога, когато той повярва, че наистина е душа, която може да излиза и да влиза в тялото си, когато пожелае, а също така, когато той повярва, че може да разглобява и да сглобява тялото си, да го прави видимо и невидимо, както Христос правеше това, той може да каже вече за себе си: Моето Слънце не ще зайде веч. Когато поставиха тялото на Христа в гроба, Той го разглови и когато отидоха да Го търсят, не Го намериха на мястото Му и казаха: Христос е възкръснал! Човек като Христа не може да лежи в гроба. По какво се отличавал Христос? Той се отличавал по абсолютната Любов, която имал към Бога. Той всякога е бил готов да понесе всички поругания и хули за Бога, макар че е знаел високото произхождение, което имал, както и науката, с която разполагал. Някой казват, че Христос се е учил някъде на Земята. Не, Христос имал пробудено съзнание и затова Той е могъл да се учи направо от невидимия свят, както и от връзката си с Бога.

Следователно, първото нещо, което човек трябва да направи на Земята, е да възстанови връзката си с Бога. Като направи връзка с Бога, той не трябва тук да спре, но след това именно, предстои му работа – да учи. Някои религиозни хора казват: Щом човек е роден от Бога, той вече е учен и няма какво повече да учи. Казвам: Щом човек е роден от Бога, той трябва да учи повече, отколкото преди да е бил роден от Бога. Затова именно Бог е създал света, да се учат хората. Много религиозни хора казват: Ние не се нуждаем от ум, достатъчно е да имаме чисто сърце. Те мислят, че всичката наука излиза само от сърцето. Те мислят още, че целият живот се заключава само в живота на сърцето. И тогава те цитират стиха: „Многото знание възгордява“. С това те искат да кажат, че знанието възгордява човека, понеже излиза от ума. Следователно, щом многото знание възгордява човека, той не трябва да учи. Питам: Кое знание възгордява човека? Знание без Любов възгордява, а знание с Любов прави човека целомъдрен. Знание без Любов произвежда зло, а знание с Любов произвежда добро. Днес човек се нуждае от знание повече, отколкото всеки друг път, за да разбере връзката, която съществува между хората, както и връзката им с Бога. Някой ще каже: Любовта свързва хората. Не, днес Доброто е единствената материална връзка, която свързва хората. Тъй щото, рече ли човек да прояви своята Любов, преди всичко той трябва да признае Доброто в себе си и във всички хора. Доброто е първата връзка между хората. Бог е поставил Доброто като основа на живота. Щом е така, човек никога не трябва да казва за себе си, че не е добър. Каже ли, че не е добър, той отрича първата връзка в живота. Доброто е първата връзка между душите на всички хора, без разлика на това дали те са на Земята или на Небето. Съзнае ли човек своята първа

връзка, той може да извика от другия свят когото пожелае да влезе в общение с него. По същия начин и него могат да повикат от невидимия свят за разговор и после пак да го върнат на Земята. Имате ли връзка с Доброто и съзнавате ли тази връзка, вие можете да разговаряте и с баща си, и с майка си, които са заминали за другия свят. Страхувате ли се от това, не се занимавайте с него! Разправят за Елифас Леви, добър, виден писател, който се занимавал с висшите духовни науки, че един ден пожелал да извика някой от древните Учители на Мъдростта, да му обясни едно кабалистическо изречение, което той не разбираше. За да се удостои за това посещение, той се приготвявал цели 40 дни по разни кабалистически начини, с огън, с кадене и с вода, и най-после, когато бил готов, явява му се един от тия Учители, който го запитал: „Какво искаш от мене?“ Елифас Леви, като го видял, паднал на Земята в безсъзнание. Като се събудил от това състояние, той си казал: Втори път не ще посмея да извикам такъв Учитель. Той дойде при мене, искаше да ми каже нещо, но аз не го разбрах, понеже заспах.

И сега, когато между съвременните хора се засягат такива въпроси, те казват: Отдалечени, отвлечени са тия въпроси, те не са за нас. Хората искат да се разглеждат въпроси, близки до техния живот и до тяхното разбиране. Казвам: Материалните блага, които съществуват на Земята, са отражение на духовния свят или са резултат на Любовта на някои близки нам души. Ако някой човек е щастлив на Земята, то е защото той има близки приятели повече в невидимия свят, отколкото на Земята. За пример: Когато някой виден цигулар свири на сцената, около него има десетина музи от невидимия свят, които му помагат. Публиката, която го слуша да свири така хубаво, казва:

Отлично свири този музикант, с голямо вдъхновение. Да, отлично свири той, защото музи го вдъхновяват. Махнете тия музи от него и той ще се прояви като обикновен цигулар. Има ли нещо чудно в това? Когато вие нагорещите парче желязо от 1 килограм от 1 до 1000°, ще можете ли лесно да го вдигнете? Вие не можете да го дигнете, докато не премахнете тази нова сила вложена в него. Премахнете ли я, и децата могат да дигат това парче желязо и да си играят с него. Следователно, колкото повече приятели от невидимия свят са заинтересовани от нашия живот, толкова по-голяма ще бъде нашата интелигентност. Те са притоци към нашия живот, които влагат Любовта у нас. Те са звездите на нашето Небе. Както големината на реката зависи от притоците, които се вливат в нея, така и нашата интелигентност зависи от Любовта, която висшите същества влагат в нашия живот. Ръководещата душа пък, в която се вливат тия притоци от живот и от Любов, тя е изгряващото Слънце, което ни показва пътя към Бога. В душата на човека се включват и Луната, и звездите, и всички небесни светила, които ние виждаме по небето. В това отношение човек представлява в миниатюр един велик свят. За този свят, именно, говори и Исая.

И тъй, ако схващате живота по този начин, у вас ще се зароди силно желание да свържете вашия живот с живата Природа и по този начин да разрешите правилно мъчнотиите, които срещате на пътя си. Ако разберете истинската Божествена наука, вие ще имате храна, каквато искате; ще имате правилно развит ум, какъвто искате, и най-после ще имате правилно развито сърце, каквото желаете. От вас зависи всичко. Сега се молят на този, на онзи. Защо се молят едни на други? – Защото не се молят на Бога. Те считат за срам да се молят на Бога, а когато се молят едни на други,

това не е срам. Никога в света не са се отправяли толкова много молби, както сега: Моля ви се най-учтиво, господин Министре! Или: Моля ви се най-учтиво, господин Директоре! Навсякъде се отправят заявления и просби. Всички съвременни хора, и бедни, и богати, и учени, и прости, са просяци. Синът и дъщерята отиват в странство да учат и един месец след заминаването си пишат на родителите си: Моля ви се, мамо и тате, изпратете ни толкова и толкова пари! Защо синът пише на баща си „Моля ти се татко“, а да не пише: Обични ми татко, толкова пъти си ми услужвал, винаги си бил готов да ми помогнеш, помогни ми и в този случай, имам нужда от малко пари. Нима синът, като е отишъл в странство да учи, трябва да пише на баща си толкова сухо? Той иска да покаже, че научил смятане, аритметика, всякакъв род уравнения и уравновесяване на сметките, та и в този случай гледа да се изрази по търговски начин. И когато се върне от странство, синът поема сметките на баща си, но работите не вървят, както трябва. Тогава бащата казва: Синът ми ходи в странство, учи разни науки, но сметките не вървят и работите повече се забъркват.

„Слънцето не ще зайде веч“. Питам: Коя е причината, че вашето Слънце постоянно изгрява и залязва? Щом вашето Слънце постоянно изгрява и залязва, това показва, че вие сте на физическия свят, където има пролет, лято, есен и зима, където температурата постоянно се сменя. Щом знаете, че става смяна в температурата, вие трябва да вземете всички мерки и да се пригответе за студена, мразовита зима, когато температурата може да спадне до 25 – 30° градуса под нулата. В такъв случай вие трябва да имате дърва и въглища, трябва да имате дебели дрехи, за да издържите на външните условия. Ако пък вашето Слънце изгрява и залязва само веднъж в живота ви, вие живеете в полюси-

те, т.е. в духовния свят, където се изискват много знания. Ако нямате тия знания, вие ще се намерите в още по-големи затруднения, отколкото във физическия свят. В духовния свят има по-голям студ, отколкото във физическия. В това отношение студът представлява противодействие срещу лошите хора и лошите духове в духовния свят. И тъй, що е студът? – Енергия, която противодейства на лошите хора в света. Що е топлината? – Енергия, която дава живот на всички добри хора, за да работят. Значи, студът и топлината са две сили в Природата, които са разпределили службите си между хората на Земята, както и между духовете в духовния свят. Има ли голям студ в света, това показва, че лошите хора са взели надмощие в живота. Има ли повече топлина, това показва, че добрите хора са взели надмощие в живота. Такова съвпадение се констатира и във всеобщата война: когато германците бяха съюзници с българите и с турците и вземаха надмощие във войната, времето всякога беше студено; когато съглашението вземаше надмощие, времето всякога ставаше топло. Тези и ред други причини могат да повлияят на времето, да стане по-топло или по-студено. Когато съюзът вземаше надмощие, тогава се проявяваше електричество, което действа по права линия; когато съглашението вземаше надмощие, проявяваше се магнетизъм, който действа по криви линии. В електричеството, както и в магнетизма действат две състояния: възходящо и низходящо.

„Слънцето не ще зайде веч“. Това подразбира чисто Божествения свят. Когато човек има просветен ум и чисто, благородно сърце, тогава той ще има не едно Слънце, но две слънца и една Луна. Един ден, когато нашата Луна се запали и гори, както Слънцето, което гори, без да изгаря, ние ще имаме постоянна вътрешна светлина. Когато

човешкият ум и човешкото сърце дойдат до абсолютно вътрешно съгласие, вътрешна хармония и се слаят в един живот, тогава в живота на човека ще настане такова положение, което се изразява в стиха: „Слънцето не ще зайде веч“. Велика задача предстои на човека, да изчисти ума си от всички странични мисли и сърцето си от всички странични чувства. Мнозина се запитват: Каква е нашата задача на Земята? Сега вече може да им се отговори: Нашата задача е да възпитаме и очистим ума си и да облагодородим сърцето си. Това не може да се постигне в един, в два, в три, в пет или в десет дни и месеци, но се изискват години на усилена работа. Някои окултисти твърдят, че за да се постигне това нещо, изискват се поне 777 живота и то епохални, през които човек да е играл някаква велика роля. Покрай тези животи има още много незабелязани. Ако някои религиозни хора слушат тия неща, ще кажат: Това учение е еретическо, не е по Бога. Чудно нещо! Да се казва на хората, че те се раждат и прераждат не било по Бога, а да отиват на бойното поле да се бият и убиват, това е по Бога. При това някои религиозни хора твърдят, че никъде в Писанието не се говори за прераждането. Казвам: На всяка страница в Писанието се говори за прераждането, но то се отнася само за онези, които имат очи и могат да виждат, и за онези, които имат уши и могат да чуват. Преди всичко прераждането не е закон на материята. Да се облича човек, това е закон на материята, а да се преражда, това е закон на човешкия дух. Както се казва, че човек един път само се ражда, това се отнася до Божествения свят, където има само един дълъг ден, а когато казваме, че човек се преражда много пъти, ние разбираме материалния свят, дето могат да се реализират идеите, които Бог е вложил в човека.

Питам: Защо трябва да има противоречия в живота? Нали Господ царува навсякъде? Какво лошо има в това, че човек живее един дълъг ден или 10000 дена? Защо хората се плашат от прераждането? Защо този въпрос ги поставя в противоречия? Какъв смисъл има животът, който трае само един ден? Това е животът на еднократната. При това, често ние срещаме случаи, когато някой човек се роди сутринта, живее до вечерта и умира. Каква култура може да има в такъв живот? Коя майка би желала да роди дете и след един ден то да умре? Кое е по-хубаво: детето да живее един ден или да живее 10000 дена? Красиво е човек да живее 10000 дена. Красотата на живота седи в дългия разумен живот. Някой от съвременните хора считат красивите, хубавите неща за лоши. И след това, като заключение на своите разбирания, тези хора считат прераждането за нещо страшно в техния живот. Прераждането е страшно, но за грешните хора, а за праведните то е благословение. Прераждането е икономия в Природата. Защо някои хора не приемат прераждането? – Защото те не искат да изплащат дълговете си или най-малко, не искат да ги признаят. Когато човек дойде на Земята и признае прераждането, той трябва да се наеме с изплащане на всичките си дългове, които е направил в миналото. Като се роди, ще го кръстят с някакво име и ще му кажат: Слушай, ти си Иван еднoй си, който имаш от миналото дългове, когато си ял ипил. Сега трябва да ги изплатиш. Днес много хора идват на Земята инкогнито и казват: Аз не съм онзи Иван, на когото приписват тези дългове. – Да, ти не си старият Иван, със старите дрехи, но си същият онзи Иван със старите дела, със същия ум, със същото сърце и със същата воля. Аз пък в твоето лице познавам именно онзи Иван, който обичаше да си похапва и попийва. Ти обичаш ли да си похапваш и

попийваш? – Обичам. – Значи, ти си същият Иван, когото аз познавам. Днес си се преродил на Земята, да си изплатиш старите дългове и да се научиш да живееш правилно – нови дългове да не правиш. Следователно, когато човек не приема прераждането, той прави това, защото интересите му го диктуват.

И тъй, когато се казва, че Слънцето няма да зайде вечер, ние подразбираме човешкия ум. Слънцето на човешкия живот е неговият ум, който постоянно трябва да свети. Ние не говорим за онзи илюзорен ум на Луната, която постоянно се пълни и изпразва. Човек има два ума: умът на Луната и умът на Слънцето. Умът на Луната постоянно се пълни и изпразва и нищо не донася на човека. Понякога Луната е толкова красива, че хората се страхуват от нея. Когато българите сеят дини например, те винаги се съобразяват със състоянието, в което се намира Луната. Те не обичат да сеят дините, когато Луната е съвсем пълна, защото са забелязали, че тогава те не узряват добре. Добре е да се сеят дините, когато Луната е малко празна. Слънцето означава висшия човешки ум. Когато се казва, че Слънцето не ще зайде, това подразбира висшия ум, който никога не залязва, той постоянно свети. Умът на Слънцето подразбира култура, която никога не залязва и не изгрява, а постоянно свети и грее. Луната пък постоянно се празни и пълни. Учените астрономи знаят причините за изпразването и пълненето на Луната.

Съвременните учени казват, че водата замръзвала при 0°. Какво става обикновено, когато телата замръзват? Всички тела при замръзването се свиват, т.е. намаляват обема си. Обаче, водата прави изключение от това правило, а именно, водата при замръзване се разширява, като увеличава обема си. Това разширение учените обясняват

с увеличение на междумолекулните ò пространства. Питам: Как става това разширение на водата при замръзване, когато в науката е известно, че телата се разширяват само от топлина. Тогава защо водата се разширява именно при замръзване? В такъв случай аз казвам: В света не става никакво замръзване. Ще кажете: Как е възможно да не става никакво замръзване? Кажете ми тогава, в коя епоха на човешкия живот водата е замръзнала и до последната си капка? Това наричам аз истинско замръзване. Знае се положително, обаче, че при най-големия студ водата е замръзвала най-много до дълбочина десет метра, но никога не е замръзвала изцяло до дъно. Щом е така, това не може да се нарече замръзване в пълен смисъл на думата. Под думата „замръзване“ ние разбираме смърт. Когато едно тяло замръзва, ние разбираме, че то изгубва своя живот. Щом човек замръзне, той умира. Съвременните хора считат, че със смъртта на човека за него всичко е свършено. Не, когато човек умира, свършват само неговите безпокойствия, илюзии и тогава, освободен от всички ограничения, той се намира пред реалността на живота и казва: Едно време, когато живях на Земята, аз бях малко дете, което се смущаваше и безпокоеше от дреболиите на живота, но сега виждам, че за всичко това не заслужава човек да се спира в своя път. Докато човек живее с илюзиите на живота, той мяза на пътник, който се е нагърбил с голяма, тежка раница, защото мисли, че където отиде, няма да намери храна. Обаче, като пътува, той среща по пътя си ред ханчета, където спира и намира всичко, каквото му е било нужно. Тогава той разбира, че не е трябвало да пълни раницата с толкова много провизии. Ако продължава да носи тази тежка раница на гърба си, в заключение, гърбът му ще се охлузи и той няма нищо да спечели. Казвате: Не трябва

ли човек да мисли за утрешния ден? Та сега, именно, хората не мислят. Те мислят само върху това как повече да напълнят раниците си, а всъщност трябва да се справят с въпроса има ли ханчета по пътя, по който ще пътуват и ако има такива, да не носят тежка раница. Ако има спирки по пътя им, те трябва да вземат раница с най-насъщните си потреби и припаси, за да пътуват леко и спокойно, доволни от живота си. Сега, грешките, които съвременните хора правят, произтичат от факта, че тяхното Слънце постоянно изгрява и залязва.

И тъй, кога залязва Слънцето? – При въртенето на Земята около Слънцето. Когато Земята се върти около оста си, настава светлина и тъмнина, които хората наричат ден и нощ. Като настане тъмнина, те правят своите изчисления. Питам: Могат ли да бъдат верни изчисленията, правени в тъмнина? Може ли да бъде права постъпката на човек, когато той е бил в тъмнина? За пример, някой учител поставя на един от своите ученици двойка по предмета, който преподава, и този ученик, като не може да понесе това положение, отчайва се и си тегли куршум. Той изпада в тъмнина на съзнанието си и решава въпроса криво. Такава постъпка е направена в тъмнина. Щом е така, тя не може да се разглежда като права постъпка. Ако учителят постави шесторка на този ученик, той ще се радва. Обаче, в действителния живот двойката твори. Когато професор или учител постави двойка на своя ученик, с това той иска да му каже: Ти не учиш, но си един от способните ученици, който може да работи. На неспособния си ученик учителят поставя шесторка като число на илюзии, с което иска да каже: Турям ти шесторка, за да не се обезсърчиш. И ученикът се радва. Когато разумният учител оценява учениците си, той знае какво прави: На способния си ученик поставя

двойка, защото иска да го изправи, да му посочи грешките и да го застави да учи, да работи; на неспособния си ученик поставя шесторка, да го насърчи да работи. Влязат ли двамата ученици в живота, онзи, който в училището е получавал шесторки, той се отчайва и самоубива, защото не е разбрал дълбокия смисъл, който учителят е вложил в шесторките; онзи, който е получавал двойки, той се засилва и започва самостоятелно да работи, да решава трудните житейски задачи. Някой ученик се оплаква: Учителят ми не ме прецени както трябва, той несправедливо ми тури двойка. Казвам: По-хубаво число от двойката няма. Светът се създаде от двойката. Всичко зависи от двойката. Има ли двойка в живота, всичко има; няма ли двойка в живота, нищо няма. Без двойка нищо не може да се направи. Селянинът спряга два вола, заедно да орат. Един ум и едно сърце правят две; един дух и една душа правят две. Ум, сърце, дух и душа, събрани заедно, правят четири. Това са два свята, събрани на едно място.

Често хората се натъкват на ред противоречия. Някой казва: Защо страданията идват все по моята глава? В този смисъл страданието е голяма двойка. Изобщо, двойката е число на противоречия. Със страданията Господ казва на човека: Ти си способен да решиш трудните задачи в своя живот. Човек може да разреши своите задачи, когато Слънцето на неговия живот никога не залязва. Залязва ли неговото Слънце, той непременно ще направи поне една малка погрешка.

Казвам: При сегашната култура всеки трябва да самовъзпитава своя ум. Как може да се постигне това? Като се занимава човек с всичко, което той обича. Като изучавате митологията на старите гръцки богове, вие виждате, че хората са олицетворявали в тях разни човешки образи, със

свойствени на тях качества и достойнства. Евреите например, са приемали, че съществуват 22 богове, като са имали и 22 букви в своята азбука. От тях 12 съставляват предверието на Небето, а останалите богове и богини, значи, между тях имало и жени, живеят на Земята като хора, раждат се и прераждат се, имат синове и дъщери, спорят помежду си, при които спорове по-силните вземат надмощие над по-слабите и т.н. Такива са били понятията на старите хора за боговете, но това са детински схващания. Те показват, че човек в своето първобитно развитие е подигнал своя близък в божество. Обаче това са човешки божества. Под думата Бог ние разбираме разумното върховно начало, от което произтичат всички души и богове и на което не знаем същинското име. По естество и по строеж всички хора мязат на Бога. И когато хората се освободят от материята, с която днес са преплетени, ще видят, че във всеки човек има стремеж към добро, а същевременно и условия за постигане на доброто. Някой казва: Нямам условия. Защо нямаш условия? Защото не впрегнеш ума си на работа. Ти си способен за работа, но твоето честолюбие, твоята гордост не ти позволяват да работиш и ти казваш: Как ще отида да работя? Питам: Кой трябва да работи? Умният човек именно трябва да работи, а глупавият трябва да легне под сянката на някоя круша, да почива. Само глупавите хора трябва да бъдат богати, а умните хора трябва да бъдат сиромаси. В действителност е така. Сиромасите не носят раници на гърба си, а богатите носят. Какво разбирам под думата „сиромах“ човек. Под думата сиромах човек аз не разбирам сиромах по сърце и по ум. Питам: Способният лекар има ли нужда от пари? Способният музикант има ли нужда от пари? Способният скулптор има ли нужда от пари? Способният земеделец има ли нужда от пари? Да

мисли човек, че парите му са необходимост в живота, това показва, че неговото Слънце още изгрява и залязва. Когато казвам, че човек не се нуждае от пари, разбирам, че той е господар на парите, а не обратно. Парите не са господари на човека. Веднъж човек е създал парите, той не трябва да се безпокои за тях, дали има пари или няма. Всеки човек може да провери в себе си, доколко мисълта за парите го е хипнотизирала. Вървиш из пътя спокоен, безгрижен, но потриват ти за нещо пари – бръкнеш в джоба си и нищо не намиращ. Веднага ти се смутиш, изгубиш присъствието на духа и се сгушиш. Намериш ли пари в джоба си, една книжна банкнота от сто лева, веднага ти се ободряваш, разполагаш се, почувстваш се силен и започваш смело да крачиш по пътя си. Ако влезеш в някоя гостилница без пет пари в джоба, гледаш по-скоро да излезеш навън. При това положение и гостилничарят не ти вярва. Имаш ли в джоба си тази книжка от сто лева, ти си смел, горд; същевременно и гостилничарят има вяра в тебе. Изкуство е човек да влезе в гостилницата без пет пари, да се обърне свободно към гостилничаря и да му каже: Погледни ме в лицето и ми кажи за колко можеш да ме кредитираш! Англичанин отива в една гостилница без пет пари в кесията си и казва на гостилничаря: Сър, за колко лева можеш да ме кредитираш? Той го погледнал в лицето, намерил че е честен човек и му казал: Отпускам ви кредит за шест хиляди шилинга. Англичанинът започнал да се храни на кредит в гостилницата цял месец и след изтичането на този срок, той му заплатил определената сума. За толкова време му било дадено доверие. Има хора, на които веднага можеш да отпуснеш кредит до 20 000 лева, а има и такива, на които никакво доверие не можеш да дадеш. Защо? – Понеже тези хора вътрешно не внушават никакво доверие, а външ-

но си турят маска на благочестиви хора. Когато отивате при някого за някаква услуга, казвам: Хвърлете маската си и го попитайте за колко ви оценява и какво доверие ви определя. Някой казва: Ние не трябва да се отваряме много пред хората. Досега аз не съм срещал нито един отворен човек. Имали ли сте случай в живота си, да разтворите душата си пред някой човек и той да ви отговори със същото? Спомняте ли си случай в живота си, когато сте се разтваряли пред някой свой приятел и сте разговаряли от душа, без да съжелявате за това, но да го считате за привилегия и благословение от Бога? Усещали ли сте благоуханието, което излиза от отворените души? Да се отвори една душа, подразбира се, същевременно и умът, и сърцето ѝ да са отворени. Отвори ли човек душата си, неговото Слънце само изгрява и никога не залязва.

Сега, като наблюдавам съвременните хора, намирам, че повечето от тях изпадат в големи дребнавости. Те са готови за нищо и никакво да развалят красивото и благородното в душата си. По този начин те изгубват Божественото в себе си. Най-малкото противоречие ги изкарва от релсите на техния живот. Всъщност противоречията са дадени на хората като задачи за разрешение. Понякога поставят човека на противоречие, на изпит, с който искат той да помогне на някои души от задгробния живот. Значи, понякога страданията ни се дават с цел да помогнем на някои заминали души. За пример, дохождат при тебе някои твои близки и те молят да кредитираш една сума от 20000 лева за едно лице, което в дадения момент е силно притеснено. Ти правиш тази услуга не от добро желание да послужиш на този нуждаещ се, но само да не откажеш на своите близки, които ходатайстват за него. Обаче, след време срокът за изплащане на полицата изтича и този беден човек не може да

я изплати. Тогава тебе теглят под отговорност за това лице. В дадения случай ти носиш страданията, отговорността за тази душа, която сама не може да си изплати дълга. По същия начин всеки ден и вас ви заобикалят същества, които ви убеждават да вършите волята на Петко, на Стояна, на Драгана, но не и волята Божия. Вие се подписвате на една, на друга полица, за която след време ще плащате. Затова казвам: Първо трябва да придобиете светъл ум и чисто, благородно сърце и като придобиете това богатство, да го употребите за благо на своите ближни.

И тъй, всички трябва да прочетете цялата 60 глава от книгата на пророк Исая, за да разберете какво точно е искал да каже той с изречението: „Слънцето не ще зайде веч“. Дойде ли човек да това положение, той вече е намерил идеалния живот, за който неговата душа е копняла. В този смисъл всеки трябва да се стреми към знание, към добродетели, на които Слънцето никога не ще зайде. Те носят мир и радост за човека. И тогава, като срещнете човек, когото считате за приятел, ще си зададете въпроса: Този човек, този приятел, който влиза в моята система, ще помрачи ли моето Слънце, или няма да го помрачи? Ако помрачи вашето Слънце, дръжте го настрана; ако не го помрачи, приемете го за приятел. Като се жените, пак си задайте въпроса: Жената, която избирам за другарка в живота си, ще помрачи ли моето Слънце, или няма да го помрачи? Ако го помрачи, дръжте я настрана; ако не го помрачи, оженете се за нея. Ако искате да вземете пари назаем от някой банкер, пак се запитайте: Парите, които ще взема от този банкер, ще помрачат ли моето Слънце, или няма да го помрачат? Ако не го помрачат, вземете парите; ако го помрачат и даром да ви ги дават, не ги взимайте. Влезете ли в някое религиозно общество, пак се запитайте: Ако вляза в

това общество, то ще помрачи ли моето Слънце, или няма да го помрачи? Ако го помрачи, не влизайте в него; ако не го помрачи, влезте. Ако искате да изучавате някаква наука, пак се запитайте: Тази наука ще помрачи ли, или няма да помрачи моето Слънце? Ако го помрачи, не я изучавайте; не го ли помрачи, изучавайте я.

Казвам: За в бъдеще ние ще изучаваме всички науки от ново гледище, от нова светлина. Тъй както изнасям фактите, мнозина мислят, че аз не ценя науката. Аз ценя науката, но я разглеждам от друго становище. Например за мене понятието биолог е съвсем друго от това, което учените разбират. Според мене биологът трябва да разглежда как се е сформирал животът на Земята, а не само как се е образувал животът на клетките. Преди да се заеме с изучаване живота и произхода на клетките, той трябва да е изучил всички разумни сили, които са създали малките центрове в живота. Когато някой изучава картините на един велик художник, преди всичко той трябва да се запознае със самия художник, а след това и с неговите картини. Той не може да има ясна представа за картините, ако не познава самия художник. Художникът струва много повече от своите картини. Той не се е вложил цял в картините. Тъй щото, когато изучаваме картините на някой художник, ние изучаваме само част, т.е. една фаза от живота на самия художник. Всички останали черти и качества от характера на художника остават скрити за нас. Когато изучаваме някоя картина, ние можем да схванем на лицето ѝ или само благородство, или само Любов, или само смирение, а всички останали добродетели ще липсват. В един и същ момент на едно лице ние не можем да намерим изразени всички добродетели. Всяка картина представлява само един момент от човека, а ние знаем, че човек се

мени всеки момент. Добродетелите, които се крият в нашия ум и в нашето сърце, се изразяват всеки нов ден на лицето ни, вследствие на което човек представлява една интересна, но винаги незавършена книга. Човешкото лице е кинематограф, върху платното на който всеки момент се пише нещо ново. В очите, в устата, на страните, навсякъде по човешкото лице се пишат все нови и нови добродетели. Понякога устните на човека са червени, някога жълти, някога бледи, някога зелени и т.н. Какво показват тия промени на цветовете? Ония физиогномисти, които разбират дълбоките причини на тия промени, които разбират Слънцето, Луната и звездите, знаят защо например цветът на лицето у някой човек е жълт, на друг – червен и т.н. Има един жълт цвят на лицето, подобен на този у светиите, но има един жълт цвят, който се дължи на разстройство на черния дроб у човека. Хора, които страдат от разстройство на черния дроб, от жълтеница, имат жълт цвят, но нито са мъдреци, нито светии. Обаче приближете ли се към някой светия, от него излиза необикновено благоухание. Ако нашето Слънце не залязва, това показва, че ние сме при такива условия, откъдето можем да черпим великата Мъдрост на живота. Можем ли да кажем, че нашето Слънце не залязва, ние сме вече господари на своята съдба.

Какво се разбира под думата „съдба“? На латински език съдба значи *fortuna*. В латинския език тази дума е в низходяща степен. Обаче, когато говорим за Божествената Правда, ние разбираме всички блага, които Бог е определил за душата. И когато цитираме стиха, че Слънцето не ще зайде веч, ние разбираме именно тия блага, които Бог е определил за душата. За душите Бог е приготвил такива блага, каквито ние не подозираме. Всичко това ще постигнем постепенно, а не изведнъж. Човек не може изведнъж

да се пробуди, изведнъж да развие голяма вяра в себе си, че да прави чудеса пред хората. Малки постижения са необходими, но в малкото се крият големи сили и възможности. Христос е казал: „Ако имате вяра, колкото синапово зрънце, вие бихте могли гори и планини да премествате“. За големите дела се изисква голяма вяра; за малките дела се изисква малка вяра. Следователно и вярата е на степени. Тя е свързана с човешката еволюция. Когато Христос казва, че с вяра могат и планини да се преместват, Той имал предвид малки планини.

И тъй, в живота на човека са необходими два полюса: На единия полюс е поставен човешкият ум, а на другия – човешкото сърце. Ако вие не можете да разберете вашия ум и вашето сърце, които са толкова близо до вас, как ще разберете вашия дух и вашата душа, които отстоят далеч от вас? Който изучава сърцето и ума си, той ще може да изучи и онези велики, мощни сили, които се крият в съзнанието му. Чрез съзнанието ние дохождаме до положение да разберем какво всъщност ние представляваме.

Казвам: При всяко положение на живота се запитвайте дали вашето Слънце е залязло? Някои казват: Едно време имах голяма Любов, но отиде вече, изгубих я. Мислите ли така, това показва, че вие се намирате в материалния свят, където Земята ви се е завъртяла около своята ос. За да не залязва вашето Слънце, вие трябва да се повдигнете по-високо, да отидете на полюсите, а оттам и в още по-висока област.

Религията и науката са два важни фактора във вашия живот. Няма по-опасно положение за човека от това, да има религия без наука и наука без религия. Тези две положения внасят отрова в човешкия организъм. Човек не може нито без религия, нито без наука. Истинската ре-

лигия трябва да даде абсолютна свобода на човешкото сърце, да може то свободно да изказва своите чувства; истинската наука трябва да даде абсолютна свобода на човешкия ум, да може той свободно да изказва своите разбирания и схващания. Тъй щото, рече ли някой човек да изкаже своите разбирания по известен въпрос, той трябва да бъде свободен, да знае, че никой няма да го осмее, нито осъди. И детински да са неговите схващания, той не трябва да се стеснява. През тях е минал и най-напредналият светия или адепт. Всеки е бил дете, пелена-че в своите разбирания. Всеки е бил малко дете. Често малките деца запитват майка си откъде е дошло малкото им братче или малкото им сестриче? Майката казва, че бабата го донесла от реката. Вие ще кажете: Ние знаем отде ги носят бабите. Не, никой не знае отде бабите носят малките деца. Никой не знае как се ражда човек. Който се ражда, само той съзнава това нещо. Един американец ми казваше, че знае кога се е родил. Той казва: Моментът на моето раждане е този, когато за пръв път почувствах, че мога да мисля. От тогава насетне моят ум се измени. Това значи раждане. Когато тялото на човека се сформира, той трябва да знае защо се е родил. Някой казва: Не знам защо съм се родил. Щом не знаеш защо си се родил, това показва, че ти още не си роден. Че си излязъл на бял свят, това показва, че майка ти само те е изнесла вън, но ти още не си роден. Майка ти още е бременна с тебе и след като се родиш, тогава тя ще каже: Олекна ми вече. Роди се най-после това дете. Новороденото дете трябва да има Слънце, което никога да не залязва. Какви са качествата на бъдещите деца? Бъдещите деца трябва да носят на главите си Слънца, които никога да не залязват, нито на Земята, нито на Небето.

Сега аз желая вашите Слънца никога да не залязват и да почувствате, че сте родени. Дойдете ли до това положение, вие ще почувствате в себе си вътрешна свобода. Само при това положение човек може да говори за религия и за наука. Знаете ли какво нещо е истинската религия? Няма по-свещен момент за човека от този, да повдигне ума си към Бога и да почувства връзката, която съществува между всички умове. Няма по-свещен момент за човека от този, да повдигне сърцето си към Бога и да почувства връзката, която съществува между всички души. Значи, човек е свързан едновременно с две връзки: в едната връзка действа Любовта, а в другата – Мъдростта. Свързан ли е човек с Любовта и с Мъдростта, той ще почувства, че в света действа великата Истина, в която Бог се проявява. Съзнае ли това, той ще направи всички усилия, да се домогне до великото благо на живота, където Слънцето никога не залязва.

Беседа от Учителя, държана на 27 февруари, 1927 г. в гр. София.

ИДИ ПОВИКАЙ МЪЖА СИ!

„Казва ѝ Исус: „Иди повикай мъжа си и ела тук“.

(Йоан 4 : 16)

Прочетената глава от Евангелието на Йоана е една от най-важните глави. В нея Христос засяга важни положения от живота. Ние виждаме как Христос, като дошъл до този кладенец, пожелал да пие вода, но не могъл да си извади, понеже нямал въже. Затова, като видял, че жена самарянка иде да си налее вода, Той се обърнал към нея с думите: „Ще те помоля да ми направиш една услуга, да ми дадеш малко вода“. По този начин Христос влязъл в разговор с тази жена. Той говорил за съвременните традиции, които съществували по това време в света. Жената се зачудила как така един евреин, един израилтянин се осмелява според тогавашните традиции, да говори с жена и да иска от нея вода. Това положение е подобно на едно от положенията в турския закон, според което се забранявало на всеки турчин да иска да пие вода от ханъма. Осмели ли се някой турчин да пристъпи този закон, с това той може да създаде източен въпрос. Традиции са това! Днес никой човек не е свободен от традиции. По целия свят между всички народи съществуват ред традиции. Всички стремежи на съвременното човечество се свеждат към желанието им да

се освободят от тия традиции и да постигнат съвършенство на своята душа. Връзките, които съществуват между съвременните хора, от които те и до днес носят лоши последиствия, аз наричам неразумни връзки. За пример, някой човек обича много да играе на игрището пред хората, да се показва за голям юнак, но случайно един ден той пада, счупва крака си и дълго време след това носи лошите последиствия на своето неразумно желание. И когато хората го питат защо куца, той трябва да каже: Аз куцам поради своите стари традиции и желания, да се покажа пред света голям юнак и добър борец.

Най-напред Христос засяга въпроса за личните отношения между мъже и жени. Даже учениците на Христа, като видели Учителя си да разговаря с жена – самарянка, казали в себе си: Как е възможно нашият Учител да се разговаря с жена и да излезе от рамките на старите традиции? Христос каза на тази жена: „Ако ми дадеш да пия от водата на този извор, един ден аз ще ти дам от моята вода, от която, като пиеш веднъж, никога няма да ожадняваш. Тази вода носи в себе си Вечния Живот“. Самарянката, като чула думите на Христа, каза: „Дай ми тогава от тази вода, за да не ожаднявам никога и да не става нужда да дохождам повече на този извор“. Тя прибързала да поиска от тази вода, както всички хора бързат, когато искат материални блага. За пример, съвременните хора искат веднага да се въдвори Царството Божие на Земята и затова се запитват: Кой е причината, че Царството Божие не може още днес да се въдвори? Питам: Как може да се въдвори мир и Любов между съвременните хора? Как е възможно да се въдвори мир и Любов между съвременните мъже и жени при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и Любов между братя и сестри при се-

гашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и Любов между учители и ученици при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и Любов между съвременните свещеници, проповедници, владици и техните пасоми при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и Любов между съвременните управници и управляеми при сегашните им разбирания за живота? Традиции са това! Всяка държава има свои традиции. От тия традиции много държави са загинали. Традициите представляват вътрешния консерватизъм на хората, който често ги спъва. Някой казва: Как е възможно аз да взема мотика и да отида да копая някое лозе или да взема цигулка и да отида да свиря пред хората, да ги забавлявам, когато съм роден от родители с високо произхождение? При това високо произхождение аз трябва да стана рентиер, да получавам пари, с които често да ходя в странство, да се разхождам с автомобили, да посещавам театри, концерти и т.н. Според мене, съвременните хора наместо да се разхождат с автомобили, те разхождат автомобилите си. Някой казва: Аз се разхождам с автомобил. Не, всъщност ти разхождаш автомобила, а не той тебе. Тъй щото, първо Христос засяга материалните въпроси, личните отношения. После той засяга обществените отношения и най-после засяга въпроса за вътрешните отношения и за вътрешните вярвания на хората.

Казва Му самарянката: „Господине, гледам че си пророк и всичко знаеш. Бащите ни в тази гора се покланяха, а вие казвате, че Ерусалим е мястото, където трябва да се кланяме“. Казва й Исус: „Жено, хвани ми вяра, че иде час, когато нито в тази гора, нито в Ерусалим ще се поклоните на Отца“. Тук думата „гора, планина“ е употребена в символически смисъл. Под думата планина не се е разбира-

ло това, което ние днес схващаме. Хората на миналото не са били толкова глупави, че да се кланят на планина. Под думата планина те са разбирали умните хора, а за умните хора те са считали своите деди и прадеди, на които са се кланяли. Планината представлява материалната страна на въпроса. Ерусалим пък представлява мястото, откъдето се разнася културата. Значи, тогавашните хора се кланяли на културата. И съвременните хора казват: Ние, културните хора, трябва да признаваме науката, изкуствата, музиката и на тях да се покланяме. Христос казва на жената: „Според вашите вярвания, действително, вие трябва да се кланяте на тази планина както и в Ерусалим. Но иде време и сега е когато истинските поклонници ще се поклонят Отцу с Дух и Истина“. Според гръцката митология старите гърци се кланяли на планината, с което се символизирали юначеството, героизма. Ако съвременните хора разбираха дълбокия смисъл на тази митология, те биха разбрали защо именно старите гърци се кланяли на планината. Питам: Нима апашът, който отива да обере касата на някой банкер, не се моли пред нея? Той сяда на колене пред касата и започва да я човърка, да ѝ чете една, две, три молитви, докато най-после касата каже: Хайде, като имаш голямо постоянство, вземи си нещо от мене! Обаче притежателят на касата не признава молитвите на този апаш и търси случай да го улови и накаже. Христос казва на самарянката: „Бъдещите поклонници, които ще имат жива вяра в себе си, няма да се кланят нито на тази планина, нито в Ерусалим, но ще се кланят на Отца с Дух и Истина“. Да се поклони човек с Дух и Истина, той трябва да знае какво нещо представлява душата му. Това не значи, че като душа, той е нещо особено от другите. Не, той трябва да познава душата си – нищо повече! Той трябва да знае и разбира

въпроса за душата само за себе си, а не с цел да доказва на хората, какво нещо всъщност е душата. Какво нещо представлява той като душа, от това хората не се интересуват. Този въпрос интересува само него. Не е въпросът за душата във човека, но важен е въпросът какво представлява човек в света като проявяваща се душа. Освен това, човек трябва да знае за себе си какво представлява той като дух и най-после той трябва да знае какво нещо е Бог, без да се стреми да докаже това на другите хора. Знае ли човек тия три въпроса за себе си, той се намира вече в правия път. Познаването на тия три важни въпроси съставлява великата бъдеща култура, която може да съгражда, да поставя здрави основи в живота на човека.

Някой ще каже: Докажи ни, че има душа и дух. Аз мога в 5 минути да ви докажа съществува ли душа и дух или не, без да ви аргументирам и доказвам този въпрос теоретически, както правят някои от философите като Кант, Шопенхауер и т.н. Как ще направя това? – Ще извадя душата от тялото на някого и той веднага ще падне на земята. След това пак ще я върна назад. После ще го питам: Какво видя? – Видях, че на Земята лежеше човек, който напълно приличаше на мене. Какво ще кажеш сега, съществува ли душа или не? От същия човек аз мога да извадя още двама и ще го питам: Кой е този, който лежи на Земята и не говори? Кой е този, който мисли, разсъждава и говори, и най-после кой е този, който свързва двамата? Този, който лежи на Земята и не може да говори, това е облеклото, материята, в която душата е облечена. Този, който мисли, разсъждава и говори, това е самата душа. А този, който свързва и двамата, това е духът на човека. Ще кажете: Щом е така, направете този опит, да го проверим. Ако е въпрос за фокуси, аз мога да направя този опит в пет

минути, но не е работата там. Ние не защитаваме никаква клауза, но разглеждаме въпроса по същество. Всяка душа трябва да се развива в своята същина, но това не значи, че тя трябва да придобива неща, които не са вложени в нея. В света има погрешни схващания по много въпроси, но учените знаят какъв е пътят на човечеството. Те знаят, че човек не може да придобие нищо ново, но трябва да развива вложеното в своята душа и в своя дух. Човек нищо не придобива на Земята, но развива вложеното в него. Че е така питам: Може ли човек да занесе със себе си спечеленото богатство в онзи свят? Някой човек може да е свършил и четири факултета, да е придобил много знания в главата си, обаче, един ден, когато тръгне за онзи свят, той няма да занесе със себе си нищо от това знание. Ето защо съвременните хора казват: Когато човек умре, всичко се свършва с него. Те са прави само в това отношение, когато не признават съществуването на душата. Българите, когато не могат да разрешат някой въпрос, употребяват поговорката: „Чуждото нещо на връх Великден се взима“. Да, взема се само това, което е взето назаем. Всяко нещо, което сте взели назаем, е чуждо.

Същото нещо може да се каже и за религията. Някой казва: Моите баща и моята майка, моят дядо и працядо са вярвали в това и това, те са се кланяли на планината, за това и аз ще вървя по техния път. Това значи да вземаш вярвания назаем. Значи, щом неговите отци се кланяли на тази гора и той ще се кланя на нея. На този човек казвам: Ти си самарянин. Друг казва: Аз ще се кланям на тази църква. – Ти си евреин. Христос казва: Който е дошъл до новите разбирания на живота, той нито на тази гора ще се кланя, тоест нито на своите отци, нито в Ерусалим, тоест нито на старите религии и култури, но ще се кланя на Отца

с Дух и Истина, той е човек до последното положение, да се кланя на Отца с Дух и Истина, според Христа, той е човек с пробудено съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Пробудят ли се тия неща в човека, той вече може да влиза във връзка с живата Природа, т.е. с външната страна на Бога. По този начин духът, който живее в него, ще принесе своето поклонение и служене на Бога. Под думата поклонение съвременните хора разбират коленичене на земята. Това не е поклонение. Много хора като отиват на църква, кланят се, коленичат на земята, с което искат да представят, че са истински християни и служат на Бога. Обаче същите тия хора обират бедни вдовици, продават и последната им вещ. Като се върнат дома си, пак коленичат пред Бога. Отидете ли при тях за някаква услуга, още при първата дума ще ви продадат. Това не е никакво служене на Бога.

Христос казва на самарянката: „Иди и повикай мъжа си“! Защо ѝ каза така? Това показва, че мъжът играе важна роля в живота. Отговори жената и рече: „Нямам мъж“. Каза ѝ Исус: „Право си казала, че нямаш мъж, защото петима мъже си водила и този, когото сега имаш, не ти е мъж.“ Петимата мъже показват, че тази жена е служила на своите чувства. Пред хората и пред Бога тя не е имала един законен мъж. Христос ѝ каза: „Това си право рекла“. Значи, Той намери в тази жена една благородна черта, че не лъже и винаги говори Истината. Ако днес дойде Христос и се спре пред някой извор, какво ще кажат хората, които посещават този извор? Аз зная какво мислят религиозните хора по този въпрос. Те мислят, че като дойде Христос на Земята, най-първо трябва да излязат свещениците със своите корони и хоругви, с песни и музика, а после останалите хора. Слезе ли Христос на Земята, кракът Му няма

да стъпи в никой европейски град. Той ще срещне всички богати, всички поети, художници, музиканти, учени и ще ги попита на кого са служили досега. След това ще дойде при майките и бащите и ще ги попита на кого са служили досега. И тогава Христос ще каже: „Идете сега и повикайте вашите мъже, своите възлюбени, на които сте дали сърцето си, те да ви препоръчат. От тях ще заключа какви сте били в живота си“. Защо трябваше да дойде мъжът на тази жена? – За да се произнесе за нея. Никой друг освен мъжът не може да познае жената. Някой казва: Дълбоко е женското сърце! Действително, дълбоко е женското сърце! Никой не може да го познае и измери, защото е неговата мярка е голяма. Само една мярка може да определи големината на женското сърце. Коя е тази мярка? – Мъжкото сърце. Само мъжкото сърце може да преплава океана на женското сърце. Никакъв друг кораб не е в състояние да преплава този океан. Само мъжкото сърце е издържало на бурите и на вълните на този океан. Колкото бури и вълни да има в този океан, мъжкото сърце е в състояние да го преплава и то благодарение на женското сърце, което го пази. Следователно, мъжкото сърце е мярка за дълбочината на женското сърце. Чрез мъжа се определя характера на женското сърце. Ако жената е сухичка, тя ще си избере малко пълничък мъж. Ако тя е пълничка, ще си избере малко деликатен, височък мъж. Ако чувствата на някоя жена са силно развити, тя трябва да си избере мъж със силно развит ум. Законът за контрастите се проявява навсякъде в живота.

Като говоря за отношенията между мъже и жени, аз разглеждам вътрешния смисъл на тия отношения, а не повърхностните отношения. Няма смисъл да се говори за повърхностните отношения, понеже те не представляват здрави връзки. Природата признава само Божествени връз-

ки, само Божествените отношения между мъже и жени. Мъжът и жената представляват души, които са излезли от Бога. Освободете мъжа от неговата форма, както и жената от нейната форма и наблюдавайте как ще се обичат като души. Следователно, от гледището на висшата математика, като съберете тия две души и ги слееете в една, тяхната светлина ще се увеличи два пъти повече. Същевременно и топлината на тия души ще се увеличи два пъти. При това ние не говорим за топлина, която изгаря, но за топлина, която носи живот в себе си. Щом топлината и светлината на тия души се увеличи два пъти, едновременно с това ще се увеличи и тяхната интелигентност, както и всички останали способности. Докато между душите не става такова съчетание, бъдещата култура няма да се създаде. За в бъдеще мъжете и жените няма да се женят, но ще се съчетават като души, ако искат да създадат ново поколение, което да бъде носител на нови идеали, на нов живот. Бъдещите хора трябва да станат носители на възвишен, Божествен идеал. Любовта не се изразява само в близост между хората, нито само в хващане на ръцете или само гледане в очите. Да гледаш човека право в очите, това подразбира да гледаш през прозорците в неговата осветлена стая.

Христос казва: „Иди и повикай мъжа си и ела тук“. Питам: Как ще познаете мъжете? Едно време, когато Бог създаде Адам, той имаше мъжка форма. Бог беше Учител на Адам и му преподаваше уроци по всички предмети. Адам беше отличен геолог. И досега има запазени цели глави, написани от него по геологията. Адам беше отличен астроном и отличен естественик. От него има написани по няколко глави върху тия предмети. Адам беше и добър градинар. Съвременните градинари би трябвало да се поклонят на Адам за неговите знания и опитности по градинар-

ство. Същевременно Адам беше и отличен астролог. Той знаеше за влиянието на Слънцето и на планетите върху човека, както и отношенията, които съществуват между тях. Питам: Знаят ли съвременните астрономи и астролози причините за поставяне на планетите в известни отношения и дистанции една към друга? За пример, защо когато Сатурн и Марс дойдат в известно съотношение със Земята, всякога настъпват големи пертурбации на Земята? Мнозина считат тия неща за суеверие, но казвам: Няма човек в света, който да не вярва в суеверията. Не мислете, че суеверията почиват на някакви илюзии. Не, в суеверията има известна доза Истина. Мнозина се смеят на хората, които вярват в уроките и ги отричат. Казвам: Има уроки в света. На какво се дължат те? Аз ще ви обясня на какво се дължат уроките. За пример, като ви погледне някой човек, вие започвате да се чувствате неразположен, заболява ви главата. Мнозина казват, че това се дължи на уроки. Има хора, които като погледнат някой бивол или някоя крава, те веднага заболяват и умират. Причината за това се дължи на силния поглед, който този човек е отправил към вас и към даденото животно. Силният поглед пък се дължи на електричеството, което излиза от лицето или от очите на този човек. Това електричество се отправя към вас и ако не можете да го асимилирате, то ще произведе у вас известна дисхармония, която ще се отрази върху организма ви. Има баби, които знаят да лекуват урочасали хора по много прост начин. Те вземат едно здраво яйце, чукват го в челото на бивола или на урочасалия човек и той в скоро време се окопитва. Яйцето лекува като поглъща излишната енергия, която се натрупала в организма на човека и по този начин той се освобождава от своето болезнено състояние. Някой казва: Щом е така и аз мога да лекувам урочаса-

ли хора. Не, всяка баба не може да лекува; само тази баба лекува, която е добър проводник на това електричество. Значи нейният организъм трябва да издържа на влиянията, които се отделят от болния. Същото може да се каже и за лекарите. Много лекари лекуват болни, но малцина имат добри резултати при лекуването. Малко хора са родени за лекари. Истинският лекар трябва да представлява среда, през която болестта може да излезе навън. Лекарят трябва да вземе нещо от болния. Същевременно той трябва да даде нещо на болния. Една болна жена пристъпи до Христа и си казваше: „Ако се допра само до дрехата Му, ще оздравея“. Защо оздравя тази жена? – Защото от дрехата на Христа излезе сила, която я излекува. Много от съвременните лекари не могат да имат резултати, понеже не дават нищо от себе си. Във всяка работа човек трябва да вземе нещо и да даде нещо.

Питам: На какво се дължат неуспехите на съвременните хора? – На тяхната немарливост в изпълнение на своите обязанности и задължения към Първата Причина. В това отношение и Адам беше немарлив. Той се представяше пред Бога коректен, изпълнителен, но всъщност не си гледаше добре работите, беше малко мързелив, нехаен. Той криеше от Бога нещо. Когато отиде Бог при Адам и видя, че работите му не вървят добре, Адам каза: Господи, сам не мога да свърша добре работите си. Да бих имал поне една другарка, с нея заедно бихме могли добре да уредим живота си. Господ му отговори: Щом е въпросът за другарка, която да ти помага, това е лесна работа. Тогава Бог го приспа и от реброто му извади жената, която беше скрита в него. Адам като видя жена си, своята другарка, веднага се засмя и зарадва, както момък се радва, когато види някоя красива мома. Аз често съм

наблюдавал какъв ефект произвежда момата или жената върху мъжете. Срецам един момък, който няма пет пари в джоба си, и го наблюдавам как, като види някоя мома, веднага се засмива, зарадва се като че е получил някакво богатство и наистина, богатство е момата. Момъкът казва: Докато имам тази мома, всичко мога да направя в света. Така мислеше и Адам, но не издържа изпита си. В райската градина той беше поставен на изпит. Бог му беше казал: Другарката, която ти давам, пази като зеницата на очите си! Никога не я оставяй сама, защото изгубиш ли я от очите си, повече не можеш да я върнеш. Обаче, този ден именно, когато Ева беше излъгана от змията, Адам се занимаваше със своите материални работи и не можа да придружи Ева, да се разходи заедно с нея. Ева излезе сама на разходка, добре облечена, с бяла рокля, препасана с хубав колан, добре вчесана, с пригладена коса, с червени устнички, подобно на съвременните модерна жени. В Библията се казва, че Ева била гола. Друго нещо се разбира под думата гол човек. Всъщност и Адам, и Ева са били хубаво облечени. Красавица била Ева! В това време Адам, който бил зает със своите материални работи, си казал: Какво страшно може да има в райската градина, та да не може Ева да остане сама. Може ли тук да дойде някакъв дявол, да я изкуси? Щом е в рая, тя е в безопасно място. Обаче, тъкмо този ден дошли един дух от Сатурн и един дух от Марс, заедно с които влязъл и дяволът. Лошото съчетание, което имало между Сатурн и Марс било причина да изгуби Адам своята другарка, която и до днес още не може да намери. И досега още хората се питат имат ли душа, или нямат. Казвам: Благодарете, че Ева беше сърцето, а не душата на Адам. Бог направи Ева от сърцето на Адам, а не от неговата душа.

Казва ѝ Исус: „Иди повикай мъжа си и дойди тук!“ Този стих се отнася до един вътрешен принцип в живота. Дойде ли човек до положението на истински религиозен, той ще се обърне към благородното, към възвишеното и мощното в себе си, което определя неговия характер. Когато човек иска да намери Истината, той трябва да се обърне към душата си. Това не подразбира, че душата е нещо материално, но човек трябва да се обърне към нея, за да събуди дейтелността на своя организъм. За да стане това, човек трябва да има в себе си един вътрешен материален обект. Какъв може да бъде обектът, който събужда дейтелността на човека? Науката, изкуствата, музиката не могат да бъдат този обект. Те са само временни занятия на човека. Питам тогава: Коя е единствената сериозна работа в света? Единствената сериозна работа в света е Любовта, да люби човек. Любовта е първата и най-сериозната работа за човека. Както съвременните хора любят, това ние наричаме занятие. Рече ли човек да работи с Любовта като велика, мощна сила, неговата душа и дух се събуждат и той влиза вече във връзка с физическия, духовния и Божествения свят. Само по този начин човек може да разбере отношенията, които съществуват между тия светове, както и смисъла на целокупния живот. Обаче, за да се домогне той до тези работи, от него се изисква да направи връзка с Бога. Има ли тази връзка, той ще може да люби правилно и да намери красивите съчетания в целокупния живот. В живота на всеки човек има само десет възможности да започне той с Любовта. Всяка година има само по една възможност да работи с Любовта. И на всеки 10 години има пак само една възможност да работи с Любовта. Всичкото останало време на човека е определено само за занимания.

Някои казва: Какво нещо е Любовта? Започнете ли да любите, очите ви се отварят и вие виждате какво нещо е животът и неговата красота. Човекът на Любовта не може да се смушава от празни думи, от казано- речено. Човекът на Любовта минава за най-богат, за най-силен пред всички хора. Той не е богат като ония милионери, които в няколко години могат да разпилеят своето богатство. Човекът на Любовта е от онези богати, които разполагат със своята магическа пръчица навсякъде. Съвременната наука дава възможност на човека да си служи с магическата пръчица. Тя признава това изкуство. Казвам: Магията е достойние само на любещия човек. Някои разделят магията на черна и на бяла. Според мене и едната, и другата са полезни, но и двете трябва да се употребяват с Любов. Не се ли употребяват с Любов, те нямат добри резултати. Всяка магия, която е употребена без Любов, в края на краищата е свършвала с фалимент; при това тя е разрушавала живота не само на един човек, но и живота на цял народ. Ако някой маг става причина за разрушението на цели общества и народи, неговата магия в заключение напълно се проваля. Когато резултатите на магията са вредни, това показва че тя си служи с разрушителните сили на Природата.

Казвам: Не мислете, че светът, в който живеем, е безопасен. В Природата има известно количество недиференцирана материя и сили, които трябва да се трансформират, да се облагородят и така да се впрегнат в работа. Много учени, като не подозират това нещо, бутат с пръчицата си, където трябва и не трябва, и в резултат на това стават експлозии в ретортите им; вследствие на тези експлозии, и те, и ретортите им, и цялата наука хвъркват във въздуха. Казвате за някои: Учени хора се тия! Преди всичко бъдещите учени хора трябва да работят с Любовта.

Някой казва: Сърцето ми гори от Любов. В Любовта на човека трябва да вземат участие и съзнанието, и самосъзнанието, и подсъзнанието, и свръхсъзнанието, както и неговият ум и сърце, а също така неговата душа и дух. Вземат ли тия неща участие в Любовта му, вие имате пред себе си истински човек. Следователно, ако писателят е проникнат от тази Любов, като топне перото си в мастилото, той ще напише нещо велико и красиво.

Казва й Исус: „Иди и повикай мъжа си и дойди тук!“ Апостол Павел казва: „Аз ви стодих за един мъж.“ За кого говори той? – За Христа. Ако под думата мъж разбирате Христа, тогава как ще разберете тази мисъл в нейната дълбочина? Вие трябва да разбирате възвишеното и благородното, което апостол Павел е внесъл в тези думи. Разбирате ли смисъла на тия думи, те са в сила да повдигнат душата на човека. Кой човек не е пъдел Христа, когато Той дохождал при него? Щом дойде Христос при вас, вие веднага започвате да Му разправяте своите дертове и недобори: Дъщеря ви или син ви били невнимателни към вас, или жена ви била лоша, или нямате къща, нямате нови обуца, нямате средства да се препитавате и ред подобни въпроси. В резултат на тия оплаквания, Христос ще ви погледне, ще ви изслуша внимателно и ще отиде на друго място, да види там как ще Го посрещнат. Тогава вие оставате сами, недоволни от себе си и тръгвате да търсите Христа. Тук Го търсите, там Го търсите, но никъде не Го намирате. Днес всички хора търсят Христа и искат Той да им се яви. Всеки е подал своето заявление до Него: Един иска пари, друг иска хляб, трети иска къща. Всички чакат отговор на своите заявления. Как мислите, колко години са необходими, за да разгледа Христос заявленията на всички хора? Хиляди и милиони заявления са подадени до него.

Някой поет казва: Аз подадох заявление до Христа и искам да ми се отговори. Казвам: Не един, а хиляди поети са подали заявление до Христа. Хиляди поети, музиканти и художници са подали заявления до Христа. Искат нещо от Него и чакат да им се отговори. Досега най-малко милиард и половина хора са подали заявление до Христа и всяко заявление тежи половин грам. Питам: Колко вагона са необходими, за да се натоварят всички тия заявления? Колко ученици на Христа са необходими, за да прегледат тия заявления? И най-последно, колко време е необходимо на Христа, за да тури резолюция на тия заявления? Обаче, този въпрос не може да се разреши по механически начин. Ако се разреши механически, това е частично разрешение. Благото, на което се радва човек същевременно е благо и за целия му организъм, както и за всяка отделна клетка от общия организъм. На това основание в света съществува една велика Божествена душа, в която се съдържат всички останали души. Ние сме свързани с тая душа и нашето благо зависи от нейното благо.

И тъй, от всички хора се изискват поне малки усилия, за да направят микроскопически опити в това направление, чрез които да проверят всичко, което им се говори. Знанията не могат да се доказват само с думи, но за това се изискват и опити. При това, за да се направи един сполучлив опит, изискват се най-малко десет години. Някой казва: Можем и за малко време да направим някой опит. Казвам: Искате ли набързо да правите опити, ще знаете, че резултатите на тия опити ще бъдат посредствени. Речете ли да направите един съществен опит, да се разговаряте с един жител от невидимия свят, вие трябва да употребите най-малко десет години, както и Христос употреби известно време, докато извика своите ученици, за да разгова-

ря с тях разумно. Искате ли да влезете във връзка с вашите заминали майка или баща, вие може да направите следния опит. Влезте в стаята си, затворете добре прозорците, за да не влиза отвън вятър, или никакъв шум, който да пречи на опита, концентрирайте силно мисълта си към майка си, например, като си представите една от нейните добри черти и така почакайте около 15 – 20 минути. Като мине това време, вие ще усетите една лека приятна хладина около вас, която се приближава към лицето ви и ви милва. Това е майка ви, която не е в сила да ви проговори, но може само да ви помилва. По този начин тя ви запитва: Синко, защо ме викаш?

„Повикай мъжа си и дойди тук!“ Кой е този мъж, за когото Христос казва на жената да го повика? Един обикновен мъж ли беше той? С тези думи Христос искаше да обърне внимание на самарянката върху това, че тя трябва да повика само онзи, който я обича. По този начин Христос обръща внимание на хората да не се самозаблуждават, да мислят, че един обикновен човек може да ги обича. Мислят ли хората така, те пропадат в изпитите си. Който изгуби добрите условия в живота, той пропада. Днес и поети, и художници, и музиканти, и ученици, и свещеници и проповедници, всички пропадат. Защо? – Защото те не апелират към Онзи, Който истински ги обича. Всеки човек трябва да има една душа, която да го обича с цялото си естество, т.е. със своето съзнание, със своето самосъзнание, със своето подсъзнание и със своето свръхсъзнание. Има ли човек такава душа, всички Божествени блага ще дойдат чрез нея. Тази душа именно, представлява канала, чрез който се пренасят благата от невидимия свят за душата, която живее на Земята. Човек не може да възприеме Божията Любов и Божиите блага отдето и да е. Тази душа,

която ни обича, тя ще ни покаже начин как да постъпваме с всички останали души. Не е лесно да обичате човека. Онзи, когото обичате, той трябва да има нужда от вас, а вие трябва в подробности да разбирате неговата душа, както и всички нейни нужди. Този човек може да страда от някаква болест или да го мъчи някакво съмнение, но щом вие го обичате ще извадите тези тръне от плътта му и след това ще му покажете пътя, по който да върви, за да се подигне. Всичко това трябва да направите по такъв начин, че той да вижда във ваше лице истински приятел, който желае неговото добро и повдигане.

Често вие имате добри желания, хубави и вдъхновени мисли и чувства, но ги отхвърляте от себе си и казвате: Това са празни работи, илюзии на живота. Казвам: Има наистина илюзии в живота, но тези илюзии някога почиват на здрава основа. За пример, известна илюзия може да се основава на закони на тялото, които вие трябва да знаете. Засега тялото е необходимост за нас, но за в бъдеще може да не представлява такава необходимост и да можем и без тяло. Или пък най-малкото в бъдеще нашето тяло може да премине през голямо развитие. За пример, в миналото си човек е преминавал през разни форми, но когато е научил и придобил това, което всяка форма съдържа в себе си, той ги е напуснал една след друга, докато най-последно се явил във формата, в която днес го виждаме. Той е минал през формата на паяк и като е научил изкуството да преде, напуснал и тази форма. После минал през формата на риба и като научил изкуството да плува, напуснал и тази форма. След това е минал през формата на птица и като научил изкуството да хвърка, напуснал и тази форма. И най-последно той минал през формата на млекопитаещо, но като видял, че и тази форма не отговаря напълно на неговото умстве-

но развитие, напуснал и нея, явил се във формата на човек. Коя е съществената причина, поради която човек се изправил на два крака? Центърът на тежестта в животните е отзад на главата, вследствие на което те ходят на четири крака, а гръбнакът им заема успоредно положение с диаметъра на Земята. Обаче у човека центърът на тежестта е в предната част на главата, вследствие на което той ходи изправен, на два крака. Изправянето на човека е във връзка с перпендикулярното движение на ония сили, които идат от центъра на Земята към центъра на Слънцето. Щом човекът е влязъл в хармония с тия сили, той се изправил на два крака. Животните пък, които не са могли да дойдат в хармония с тия сили на Природата, и до днес са останали в положението, в което ги намираме, да ходят на четири крака.

Когато се говори за духовния свят, той представлява нещо подобно на физическия. И духовният свят е материален, както и физическият. Както във физическия свят се борава с математика и геометрия, по същия начин в духовния свят се борава с духовна математика и духовна геометрия. Следователно, една физическа линия може да пресича една духовна и една духовна линия може да пресича една физическа. Една духовна плоскост може да направи разрез на една физическа и обратно: Една физическа плоскост може да направи разрез на една духовна. Едно духовно тяло може да пресича едно физическо и обратно: Едно физическо тяло може да пресича едно духовно. Питам: Как ще разберете тия неща? Те са отвлечени въпроси. За да разберете тези въпроси, вие трябва да вземете в съображение всички духовни плоскости, както и всички физически плоскости.

Казвам: Всички тия неща показват, че има връзка между материалните и духовните явления в живота. За

пример, всички звезди не само че светят, но те имат още и известно духовно влияние върху човека. Ако погледнете Земята с окото на ясновидеца, вие ще видите, че тя е свързана с безброй нишки като балон. Чрез тези конци тя е свързана с цялата Вселена. По тия конци именно, идват към Земята грамадни енергии. Някой казва: Не зная защо, но еди-коя си планета силно ми влияе. – Разбира се, че ще ти влияе. Ти си се закачил за нея като с конец. Кой човек, ако би се закачил на електрическа жица, по която тече ток, не би изпитал неговото влияние? Казвате: Какво от това, че някой човек се закачил на такава жица? Няма нищо от това, че сте закачили на тази жица, но започне ли по нея да преминава електрическата енергия, тя ще ви жегне силно. Тогава ще видите какво става с вас. Ако се закачите на един от конците на Марс, вие веднага ще станете войнствени и ще кажете: Днес ще воювам! Де и с кого ще воювате? Най-напред ще покажете силата и юначеството си у дома си, а после и вън от дома си. Цяла година наред вие ще бъдете войнствен. Ако се закачите на един от конците на Сатурн, вие ще кажете: Отсега нататък не вярвам в нищо! Човек не трябва да бъде толкова глупав да вярва на хората. Казвам: Ти си се закачил на една от нишките на Сатурн, затова вече не вярваш в нищо. Отде дойде у тебе това недоверие? Досега вярваше на всички хора, считаше ги ангели, а изведнъж се разочарова в тях. Ако вие бихте знаели по какъв начин да бутнете нишките на Сатурн, щяхте да произведете в себе си велика хармония, като че излиза от струните на някоя арфа. Понеже не сте знаели, вие създадохте голям дисонанс в своя живот. Това не е наука. Който иска да следва духовна наука, той трябва съзнателно да работи.

Мнозина се произнасят за някои хора, че са стари баби, които само се лутат натук-натам. Не, тези хора не

могат да се считат за стари баби. Стари хора са само ония, които занаят на гробищата. Или пък ще кажат за някои, че са големи философи. Ние виждаме тия големи философи по гробищата, дето черепите им празни, изкуфели се търкалят с години. За трети пък ще кажат, че са много вярващи хора. И на тия хора черепите им се търкалят по гробищата. Щом България има толкова философи, толкова религиозни и свети хора, защо не извика от невидимия свят някой от своите светии, да й дадат съвет какво да прави в тия трудни условия, в които е попаднала? Ще кажете, че светиите не трябва да се занимават с вашите работи. Питам: Защо светиите не трябва да се занимават с тия работи? Светиите именно трябва да се занимават с работите на хората, но хората не искат да мислят по тези въпроси и казват: Дълго време ще мине, докато разумният живот дойде на Земята. Не, дошло е вече време за разумен живот, за пълно разбиране на Божиите закони, за да се избави човечеството от страданията, които напълно го разяждат. Страданията на сегашното човечество мязат на живеница, която разяжда както тялото, така и душата на човека.

Всички съвременни хора се намират на кръстопът, от който трябва да се избавят. Току що започнете да четете някоя книга и при вас дойде един критик, който ви казва: Какво сте се зачели? Хвърлете тази книга настрана. Тя нищо не струва! Едва сте се запознали с известно верую, намерили сте по някакъв начин Бога, при вас дойде някой учен, който ви казва: Напусни това верую! Смисълът на живота не се крие в него. Влезете в православна църква и веднага идват да ви кажат: Вие трябва да се прекръстите, да се помолите на Бога, за да се считате член на тази църква. Отидете после в протестантската църква и веднага ви казват: Вие трябва да прочетете Евангелието, да научите

няколко стиха, да научите няколко песни и тогава да се запишете за член на тази църква. Добре е всичко това, но питам: Какво означават трите пръста, които вземат участие в кръстенето? Палецът показва, че разумното начало в човека трябва да вземе участие в служенето на Бога. Впргнетете ли палеца на работа, разумното в човека се събужда. С втория пръст се събужда сърцето на човека, а с третия пръст се събужда Божественото, което трябва да се постави за основа на целия живот. Разбере ли човек кръстенето по този начин, само тогава то има смисъл; иначе, колкото и да се кръсти човек, нищо не се постига. Не е въпрос да се кръсти човек вечер при осветление. Той трябва да се кръсти на тъмно и от трите му пръста да излиза пламък, светлина. Ако от палеца на човека излиза бяла светлина, от показалеца – жълта и от средния пръст – розова, това кръстене има смисъл. Вие кръстили ли сте се по този начин? Виждали ли сте от пръстите ви да излизат тези три вида светлина? Някой казва: Ти не се кръстиш. Казвам: Дали се кръстя, или не, ела да провериш. Вземам този човек със себе си в една бурна, тъмна нощ и го водя на планината. Като се качим на някое високо място, аз поставям трите си пръста на челото, прекръствам се и той вижда от пръстите ми да излиза хубава, ясна светлина. Излиза ли светлина от пръстите ми, аз се кръстя; не излиза ли светлина от пръстите ми, аз не се кръстя. Излиза ли светлина от пръстите ми, тогава аз се кръстя и сърцето ми се кръсти, и умът ми се кръсти, и душата ми се кръсти, а най-после и духът ми се кръсти. Щом всичко в мен се кръсти и хората наоколо ми започват да се кръстят. Тогава цялата ми къща ще бъде отворена: Всички хора, които влизат вътре, ще се кръстят и ще излизат с разположение. И ако такъв човек отиде при касата на някой праведен, от касата му ще

започнат да излизат светлини и тя ще каже: Хайде и аз ще се прекръстя заедно с тебе. Някой казва: Да бръкна ли в касата ти? Ако от твоите пръсти излизат три вида светлина, бръкни тогава; не излиза ли от пръстите ти тази светлина, не бъркай. Ако от твоите пръсти излиза тази светлина, тогава можеш да влезеш в къщата ми и да си вземеш каквото ти трябва. Не излиза ли тази светлина, нищо не взимай. Тази е положителната философия на живота.

„Иди, повикай мъжа си и дойди тук!“ Кой е този мъж? – Той е Божественият човек, първият човек, когото Бог създаде. За всеки човек трябва да дойде един мъж. В съвременната религия наричат това състояние раждане от Духа. Няма по-велико, по-красиво състояние от него. Докато Божествената душа и Божественият дух не дойдат у човека, той се намира в положението на животно, в мрак и тъмнина. Каквото започне този човек, в нищо не успява. Дойдат ли Божественият дух и Божествената душа у човека, той се намира във вечна светлина и каквато работа започне, всичко му върви напред.

Като разгледате прочетената глава от Евангелието на Йоан, ще видите, че в един от стиховете се казва: „Иде час и скоро е, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина“. Тук се говори за дух и за душа. Казвам: Имате ли душа и дух, вие не трябва да търсите никакви външни доказателства за духа и душата си, Христос е доказал това нещо, но хората не вярват. Днес те вярват повече на другите, отколкото на своя ум, на своето сърце, на своята душа или на своя дух. Трябва ли да поддържаме неща, които в действителност не съществуват, когато Бог е вложил Истината в самия човек? Ние не говорим за нереални неща, понеже те сами по себе си са изключени от живота. Всяко нещо, за което говорим е

реално. Следователно, душата и духът, за които говорим, са реални величини. Домогне ли се човек до реалността на нещата, той става мощен, велик, щастлив човек и каквото започне, всичко се нарежда добре. И когато душата на човека проникне в някого, той го познава вече. Някой казва: Аз познавам хората по очите. Как познавате хората по очите? Всъщност хората се познават по добродетелите си. Всяка Добродетел има свой определен цвят, както и свой определен тон. Когато минавам покрай някой добър човек, от него излиза приятна, хармонична музика. Една вечер минавам с един свой приятел покрай едно село и в сред селото над една от къщите видях приятна, мека, синя светлина, която се издигаше нагоре към небето. Обръщам внимание на приятеля си към тази светлина и го питам: Знаеш ли каква е тази светлина? Тя показва, че в този дом, над който се намира светлината, живее един добър човек, който в това време се моли на Бога и молитвата му се приема. Приятелят ми поглежда към небето и той вижда тази светлина. Никъде другаде по небето не се виждаше такава светлина. Обаче не всеки човек вижда тази светлина.

Следователно всяка Добродетел има свой специфичен тон и цвят. От добрия човек излиза приятна музика, хубава песен, която напомня звуци от някаква нежна арфа. Цяла симфония се чува от добрите хора. Добрият човек мяза на арфа, струните на която са нагласени по такъв начин, щото само от докосването на въздуха до тях се чуват нежни, приятни звуци. Добрите хора се наричат свирещи арфи, от които при най-малкото докосване чувате да се разнася Божествено дихание. При това от добрите хора се отделя особен аромат. Отдалеч още се усеща някакво благоухание. Има добри хора по света, които наричат светии.

И след всичко това, ще дойде някой и ще каже: Докажи, че има душа! Да доказвам този въпрос, това е детински метод. Ние доказвахме нещата по самарянски, доказвахме ги по еврейски, а сега ще ги доказваме според новото учение, в Дух и Истина. Дойде ли някой да му доказвам дали съществува душа или не, ще му кажа: Братко, ела при мен, аз веднага ще ти докажа този въпрос. Как? Ще извадя душата ти, а ще оставя духовното ти тяло в средата да се разговаряте. Ще повярваш ли, ако видиш това? – Ще повярвам. Щом се върнеш отново в тялото си, ти ще мязаш на новородено дете, освободено от всички болки и страдания, от всички противоречия и недоразумения и от тебе ще излиза благоухание като от светия. Обаче, за да дойде човек до това състояние, изисква се най-малко десетгодишен усилен труд, един живот, чист и свят, свободен, пълен с непрестанна молитва. Десет години непрерывно човек трябва да се моли и като ляга, и като става, и като работи, и като почива, за да създаде връзка с Бога и да започне да работи според законите на Любовта. Това аз наричам здрава, положителна наука – наука на опитите. Аз не ви зальгвам, но ви говоря за наука, която днес вече започва да се открива и на млади, и на стари. Придобие ли тази наука, животът вече има смисъл и в най-малките си прояви.

Като ви говоря тия неща, мнозина мислят, че те са невъзможни, като приказките от 1001 нощ. За пример, аз често се разговарям с мухите и ако ви разкажа какво говоря с тях и това ще ви се види от приказките на 1001 нощ. Някоя муха кацне на ръката ми, например, и започне да се докарва като някоя мома, която очаква своя любим. Аз я погледна и намирам, че е облечена като модерна дама. Ако няма никакъв интерес, тя започва да хапе. Има ли интерес, тя започва да се глади с хобота си и да се докарва. Питам

я: Какво правиш? – Стъпих на едно хубаво място и сега искам да се порадвам на Божия свят. Като ви казвам, че аз се разговарям с мухите, това ви се вижда чудно. Ако ви кажа, че мухата може да се влюби в някой слон, ще ме повярвате ли? Защо да не вярвате? Когато някоя муха кацне на гърба на един слон и той я разнася целия ден от едно място на друго, това не представляват ли истински приятелски отношения? Слонът ѝ казва: Ти можеш да седиш на гърба ми, колкото искаш, а пък аз мога да нося не само тебе, но и цял ти род. Както виждате, слонът обича тази муха. По нататък аз продължавам разговора си с мухата. Питам я: Искаш ли нещо? Тя пак се докарва. Взимам тогава на една пръчица малко мед и го давам на мухата. Тя се зарадва, хапне си малко и се усмихне. Като си хапне добре, казвам ѝ: Хайде сега, иди си дома и носи много здраве от онзи, който ти даде угощение. Тя си поправи тоалета, докара се отново и си хвъркне. Как мислите, това илюзия ли е или действителен факт? Аз съм правил ред опити с мухите и съм дошъл до постижения. Успявал съм да събудя съзнанието на някои от тях и да вляза в разговор с нея. Наистина, мухата не може да бъде тъй умна и съзнателна като човека, но според степента на нейното развитие, според малката ѝ главица и тя може да се пробуди и да влезе във връзка с по-възвишени от нея същества. След това аз започвам да я милвам леко по крилицата, тя се оставя, не бяга. Съзнае ли обаче какво мисля да правя с нея, тя е готова да бяга.

В същото положение може да изпадне и човекът по отношение на някое висше, напреднало в развитието си същество. Кацнете ли на ръката на някое възвишено, разумно и по-напреднало от вас същество, по същия начин и то ще ви помилва, ще ви даде малко медец и между вас ще се създаде връзка, ще се завърже приятелство. След

това туй същество ще ви каже: Хайде, носете си сега много здраве! Може ли да се обиждате от това? Всеки ден се правят такива опити. Като наблюдавам малката мушица, намирам, че нейната Любов е безкористна. Тя не вижда моя образ, но се разхожда по кожата ми, следи какво излиза от там, прави си тоалета и най-после хвърква доволна и разположена. Това именно с красивото и приятното в живота.

И тъй, всеки от вас трябва да пази хубавото и красивото в своята душа, защото само чрез нея той има възможност да се развива. Само по този начин вие ще можете да използвате благата, които Бог ви е дал. Като се говори за новото, не е въпрос хората да се критикуват, да отхвърлят една или друга философска и религиозна системи. Нека всичко старо остане, но нека се приеме и новото, което сега иде в света. Ако е въпрос за критици, хората и до днес страдат от тях. Добре е човек да критикува, но на сто погрешки той трябва да вижда само една. На сто погрешки трябва да се чуват хиляда добри думи. В Писанието се казва, че Любовта не вижда погрешките. Който обича, той не вижда погрешките. Бог в своята безпределна Любов, не вижда погрешките на хората. Той вижда само добрите им страни и всякога ги подтиква напред и само напред. Да върви напред, това е вътрешният копнеж на човешката душа.

Сега на всички, които присъстват тук, казвам: Идете да повикате вашия мъж и за следния път дойдете тук!

Беседа от Учителя, държана на 6 март, 1927 г. в гр. София

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is too light to transcribe accurately.

НЯМА ТАЙНО

„Защото няма нищо покрито, което да се не открие, и тайно, което да се не узнае“.

(Матей 10 : 26)

Науката представлява поле за работа на човешкия дух. Аз не разглеждам науката в този смисъл, както днес се разбира. Под думата „наука“ днес разбират натрупване на знания. Ако в средата на някоя река се натрупа пясък във вид на остров, този новообразуван остров придава ли някаква особеност на самата река? Става ли тя по-солидна? Напротив, този остров отбива реката от нейния път. Натрупването на знания представлява натрупаните богатства на търговци, които тичат със своите полици натук-натам, да търсят длъжниците си или пък да издават реклами за своите стоки. Обаче не се минават и десет години и вие четете във вестниците, че еди-кой си търговец фалирал, еди-коя си фирма фалирала. След това хората се запитват: Какво стана с тези видни търговци, че фалираха? Де останаха техните милиони? Навярно някаква криза е настанала в търговския свят. – Да няма криза в света? Целият органически свят претърпява голяма криза. Отиваш в някоя гора и виждаш едно голямо дърво съвършено изсъхнало.

Казваш: Фалирал е този търговец. По-нататък виждаш, че клоните на някое дърво започват да изсъхват. Казваш: Този търговец е близо до фалимент. Вървиш по улицата и срещаш някой виден професор или лекар, който се подпира на тояжката си, едва върви. Казваш: Криза е това! И този търговец е пред фалимент. Де остава науката на този професор или на този лекар? Това, което може да фалира и да изчезне, не е наука.

Казвате: В какво се заключава кризата? – Какво е криза, няма да обясня, защото нещата се обясняват само когато станат явни. Значи, тайните неща трябва да станат явни, за да се обяснят. Като говоря, че тайните неща трябва да станат явни, аз не подразбирам, че тайните неща трябва да се знаят. Да знаеш де е скрито съкровището на някой човек, това още не значи, че си разкрил някаква тайна. Защо трябва да се интересувате за някой човек? Да знаеш тайните побуждения на човека, дали той те обича или не, това е знание. Знанието не се заключава само в предположенията за нещата. Често в науката си служат с изразите: Предполагаме, допускаме, по всяка вероятност и т.н. Какво показват предположенията, допусканията или вероятностите? Предположенията са възможности, които съществуват в умствения свят; допусканията са възможности, които съществуват в чувствения свят. Тъй щото, като се говори за истинско знание, нещата трябва да се знаят положително. Когато някой казва, че знае много неща, питам: Знаеш ли колко години ще живееш на Земята? Знаеш ли господар ли си на своето положение? Знаеш ли с какъв капитал разполагаш в живота си? Не знаеш ли тия неща, ти не си учен човек. За пример, някое дете се ражда с малък капитал и след седем години неговата банка фалира. То представлява banker, който може лесно да фалира. След това бащата и

майката казват: Отлично дете имахме, но замина. Казвам: Този търговец беше отличен, но капиталите на неговата банка скоро се изчерпиха и той лесно фалира. Всички се питат: Де замина това дете? – Никъде не е заминало. Какво става с реката, когато изчезне от лицето на Земята? – Тя не е изчезнала, но е отишла в океана. Истинският океан не е на Земята. На Земята съществува един общ резервоар, където отиват всички умрели хора. Приближете ли се към този резервоар, вие ще видите, че душите на умрелите плуват там като риби. На гърбовете на тия риби е написано: Тази риба е Иван, тази е Стоян, а тази е Джон от Англия. Голямо е движението между рибите на този резервоар. Ще кажете: Истина ли е всичко това? Туй е толкова истинно и вярно, колкото е вярно твърдението ви, че някой човек е черноок или синеок, защото имал черни или сини очи. Казват, че очите правят човека. Например, еди-кой си човек бил сприхав, защото имал сини очи. Не, очите не правят човека. Когато се говори за цветовете, за краските, ние се убеждаваме, че от тях зависи и степента на развитието на даден човек. Ние живеем в органическия свят, дето краските, цветовете, играят голяма роля в развитието на човека. По цвета на очите, на страните, на устните на човека може да се познае след колко време, например, някой човек може да свърши училището или да го напусне; също така може да се познае дали някой човек е добър музикант, или само дрънка на инструментите; още може да познаете, дали някой човек имашилна вяра, или не. Казват за някого: Този човек има силна вяра. Като погледна цвета на неговите очи и страни, виждам, че вярата на този човек е толкова голяма, че от най-малкото шумолене в гората, палтото му ще дойде в хоризонтално положение. Достатъчно е да кажете на такъв вяраващ човек, че има да плаща полица

от 10 000 лева, за да изгуби всичкото присъствие на духа си. Той веднага се хваща за главата, отчаян и убит, и казва на жена си: Не зная какво да правя! Казвам: Разбирам да се тревожи този човек, ако парите са нещо живо. Всъщност парите са мъртво нещо, написано на хартия. Трябва ли този човек, който минава за учен, за философ и мисли да напише някаква научна книга, да се безпокои за нищо и никакво?

Чудни са съвременните учени, когато искат да придобиват знания, да пишат научни книги с единствената цел да печелят! Питам: Нима Господ създаде Земята, за да я изучават учените и по този начин да печелят с нея? Нима Господ създаде Земята, за да могат свещениците, владиците, проповедниците, майките, бащите и управниците да печелят с нея? Нима Господ създаде Земята, за да ходят певците натук-натам, да пеят и по този начин да печелят? Преди всичко човек трябва да знае защо пее и какъв е смисълът на пението? Голяма философия се крие в пението! Ако болният иска да оздравее той непременно трябва да пее; от неговото пение зависи дали той ще оздравее, или не. Който не обича да пее, от него човек не може да стане. Ако детето никога не пее, от него човек не може да стане. Ако някой свещеник не пее в църква, от него човек не може да стане. И най-после, ако и професорът не пее, от него човек не може да стане.

„Няма нищо тайно, което да не се яви“. Да не се яви, това подразбира да не се обясни. Следователно, за да се обясни известен факт, както трябва, преди всичко човек трябва да има в ума си известна светлина и в сърцето си известна топлина. В това отношение умът и сърцето на човека трябва да представляват запалени свещи, с помощта на които да се разбере реда и порядъка, който съществу-

ва в Природата. Не може ли човек да си обясни правилно реда и порядъка в Природата, той ще си състави изкуствено понятие за нея. Има ли изкуствено понятие за Природата, тогава и музиката, и науката, и религията за него ще бъдат изкуствени. Пее ли някой с трепетлив или с прекалено силен глас, това говори за известни дисхармонични състояния в неговия организъм. Това не е пение. Музикалните тонове са свързани с човешкия организъм. Мозъкът има свои определени тонове и вибрации; сърцето има свои определени тонове и вибрации; стомахът има свои определени тонове и вибрации; черният дроб има свои определени тонове и вибрации; мускулите, костите на човека също така имат свои определени тонове и вибрации. Тъй щото, за в бъдеще музиката ще служи като средство за лекуване. Болният през целия ден трябва да пее, да взима разни тонове, които се отразяват лечебно върху неговия организъм. Здравият пък, ако иска да запази здравето, си също така трябва да пее. За пример, колкото по-правилно човек взема тона „ре“ толкова и състоянието на неговите дробове се подобрява. Ако искате да познаете дали сте взели правилно този тон, трябва да се справите с тона на цигулката. Ако вашият тон и този на цигулката звучат еднакво, вие сте взели правилно тона.

Мнозина казват: С нетърпение ние очакваме да отидем на Небето. Питам: Защо тези хора искат да отидат на Небето? Какво очакват те от небесния живот? Други пък казват: Нека поживеем повече на Земята. Питам: Какво очакват тези хора от земния живот? Земният живот представлява дейност на волята. В това отношение човек не трябва да се труди и мъчи, но той трябва да работи. Какво виждаме ние? Някой човек излиза сутрин рано от дома си, но през целия ден той носи в ума си тревогите на своя дом:

Мисли за жена си, за децата си, как ще ги отхрани, как ще ги възпита и т.н. Казвам: Върне ли се човек от работа, той трябва да сложи своите грижи и товар на пода, както конят слага своята раница в дама и остава свободен.

Ще ви приведа един пример за архангел Михаил, когото Бог поставил на служба да взема душите на хората. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: „Господи, не ме поставяй на тази служба, защото като тръгна да вземам душите на хората, те ще ме намразят. Дай ми по-трудна длъжност, но моля Те, не ме оставяй на тази!“ Бог му казал: „Ти ще отиваш само там, където аз те пращам, и ще видиш, че никой няма да те намрази“. Когато отишъл при първия човек, при когото Бог го е изпратил, архангел Михаил чул хората наоколо да се запитват: От що умря този човек? – Кон го ритна. – Добре, че аз не съм виновен, да съм свободен от мнението и чувствата на хората. Втори път Господ го изпратил да вземе душата на една бедна вдовица, която умирала от злокачествена треска. Като влязъл в дома на вдовицата, той си помислил: Какво да правя сега тук, нито кон, нито вол е ритнал тази жена. Значи, аз трябва да взема душата ѝ. Като се обърнал настрана, той видял две малки дечица, които плачели за майка си. Архангел Михаил се съжалил за бедната вдовица и не се решил да вземе душата ѝ. Господ го попитал: „Защо не взе душата на тази вдовица?“ – Какво да правя, Господи, като видях две малки дечица около нея, съжалих се за тях и не се реших да взема душата ѝ. Тогава Господ го изпратил на дъното на океана, като му казал: „Извади от там един камък и го разчупи!“ Архангел Михаил слязъл на дъното на океана, извадил един камък, разчупил го и в него намерил един червей. Бог го запитал: „Кой се грижи за този червей на дъното на океана?“

И тъй, съвременната статистика показва, че от ония деца, за които родителите полагат много грижи и усилия, хора не стават. И обратно: родители, които уповават на Бога и разчитат на Него във всички случаи на живота си, децата им са станали добри и разумни хора. Някои родители се плашат от живота и казват: Дано нашите деца не се развалят! Това не е прав начин на разсъждение. Когато някоя майка роди дете, тя трябва да се обърне към Бог с молитвата: Господи, благослови моето дете! Запази го от всички злини и помогни да се развият и разработят всички дарби и способности, които Ти си вложил в неговата душа! Родителите не трябва да правят усилия да отклоняват своите деца от правия път, който Бог им е предначертал, или от тяхното органическо развитие. Можете ли да считате, че вашата дъщеря е на прав път, ако например цял ден стои пред огледалото да си прави прически и да си черви устните? Добре е устните на човека да бъдат червени, но те трябва да бъдат естествено червени. Срещате ли мома с червени устни или момци със засукани нагоре мустаци, това показва, че те искат да развият нещо хубаво в себе си, но като не знаят пътя, по който могат да постигнат тези добродетели, те тръгват по най-лесния път, а с това изопачават своята Природа. Ако момъкът иска да има мустаци завити нагоре, той трябва да вложи в себе си повече жизнена енергия. По този начин той ще постигне своето желание по естествен път.

Вие ще кажете: Защо трябва да се засягат тия въпроси именно сега? Казвам: Тези прояви имат и външен израз у човека. Щом имат и външен израз, те представляват една от страните на живота, която заслужава вниманието на съвременните хора. За пример, когато видите някой млад момък със засукани нагоре мустаци, това показва, че него-

вият дух е бодър. Видите ли някой мъж с увиснали надолу мустаци, това показва, че неговият дух е отпаднал. Докато опашката на кучето е вирната нагоре, то е здраво и върши работа. Увисне ли опашката му надолу, то е болно. Затова като срещнете момък, който изкуствено е засукал мустаците си нагоре, той иска да покаже пред хората и пред младите моми, че е здрав, левент момък. Ожени ли се, не се минава много време и той заболява. Тогава жена му се чуди как е възможно този здрав и силен мъж в две-три години да се разболе. Казвам: Този момък беше здрав и силен, докато имаше машинка, с която си засукваше мустаците. Престана ли да си служи с машинката и здравето му се изгуби. Затова именно и Христос казва: „Няма тайна, която да не се разкрие.“

Следователно, ние трябва да се стремим към онова знание, към онази наука, които могат да служат за опитно поле на нашия дух, понеже само те са в сила да улесняват и осмислят живота ни. Как ще се доберете до тази наука? – Като изучавате минералите, изворите, реките, ветровете, растенията, животните и най-последно до човека. В това се заключава целият живот. Така се постига връзка с живата Природа. За пример, от външния вид на растенията и на дърветата вие можете с точност да определите какви са били условията в Природата и живота преди много векове. По кръговете на някое старо дърво, вие ще можете да определите какъв е бил животът във времето, когато това дърво се е развивало, от какви болести е страдало самото дърво, какви са били хората по това време, какъв е бил техният морал, какви животни са живели по това време и т.н. Ще кажете: Вярно ли е това? Как можем да проверим истинността на тези думи? Ако не вярвате, аз ще ви кажа как да проверите тези факти. Един ходжа бил заставен от

султана да измери разстоянието от Небето до Земята. Ходжата донесъл пред султана едно голямо кълбо и му казал: Разстоянието от Земята до Небето е толкова, колкото е дълъг този конец, навит на кълбото. Ако не вярваш, ето аз ще държа единия край на конца, а ти вземи другия край и се качвай с него нагоре. И аз ще ви кажа по същия начин: Аз ще държа единия край на конца, а вие вземете другия и се качвайте нагоре! Конецът представлява мисълта. В този смисъл всички неща могат да се проверят, обаче не буквално. И в съвременната математика много истини са предадени в преносен смисъл.

Христос казва: „Няма скрити неща в света, които не могат да се изяснят.“ В това отношение, първото важно нещо за човека е да знае, че Бог е вложил в него способности и дарби, които той трябва да разработва, за да си служи с тях, да проучва тайните, които се крият в живота разумна Природа. Първо човек трябва да разбира математиката, с помощта на която от една страна той ще може да въдвори ред и порядък в своите мисли, а от друга страна ще се ползва от реда и порядъка и на самата Природа. После той трябва да има тон, музика и песен в себе си. За да придобие всичко това, човек трябва да бъде здрав. На физическия свят музиката представлява правилно съчетание между тоновете. И наистина, ако човек не е здрав, той не може да извърши никаква работа. Музиката в това отношение е съединителна връзка между физическия и духовния свят. Здрав човек наричаме този, у когото всеки орган има свой определен тон и свои определени вибрации. Щом всички органи у човека действат правилно, от тяхната деятелност се произвеждат приятни и хармонични тонове. Значи, ако деятелността на човешките органи е правилна и създава музика, човек може да се нарече напълно здрав. При това,

всеки музикален тон има и свой определен цвят. За пример, ако устните на някое дете почерняват, това показва, че черният му дроб е в безпорядък. Забележат ли родителите на това дете, че устните му почерняват, те трябва веднага да вземат мерки за неговото лекуване. Как трябва да се лекуват хората? За в бъдеще лекарите трябва да бъдат добри певци и музиканти, за да могат чрез музиката да лекуват своите болни. Който не знае хубаво да пее и да свири, той не може да бъде лекар.

Съвременните хора толкова са се отдалечили от правилния начин на живеене, че са създали изкуствен живот. Те трябва да знаят, че способностите и дарбите, които им са дадени, са свързани едни с други. У човека има кардинални способности и чувства, с които той няма право да злоупотребява за свои лични, материални изгоди. Например, едно от кардиналните чувства у човека е музиката. Щом е така, той не трябва да продава своята музика, а трябва да я употребява изключително било за своето здраве, било за това на своите ближни. Казвате: Кой ще ни научи на тази музика. – Няма защо хората да ви учат. Музиката като чувство е вложена в човека и затова той трябва сам да упражнява тази своя способност, а отвън ще потърси някой учител, който от време на време само да го напътва. Чрез музиката могат да се премахнат всички лични, семейни и обществени противоречия. Щом в дома на някое семейство възникне известно противоречие, мъжът трябва да пее с гласния звук и-и-и; жената със звука а-а-а, а детето – със звука у-у-у. Запоят ли и тримата в един глас, всякакво противоречие в този дом ще изчезне. Чрез звука „и“ мъжът ще поддържа нормалното състояние на ума си; чрез звука „а“ жената ще поддържа нормалното състояние на дихателната система или на сърцето си, а чрез звука

„у“ детето ще поддържа нормалното състояние на своята воля. Детето представлява волевият принцип в света. Мнозина казват, че майката и бащата представляват волята в семейството. Не, децата са волевият принцип, както в домовете, така и в света изобщо. Вземете за пример някой генерал, който е строг, недостъпен, дойде ли обаче детето му при него, този генерал вече е готов на всякакви отстъпки. Той е готов да даде всичко каквото му поискат. Следователно, ако е въпрос за волеви хора в света, това не са нито майките, нито бащите, но децата. Обаче, слабата страна на децата седи в това, че всичко което те вършат и изискват е само за тях. В света децата са всесилни.

Когато детето иска да постигне нещо, то ще преследва майка си и ще постоянства в искането си, докато успее. Не успее ли, то ще изкриви устата и лицето си по особен начин и ще започне да пее някаква особена музика на необикновена гама. В плача на детето има особена интонация. Плачът действа магнетически върху майката и тя като не може да издържи на това състояние, започва постепенно да капитулира и казва: Най-после ще дам на детето каквото иска, да престане да плаче. Значи и децата си служат с магия, с внушение. Те знаят как да действат, когато искат да постигнат някое свое желание. Щом иска нещо, детето започва да прегръща майка си, пипа я отзад по главата, където се намират двата жизнени тока и с любезен мил глас казва на майка си: Маминко, много те обичам! Като направи тази операция, то пристъпва внимателно към майка си и казва: Маминко, ще ми дадеш ли няколко ореха? Майката веднага отваря торбата с орехи и му дава, колкото то иска. Докато младата жена не е имала деца, тя възпитавала своите близки да не бъдат слаби, да не се поддават на волята на децата си. Дойде ли време тя да се прояви пред

своите деца, веднага отстъпва и казва: Какво да се прави? Деца са, още не разбират. Волята им е слаба, не могат да се въздържат. Казвам: Лошото не е в това, че майката дава орехи на детето си, но тя трябва да знае законите на математиката и да я прилага в живота си. Когато дава на детето си орехи или ябълки, тя трябва да знае точно колко да му даде. Много деца умират по единствената причина, че им се дават орехи или ябълки без определен брой. Природата дава на своите деца всяко нещо с брой. Като не знае тези закони, майката казва: Ще дам на детето си два ореха. Питам: Защо именно два ореха? – Тогава ще му дам три? – Защо именно три? – В такъв случай ще му дам четири, пет, шест или повече. Защо именно толкова орехи ще му дадеш? За всеки даден случай майката трябва да знае колко орехи да даде на детето си. Например, когато някое дете е своенравно, упорито, майката трябва да му даде два ореха. Числото две, т.е. двете единици са положителни числа. Като се съберат, те образуват числото две, което представлява магнетически метод, смекчаване на енергията. Числото две показва, че единицата, т.е. диаметърът на кръга се е завъртял два пъти около себе си. Кръгът пък представлява възможностите, при които разумният живот може да се развива. От друга страна казвам, че диаметърът при двойката е извършил две трети от своята работа, защото при единицата диаметърът извършва $1/3$ от цялата работа, а при двойката – $2/3$ от цялата работа. Като се говори за възможности, подразбирам квадрат, плоскости в които животът може да се проектира и от които един ден вие ще излезете. Ако по характер детето не е уравновесено, а вие искате да го възпитавате в духа на новото учение, дайте му тогава три ореха или три ябълки. Числото три е закон на равновесие.

Ще кажете: Това вече не е нищо друго, освен суеверие. Според вас как трябва да се възпитават децата: Да се задоволяват ли техните желания или не? Възпитателите трябва за знаят значението на числата, защото всяко число представлява живи единици, които могат да помагат, а понякога могат и да противодействат при възпитанието. Ако някое дете изяде повече орехи, отколкото са нужни за неговия организъм, те могат да укажат противодействащо влияние върху него. Понякога орехите могат да се отразят вредно върху организма на човека, понеже съдържат голямо количество йод. Значи и орехът е в състояние да отрови човека. Тъй щото, ако искате да развиете у детето чувство за справедливост, давайте му по четири ореха; ако искате да развиете чувствата изобщо, давайте му по пет ореха; ако искате да развиете религиозните чувства, давайте му по седем ореха; ако искате да развиете разсъдъка му, да стане философ, да придобие критически ум, давайте му по осем ореха; ако искате да стане благородно, с възвишени мисли и чувства, давайте му по девет ореха. Дойдете ли до числото девет, спрете. Не давайте на децата си повече от девет ореха!

Казвам: Вие трябва да прилагате този закон не само върху вашите деца, но и върху себе си, защото човек има нужда и от самовъзпитание. Ако някой ден се почувствате нервен, много активен, изяжте две ябълки или две круши. Някой може да намери, че ябълките, които изял са били малки, та трябва да си вземе още една. Малки или големи, законът действа еднакво. В случая силата не седи в големината, но в количеството, в числото две като принцип, който действа. Ако някой изяде една круша тежка един килограм, а друг изяде две круши, които тежат четвърт килограм, последният може да извади от двете круши толкова

енергия, колкото първият от едната круша. Според устройството на човешкия организъм съвременният човек не е в състояние да извади повече енергия от месото, отколкото от другите храни, които минават за слаби. Защо е така? – Защото съвременните хора са много лакоми и мислят, че силата на храната стои в количеството или в качеството, а не в начина на употреблението ѝ. В магията има един закон на равновесие, според който, ако вие разполагате с десет златни монети, например, и спазвате този закон тяхното число никога няма да се намали нито увеличи. Колкото и да се ползвате от тия монети, те винаги ще се набавят до десет: Нито по-малко ще стават, нито повече. Питам: Вие вярвате ли в този закон? Дали вярвате или не, за мене това е безразлично. Аз не ви казвам да вярвате в това, защото то подлежи на опит, но за да имате резултат в този опит, трябва да постоянствате с годините. Казвате: Бог знае доколко тия неща са верни. Да, Бог всичко може и знае, но въпросът се отнася до вас, вие да ходите в Божиите пътища. Бог знае всичко, но вие трябва да изправите работите си съобразно това, което Той знае. Бог е вложил във вас красиви подтици, способности и дарби, които вие трябва да развивате.

Срещам един млад човек, който иска да стане музикант, но близките му го съветват да стане държавник, да осигури положението си. Казвам: По-добре нека този млад човек стане музикант, да развеселява хората, отколкото като държавник да издава неправилни присъди и да ожесточава хората против себе си. Истински държавник е този, който знае как да се отнася със своите граждани; ако ги бие или наказва, да прави това по всички правила на Любовта. И в боя се крие нещо добро, но човек трябва да знае как да бие. В такъв бой има музика и изкуство.

Ако стражарят бие хората без Любов, един ден тези удари ще се върнат върху жена му, върху децата му, както и върху самия него. Ще кажете: Стражарят не бие хората по собствено желание, така му заповядват. Това е така, но когато стражарят изпълнява своята длъжност, той трябва да се допита до своя вътрешен глас, да изпълни ли тази заповед буквално или да намери някакъв друг начин, по който да я приложи. Вътрешният глас в него ще му каже да удари ли някой човек и ако трябва да го удари, колко удара са нужни. Ако му заповяда началството да удари 25 тояги, вътрешният глас може да му каже, че на този човек са достатъчни само две тояги. Нека той послуша своя вътрешен глас, чрез който Бог му говори. Двата удара ще донесат благословение както на провинилия се, така и на самия стражар. Трябва ли след всичко това този стражар да се безпокои, че не е изпълнил заповедта както трябва? Представете си, че някой човек тръгне от град на град да проповядва Словото Божие, но го хванат някъде стражари и го заведат в участъка. Приставът издава заповед да набият този проповедник добре и тогава да го пуснат. Обаче, един от стражарите в участъка разбира положението на този човек и му казва: Няма какво да те бия, върви си, свободен си! Приставът не знае какво ще прави стражарят, но в този момент съзнанието му се пробужда, той извиква стражаря и му казва: Пусни онзи човек там! Нищо опасно няма в неговата работа!

Казвам: Светът, в който живеете, не е свят на произволи. Той е разумен свят и ние сме заобиколени от множество разумни същества. Не мислете, че като ходите тук-там, вие сте свободни да вършите каквото искате. Трябва да знаете, че каквото вършите и дето ходите, вие не сте сами. За всяка ваша работа са определени множество свидетели,

които следят как и при какви условия вършите зададената работа. Определено количество от тия разумни същества вземат участие заедно с вас във вашата работа. Те могат да бъдат един, двама трима или повече, но ако имате девет помощници, вие ще бъдете гениален човек и ще можете да работите във всички изкуства. Затова именно, първата ви задача е да спечелите благоволението на тия същества. Ученикът трябва да бъде разумен, да спечели Любовта на своя учител, за да може той да му разкрие тайните на Природата. Като се говори за учител, аз подразбирам учителите по музика, по изкуствата и по разните отрасли на науката. Не мислете, че е лесно да придобиете знания по известен отрасъл на науката или на изкуствата. За пример, някой ученик може да е способен по музика, по литература или поезия, но ако не дойде някой учител по съответния предмет и да запали свещта на това чувство или на тази способност, ученикът така ще си остане. Тъй щото, каквато способност и да има ученикът в себе си, било по наука или в духовно отношение, ако той не намери своя учител по този предмет, който да запали свещта на неговото съзнание, той ще си остане обикновен ученик. И когато ученикът се приготви и изучи предадените уроци от своя учител, той се подлага на изпит. Същото нещо беше и с Христа. Той получи много уроци от невидимия свят чрез хората и докато ги учеше, ангелите бяха далеч от Него. Щом научи уроците си и издържа изпита по тях, ангелите дойдоха да Му служат.

И тъй, първото нещо, което трябва да знаете, е следното: Докато сте в страдания и изпитания, вие се намирате в пустинята. Три изпита ще ви се дадат в пустинята. Първо ще се постави на изпит вашата вътрешна гордост, като ви заставят да превърнете камъните на хляб. Вторият изпит

ще бъде по отношение на вашето щестлавие. Ще ви поставят горе на храма и оттам ще ви накарат да се хвърлите, без да пострадате, за да докажете на хората, че сте праведен човек. При третия изпит ще ви поставят на планината, отдето ще ви покажат всички царства и ще ви кажат, че ако се поклоните на сатаната, ще придобиете всички тия царства. Обаче истинският ученик, който е изучил уроците си, знае, че при обикновени условия камъните на хляб не стават; от храма не може да се хвърли на земята неповреден и от планината царства не се превзимат. Великият Учител на човечеството Христос, когото невидимият свят постави на тези изпити отговори: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко разумно слово, което излиза от устата на Отца.“ Когато сатаната му каза, че ако му се поклони, ще притежава всички земни царства, Той му отговори: „Махни се от мене сатана, защото всички царства горе на Небето и долу на Земята са Божии и само Той разполага с тях.“ Сега и вие седите на планината и искате да станете пръв министър в България. Намерите ли се в това положение, трябва да знаете, че сатаната е пред вас. Иска да му се поклоните, за да ви даде министерско кресло. Така могат да мислят само профаните, които не разбират великите закони на живота. Човекът на новите идеи е разумен и безстрашен. Той знае, че това което ние като хора предполагаме и очакваме, не става всякога. В живота има закони, според които става точно това, което е определено, а не това, което ние мислим. Туй, което вие никога не сте мислили, става; туй, което сте мислили, не става. Когато се казва, че нещата стават така, както са определени, вие мислите, че те стават според както ги очаквате. Не, нещата не стават, както вие мислите. Могат да се наведат ред факти и данни от обществения, от политическия и духовния

живот на хората от миналото, както и от новите времена, от които се вижда, че ония, които са мислили, че от тях нищо няма да стане, са ставали видни хора: Държавници, учени, философи; тия пък, които са очаквали от себе си много, нищо не са направили. Един от видните английски писатели Карлайл, след като изпаднал в голямо отчаяние от себе си, прекарал три дни в мъки и решил най-после да се самоубие. В това време обаче, му дохожда мисълта да се обърне към Бога, да поиска от Него просветление и помощ. Като отговор на тази молитва, той дохожда в просветление и написва едно от най-хубавите си произведения. Обаче трябвало е този писател да мине през това изпитание, през този вътрешен огън, за да се пробуди неговото съзнание. И затова, ако питате защо са страданията в света, казвам: Страданията имат велико предназначение. Чрез тях хората се домогват до великата философия на живота. Който не страда, от него човек не става. Това не подразбира, че хората трябва изкуствено да си предизвикват страданията, но има разумни страдания, които трябва да се приемат по същия начин, както се приемат и радостите. За нас страданията и радостите трябва да бъдат еднакво приети. Дойде ли една радост, благодарете на Бога. Дойде ли едно страдание, пак благодарете на Бога. Правите ли разлика между радостите и страданията, като приемате първите с благодарност, а вторите с недоволство, това показва, че вие не разбирате великия Божи Закон. Разумните страдания идат от Господа. Трябва ли тогава да се оплаквате, че Господ ви изпраща страдания? Ако се оплаквате, вие сте в положението на тигана, който циганинът калайдисва. Представете си, че някой тиган има съзнание и вие го дадете в ръцете на един циганин да го калайдиса. Циганинът най-първо го изчиства с пясък и парцал, да пре-

махне всички мазнини и нечистотии. После го поставя на огъня, като сипва в него малко нишадър. И най-после туря отгоре калай, да го калайдиса. Какво трябва да каже този тиган, след като претърпи толкова търкания, толкова нагорещавания в огъня? Той казва: Какво иска този циганин от мене, като ме поставя на толкова страдания и изпитания? Циганинът казва: Аз искам да бъдеш чист, почтен, да бъдеш годен за работа на своя господар. И тъй, страдате ли, ще знаете, че сте в ръцете на циганина, който ви чисти и калайдисва отгоре.

Сега аз не говоря за величието на вашата душа, но за човека, който днес се среща на Земята. Аз говоря външно за човека, който трябва да премине през ред страдания, за да може нисшето в него да се подчини на висшето.

От всички съвременни хора днес се изисква положителна философия, положителна логика. Това се придобива с време, когато човек се добере до истинската, до Божествената наука. За пример, когато се разгледа ръката на някой човек, от формата, от нейния строеж, както и от дължината на пръстите, може да се съди за живота на неговите деди и прадеди. За пример, на някои хора трябва да се продължават показалците, на други третите пръсти, на четвърти – безименните и т.н. За това обаче се изискват големи усилия. Забелязано е например, че ръцете на крадците са дълги, а на убийците – къси. Не правете общи заключения, че който има дълги ръце, той е крадец или който има къси ръце е убиец. Аз само изяснявам закона. Ако признакът, че някой човек е крадец, съществува не само на ръцете, но още и на главата и на лицето му, само тогава може да се каже с положителност, че той е крадец. Причината за продължение ръцете на крадеца се дължи на факта, че той дълго време е проектирал своята мисъл към ръцете си,

вследствие на което в тази част именно е прииждала повече кръв. Ако крадецът, без да знае законите, е могъл несъзнателно да продължи своите ръце, защо гениалният човек със своето знание и усилие на волята да не може да продължи един от своите пръсти? Искате ли да продължите някой от своите пръсти, измерете предварително дължината на всяка негова фаланга и след известно усилие и работа върху себе си, измерете с колко е станало продължението. Ако в кратко време успеете да продължите пръста си с един или два милиметра, вие сте талантлив човек. Обаче, ако след десетгодишна продължителна работа не успеете да продължите пръста си нито с половин милиметър, вие сте човек без воля, без чувства и без мисъл. В такъв случай не се самозаблуждавайте в себе си. Някой казва: Не зная защо ноктите ми много растат. Щом не знаеш защо ноктите ти растат, това е механически процес. Ние не говорим за механическите процеси. За пример, сглобяването на няколко дъски във вид на каца и опасването им с няколко обръчи е механически процес. Самата каца няма съзнание. Смислът на живота не седи в механическото нареждане на дъските. В органическия живот няма механически процеси. Там всяка клетка, всеки атом, всеки йон, трябва да бъдат в хармония с другите клетки, атоми и йони. За пример, ако един атом желязо и атом злато влязат в организма на някой човек, те трябва още с влизането си да бъдат в хармония с всички останали атоми от елементите, които съставляват организма. В органическото царство всички атоми на един и същи елемент се различават. Например, един атом желязо се различава от друг атом желязо. Ако първият е минал само през минералното царство, а вторият е минал освен през минералното още и през растителното царство, се различават. Ония пък атоми желязо, които са минали

и през минералното, и растителното, и през животинското царства се отличават в културно отношение от първите два. Същото се отнася и за храната, която приемаме. За пример, ако вие приемате храна, атомите на която са минали само през минералното царство, значи тези атоми нямат нужната култура и развитие, тази храна ще се отрази вредно върху вашия организъм. Засега минералите изпълняват велика служба в живота; те служат като оръдия на Природата. Те кристализират материята и са център на известен род сили. След тях идат растенията, които от своя страна приготвят живата материя в Природата. После идат животните, които обработват специфичен род материя, докато най-после се дойде и до човека. Човек пък приготвя материята на мислите и чувствата, от които ще се ползват възвишените същества. В това отношение хората се намират в една фабрика за чорапи, дето приготвят материали за обличането и обуването на разумното бъдещо поколение. Значи съвременната култура и съвременните хора приготвят онази материя, от която за в бъдеще напредналите души ще приготвят своите тела.

Казвам: Като знаете тези неща, вие ще можете съзнателно да продължите вашите пръсти. За пример, ако вашия показалец е дълъг 7см. и вие искате да следвате математика, не ще можете. Защо? Човек с показалец дълъг 7 см. не може да следва математика. Всичко друго може да следва, но не и математика. Значи, за всяка наука има определени данни, специфични белези, които благоприятстват за нейното развитие. Пръстите на разните учени хора, както и на художниците и артистите, са различно устроени. Ще видите, че у видните музиканти пръстите са развити точно толкова, колкото е мярката, дадена от Природата. Всяко външно развитие на даден орган отговаря на вътрешните

качества и способности у човека. Ако външният свят не може да реагира върху някой човек, той не може да има нито силно развит ум, нито силно развито сърце, нито силно развита воля. Като се говори за воля, не се разбира своеволие, но самообладание. Който се самовлада, той трябва да прощава грешките на хората, а главно да се учи от тях. Такъв човек никого не съди. Затова е казано: „Не съдете, за да не бъдете съдени!“ Светът, в който живеем, е добре устроен; той е хармоничен свят. По-хубав свят от него няма. Когато казваме, че в света съществува дисхармония, тя е внесена от хората. Значи, дисхармонията се дължи на самите нас. Странания и скърби, които не са от Бога, са дължат пак на нас. Тъй щото, когато се говори за мирова скръб, всъщност такава скръб не съществува. Мировата скръб е резултат на това, че хората не са изпълнили волята Божия. Казвате: Навред ли съществуват странания? Дето хората не изпълняват волята Божия, странанията се явяват като естествени последствия на това неизпълнение.

Що е грехът? – Резултат от неизпълнение на волята Божия. Грехът съществува само на Земята, но не и на другите планети на Слънчевата система, понеже там съществата са високо устроени. Ако на крадеца се предложи цяла планина, пълна със злато, ще се яви ли желание в него да краде? Той няма повод вече да краде. Желанието му за пари и за злато е напълно задоволено. Ако пред алчността на някой човек се сложи цялата Земя като владение, той веднага ще започне да мисли какъв пост да заеме в света, как да разработи тази земя и т.н. Той ще намери хиляди работници, които да обработват тази земя. Значи, човек върши престъпления само тогава, когато му липсва нещо. Задоволят ли се неговите желания, той се отказва от всякакви престъпления. Престъпниците са най-дребнавите хора, буболечици,

които нямат никаква идея. Който мисли, че не може без пари, без удоволствия в живота, той е буболечица. Човек може да живее и без пари и без удоволствия и пак да бъде учен и богат. Няма по-голямо богатство за човека от неговия живот. Животът на човека и с милиони не може да се откупи. Съвременните учени, философи и писатели учат хората как по-лесно да прекарват живота си, как да придобият по-големи богатства. Според мен задачата на учените и на философите е да покажат на хората начин как да живеят правилно. Целта на човешкия живот не се заключава в придобиване на богатства, защото богатството, парите хората сами си ги създадоха. Днес в света има около сто милиарда злато; ако речем да го разделим на един милиард хора, на всеки ще се паднат по сто лева. Значи, всеки човек има право само на сто лева, които са резултат на труда на хора от миналите поколения. Дойде някой при мене и ми иска 2000 лева на заем. Казвам: Ти имаш право само на сто лева, не повече. Отде ще се вземат останалите пари, които ти искаш? Ето защо, всички хора трябва да се впрегнат на работа, разумно да използват живота и силите, които Бог им е дал, за да имат придобивки, били те материални или духовни. Казвате: Нали орем, копаем, защо не сме богати? Казвам: Не е достатъчно човек само да оре и да копае. Истински работник е този, който освен, че оре и копае, работи още и за напредъка на цялото човечество. Благодарение на усилията и работата на духовните хора, от невидимия свят пристигат към Земята висши енергии и сили, които поддържат целия земен живот. Когато майката се грижи и моли за децата си, по този начин тя сваля от разумния и възвишен свят съответни енергии за своите деца. В това отношение родителите не трябва да се тревожат как ще прекарат децата им, но трябва да се молят, да мислят и да

работят усилено за тях. Молитвите на хората са необходими за сваляне висши енергии от невидимия свят. Тези енергии се използват за развитието на цялото човечество. И ако съвременните хора страдат, причината за това е, че им липсва нещо, че не са заели местата, които Бог им е определил. За пример, някой човек е станал учител, без да е определен за тази работа. Друг е станал свещеник, без да е определен за тази работа. Трети е станал търговец, без да разбира нищо от търговията и т.н.

Христос казва: „Няма тайна, която да не се открие“. Казвате: Какво ще стане с нас? Не е въпрос какво ще стане с вас, но какво трябва да се прави за в бъдеще. Съвременните хора са дошли до безизходно положение благодарение на своето голямо незадоволство. И който има, е недоволен, и който няма, е също недоволен. Всеки умира недоволен от живота и казва: Като отидем на онзи свят, там може да ни е по-добре. За кой свят разбират те? Да се говори за блаженство на онзи свят, без да сте придобили това блаженство тук, това е една вътрешна самоизмама. Когато човек умира, той трябва да знае защо умира и де ще отиде след смъртта си. И ако има известно верую, той трябва да знае какво съдържа това верую в себе си. И ако има някакво изкуство, той трябва да знае какво съдържа то в себе си. Ние трябва да имаме положителна наука. За да напредва човек, той трябва да следва идеала на своята душа. Докато българката сама тъчеше платната си, в нея имаше идеал; откак престана сама да тъче платната си и започна да носи черни дрехи и нейният идеал изчезна. Като наблюдавам дрехите и техните цветове, с които съвременните хора се обличат, намирам, че те не допринасят нищо хубаво. На някои хора например, не е позволено да носят черни дрехи. На други не е позволено червени дрехи. Всеки трябва да

знае какви дрехи може да носи. Казвате, че има мода на дрехите, възприета от Париж, и вие ще се обличате според тази мода. Обаче парижката мода не е меродавна за Природата. При сегашното развитие на човечеството най-добре е хората да се обличат с дрехи, които имат меки и приятни цветове, за да се смекчават чувствата им. Цветовете на дрехите трябва да бъдат такива, че да задоволяват и самия човек. Мнозина носят връзки или дрехи с ярки, неподходящи за тях цветове, които се отразяват вредно върху тяхната нервна система. Носят ли дрехи с такива цветове, от тези хора не могат да излязат нито художници, нито музиканти, нито учени. Религиозните хора се обличат с черни дрехи, но работите им не вървят добре. Всеки цвят има свое предназначение, което учените хора знаят. Например зеленият цвят е материалистически; червеният цвят е активен, той е цветът повече на животните; портокаленият цвят е на крайния индивидуализъм. Единствените цветове, които съответстват на сегашното развитие на хората са ясносиният и ясножълтият. И затова, когато човек се чувства недоволен, нека обърне погледа си нагоре към небето. Синият цвят на небето действа успокоително. Възприеме ли този цвят в себе си, той ще се домогне до онези вибрации, които носят в себе си живот. Тъй щото, аз говоря за цветовете не само като носители на известни вибрации, но и като носители на живот. Синият цвят внася в човека Истината. Тя пък тонира умовете на хората и ги прави свободни. Законът на свободата отваря сърцата на хората, разширява ги и дава простор на човешката воля. Истината дава тон на живота. Значи, между всички явления в живота има неразривна връзка.

Казвам: Вие трябва да изучавате всички съвременни науки, но трябва да знаете ролята на всяка една от тях. Изпее ли една песен, кажете ли една дума, правете всичко

това съзнателно! Това подразбира да знаете ролята на тоновете и думите, с които си служите. Често хората казват за нещо: Възможно е, допустимо е, мога да го направя и т.н. Изговаряте ли тези думи в техния общ смисъл, нищо няма да постигнете. Искате ли например да направите думата „мога“ мощна, пред нея трябва да поставите личното местоимение „аз“; иначе буквата „м“ в думата мога означава смърт. Това значи, че всичко можете да направите, но след като умрете. Казвам: Ако като поет, като художник или като музикант вие не сте могли да направите нищо, докато сте живели на Земята, та като умрете ли ще направите? Не се лъжете в това! Умрете ли, ще ви направят един паметник и нищо повече. Обаче, кажете ли „аз мога“, вие ще опитате плодовете на вашия труд. Вие не трябва да умирайте, че тогава да дойдат хората и да кажат: Бог да прости този човек, поне едно благо ни остави! Ние благодарим за такива пожелания – Бог да ни прости! Чуete ли да казват хората за вас така, станете от гроба и кажете: Не желая да ми пожелавате това нещо, но елате да седнем всички заедно, да си поговорим, да ви дам едно угощение и Бог да ни благослови всички! Получите ли Божието благословение, вие всички ще си попеете и поговорите музикално.

И тъй, първото нещо което трябва да имате предвид в българския език, е да знаете значението на буквите. Например буквата „и“ е свързана с ума; буквата „а“ със сърцето, а буквата „е“ – с волята. Ако си служите с тия три звука при пението, вие ще можете да се лекувате с тях. Служете си с буквата „и“, но не я поставяйте в междуметията „их“. Когато имате голямо неразположение и дойде някой при вас, изпейте звука „и“, а след това изговорете думата Истина. Значи, всяка буква съдържа нещо тайно в себе си. Това показва, че тайните работи в нашия жи-

вот трябва да се проучват. Всички хора искат да бъдат талантиливи, гениални, но талантите и гениалността се обуславят от много неща. Ако човек има недъзи и недостатъци, той не може да бъде талантлив, а още по-малко гениален. Талантливите, както и гениалните хора, нямат никакви недостатъци, никакви недъзи. Според вас, талантливите и гениалните хора имат недостатъци и слабости. Не, талантливият и гениалният човек не трябва да имат никакви слабости. Талантливият и гениалният човек, за да бъдат такива, всички органи и чувства трябва да са добре развити. Казвате за някого, че е талантлив човек, но има известни слабости. Ако наистина този човек е талантлив, това разбира, че поне областта, в която той е развил своя талант е свободна от всякакви слабости и недъзи.

„Няма тайна, която да не се разкрие“.

За изяснение на тази мисъл, ще приведа нещо от живота на Моисей. Моисей беше учен човек; той разполагаше с всичката тогавашна Мъдрост, но си позволи да убие един египтянин, за да има доброто мнение на народа си. Обаче след това той трябваше дълго време да изкупува своя грях. Той мислеше, че неговото престъпление е скрито, но не излезе така. Един ден, когато двама евреи се биеха, Моисей отиде да ги примири, но един от тях се обърна към него с думите: „Какво мислиш да правиш и нас ли искаш да убиеш като онзи египтянин?“ Тогавя Моисей избяга и отиде в пустинята, дето прекара цели 40 години между овците, от които се учеше. След 40 години ангел Господен дойде при него и му каза: „Чух скърбите и страданията на твоя народ, затова ти ще отидеш да ги освободиш“. Моисей беше смирен човек, затова каза на ангела: „Пратете някой друг вместо мен, аз съм негоден за тази работа“. – Не, ти ще отидеш. Питам: Вие пасли ли

сте като Моисей 40 години овците? Моисей, такъв голям държавник, трябваше 40 години да прекара в пустинята и да пасе овците. Едно липсваше на Моисей и той го научи от овците. Овците, които той пасе цели 40 години, представят израелския народ. Чрез тях той опитваше душите на всички евреи, които умираха в Египет, защото се вселяваха в овците.

Казвате: Възможно ли е човек да влезе в една овца! Питам: Ако някой човек влезе в касата на един богаташ да го обере, това не е ли по-срамно, отколкото душата на някой човек да влезе в една овца? Човек може да влезе в овцата, а може и да излезе; като душа той е свободен да постъпва както иска. Това не значи, че той остава завинаги свързан с овцата. При това не мислете, че овцата и в невидимия свят представлява това, каквото е във физическия. В невидимия свят овците живеят колективно и там те имат своя специална философия. Казвате: Овците са създадени, за да служат на човека, като му дават вълна, месо и мляко. Наистина овците дават много нещо на човека, но за всичко това се държи точна сметка. Когато овцата срещне онзи, комуто е давала своята вълна, своето мляко и месо, тя казва: Иване, време е вече ти да ми върнеш това, което едно време ти дадох! Ако Иван не иска доброволно да върне това, което е взел от овцата, в друг живот те ще сменят местата си: Овцата ще дойде на неговото място, а той ще заеме мястото на овцата. – Възможно ли е да стане това? Питам: Ако това ви се вижда невъзможно, как можа човекът, създаден по образ и подобие Божие, да стане престъпник? Как може ангелът, който живее на Небето чист и свят живот, като слезе на Земята, да стане змия и да изкуси първата жена в рая? Ако един ангел може да стане змия, защо човек да не ста-

не овца? По-ниските форми в живота показват, че някога е станало деградиране с някои от възвишените същества. В това отношение трябва да знаете, че ако човек не живее по законите на Бога, той може да се деградира. Това не трябва да ви плаши, но трябва да знаете, че единственият вечен и верен закон седи в изпълнение волята Божия. Изпълнява ли човек волята Божия, той вижда, че всичко в света е красиво. Защо? – Защото светът е създаден от Бога. Аз бих предпочел да живея в къщата на една овца, отколкото в къщата на един богат, но престъпен човек. Аз съм живял между овците и зная какво има в тях. Те имат отлично сърце. Там, дето има добро сърце, не липсва и култура. Аз бих желал хората да имат благородни сърца като овците. Що се отнася до ума им, казвам: По ум човек седи по-горе от овцата, но по сърце, овцата седи по-горе от човека. Затова именно Христос казва: „Моите овци“. Значи, на съвременните хора липсва едно от качествата на овците, заради което те трябва да живеят между тях и да придобият това качество.

И тъй, великата задача на живота седи в разбиране на великия Божествен закон. Разберете ли този закон, вие ще се доберете до тази велика наука да познавате себе си, да знаете значението на вашите външни и вътрешни органи. Знаете ли значението на вашите органи, вие ще можете чрез тази наука да ги поставите в пълна взаимна хармония. Знайте, че всички органи, които съставят нашето тяло, от най-големи до най-малки, имат велико предназначение. От тези органи зависи нашето бъдеще. Когато човек се обърне към Бога, той трябва да измени състоянието на своите вътрешни и външни органи, да внесе в тях известно подобрене; също така и в своите възгледи той трябва да внесе реформа, да стане съвършено нов човек. Това значи да

бъде човек разумен. Велика е Природата и ние отвсякъде можем да черпим знания. За пример, Библията, като книга е важна в това отношение, че в нея са събрани опитностите и знанията на хората от ред поколения насам. В тази книга е изложен животът и учението на Христа, макар и в съкратена форма, но който има просветен ум и чисто сърце, той може да се учи от всичко, което е изнесено там. Просветеният човек се учи от всичко; във всички явления той намира непреривна връзка. По тази връзка той съди за онази целокупност на живота, която се изразява в цялата Природа, в целия Космос.

Христос казва: „Няма тайна, която да не се разкрие.“

Това е само за разумния човек. Обаче, когато човек изгуби своето съзнание, както и пътя към Бога, той ще се намери в тайните на живота. Тайните неща са само за глупавите, а явните – за разумните хора. Тъй щото, искате ли да ви се разкрият тайните на живота, да придобиете стабилност, вие трябва да бъдете ученици. Не се грижете да си осигурите места за онзи свят. Мнозина казват: Да се осигурим, да си купим места, дето ще ни закопаят. Не се грижете за това – Ама искаме да бъдем близко до нашите майки и бащи. Казвам: Ако търсите вашите майки и бащи, вашите баби и деди по гробищата, вие се самоизлъгвате. Душите на хората не остават на Земята. Архангел Михаил има грижа за това; той ще определи мястото на всяка душа. На вас предстои да се пригответе за този ден, когато архангел Михаил ще дойде, ще похлопа на вратата ви и ще каже: Излезте вие културните хора от своите стари къщи!

Сега доброто семе, за което говори Христос в прочетената глава, представят разумните хора, които разбират Божия Закон. Които не разбират Божия Закон, те предста-

вляват семената, които са паднали на пътя, на песъчливата почва и между тръните. Като знаете това, не се лъжете, че имате Божия Дух в себе си. Идването на Духа Божий в човека представя продължителен процес на разширение и придобиване на светлина. Постоянна светлина трябва да има човек! Той трябва да расте от слава в слава, от светлина в светлина и от доброта в доброта. Някои казват: Аз имам Божията Любов. В тази Любов има градация. Започне ли човек да придобива Божията Любов, той постепенно се разширява, докато събере всички хора в себе си. Засега в сърцата на хората няма място за всички. Не е достатъчно човек само да обича хората, но той трябва да бъде във връзка с тях, както и с ангелите, да почувства тяхната Любов и култура.

Казвате: Еди-кои си хора са заблудени. Какво значи заблуден човек? Заблуденият човек има на лицето си було. Обаче, хората, които наричат заблудени, нямат никакво було. Тогава нека хората, които не минават за заблудени, да кажат отде са дошли на Земята? Те ще отговорят, че не знаят. Как да не знаят, нали не са заблудени? Следователно, когато казвате, че някои хора са заблудени и се занимават с глупости, вие трябва точно да определите, в какво седи тяхното заблуждение и какви са глупостите, с които те се занимават.

И тъй, ако всичко, каквото ви говоря, разглеждате в буквален смисъл, вие ще извадите от думите ми някаква крива философия; обаче, ако в тях разберете законите, които действат в разумната Природа, тогава ще разберете смисъла на целокупния живот. Човек трябва да учи! Дойдете ли до науката, знайте, че там нищо даром не се дава. За да придобиете Божествената наука от вас се изискват големи и постоянни усилия.

Сега впрегнете на работа вашия ум, вашето сърце и вашата воля, ако искате да се домогнете до тайните, които Бог е вложил в самата Природа. Днес тайните на Царството Божие са скрити от хората, но в Божия план е предвидено да се разкрият само на готовите души.

Беседа от Учителя, държана на 17 март, 1927 г. в гр. София

КРОТКИТЕ

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“

(Матей 5 : 5)

Думите, които се употребяват в речта, едновременно имат външен израз, както и вътрешно съдържание и смисъл. Стремещът на човешкия дух се заключава в това, да разбере съдържанието и смисъла на думите, които съставляват неговата реч. Думите приличат на скъпоценни камъни, които могат да се оценят само от разумните хора. Глупавите хора не могат да оценяват скъпоценните камъни. Това виждаме в баснята „Петел и елмаз“. Един петел, като ровил в бунището, намерил в него един елмаз, голям колкото кокошо яйце. Като видял този лъскав камък пред себе си, той го ритнал и казал: „Как не можах да изровя едно житно зрънце вместо този камък?“ Обаче петелът не знае, че ако елмазът се продаде, с получените пари може да се купи жито, с което да се нахранят хиляди петли като него. Казват: Това се отнася за петлите. То се отнася за петлите, но същевременно се отнася и за онези хора, които обичат да ровят в бунището.

Христос казва: „Кротките ще наследят Земята“. Какво се разбира под думите „кротък, кротост“? Кротостта е качество на сърцето, а не на ума. Следователно, когато

чувствата на човека се намират под влиянието на разумното сърце, този човек е кротък. Кроткият човек никога не бърза. Като се казва, че кротките ще наследят Земята, това подразбира, че те ще живеят на Земята, колкото искат. Животът на съвременните хора не зависи от тях, вследствие на което ние казваме, че те не живеят на Земята, т.е. те са нейни временни жители. Хората приличат на мухи, които влизат в къщата на някой богат човек, защото искат да се обогатят. Те намират в къщата нещо сладко, кацват на него и си казват: Хубава е тази книга, има какво да се чете! И в кратко време виждате тази книга покрита със студенти и с професори като в някакъв съвременен университет. Дойде ли господарят на тази къща и види тези неканени гости върху книгата, той ги улавя една по една и ги изхвърля вън. Питам: Тия мухи успяха ли да завладеят къщата на богаташа? Щом богаташът влезе в къщата си, веднага ги изхвърля навън. Тия гости, като излязат вън, отново започват да разискват по кой начин да завладеят къщите на хората. По същия начин и хората кацват на Земята, но не се минава много време и смъртта идва със своите намазани със сладко книги, които поставя пред хората. Те веднага се налепяват на тия книги и смъртта ги изхвърля навън. Казват: На еди-кого си се роди дете. Казвам: Хората още не се раждат. Днес те се намират в положението на мухите, които още не живеят съзнателен живот. Те се качват на мухоловките, където намират своята смърт. Тъй щото съвременната култура свършва живота си на мухоловките.

Казвам: Съвременните хора страдат, мъчат се, защото си поставят великата задача да завладеят Земята. Те трябва да се откажат от този стремеж. По какъв начин? – Като се домогнат до висшия разумен живот. Те трябва да изучат законите на разумния живот и според тях да живеят.

Значи, задачата на съвременните хора не се заключава в това, да завладеят Земята, но да изучат законите на разумния живот, за да живеят правилно на Земята. Ако сте каменар, който чука камъни, вие се нуждаете от голям чук, който като дигате и слагате върху камъните, да ги троши на по-малки парчета. Колкото и да е голям този чук, той е на мястото си. Философия има в него. И каменарят е на мястото си, защото знае как да чупи камъните. Обаче, ако сте философ и вземете един голям чук, с който да удряте върху някоя книга, този чук на мястото си ли е? Философът на мястото си ли е? Нито чукут е на мястото си, нито философът. За да се напише някаква философска мисъл, не се изисква чук, но едно малко леко перце. С това перце могат да пишат нежни, утешителни думи за сърцата. Питам: Когато хората разрешават важни въпроси, с пера ли ги разрешават или с чукове? Когато в някой дом има спор за нещо, перото ли разрешава спора или чукут? Когато между ученици и учители има спор, недоразумение, перото ли разрешава тия въпроси или чукут? Когато между военните има спор, несъгласия, перото ли разрешава спора и несъгласията или чукут? Когато между свещеници, проповедници и владици има разногласие, перото ли разрешава разногласията или чукут? На тези въпроси вие сами ще отговорите.

„Кротките ще наследят Земята.“ Ако искате да разберете дълбокия смисъл на думите, които Христос е вложил в този стих, вие трябва да оставите настрана вашите схващания и знания за живота; същевременно трябва да се откажете от мисълта, че сте достигнали върха на знанието и няма какво повече да достигате. Който мисли, че е достигнал върха на знанието и няма повече какво да учи, той сам си приготвява нещастieto.

Сега като максими в живота поставям следните положения: Начало на Божествения живот е духовният; начало на духовния живот е религиозният; начало на религиозния живот е материализмът; начало на материализма е смъртта. Ако разгледаме тия положения в обратен ред, ще имаме следното: начало на смъртта е материализмът; начало на материализмът е религията. Значи, материалистите са най-религиозните хора, по-религиозни хора от материалистите няма. Те се държат здраво за своите убеждения, готови са да умрат за тях, но не отстъпват. Кой богаташ не умира за своята каса? Кой чиновник от пощата, като носи в чантата си два-три милиона лева, не е готов да го пребият на пътя с камъни, но да не даде парите? Той казва: Само ако ме убие-те, можете да вземете парите. Какво показва това? Това е религиозно убеждение, за което той умира. Казвам: Краят на духовния живот е религиозният. Значи, ако мислите, че сте много религиозен, вие сте в края на вашия духовен живот, т.е. намирате се в низходяща степен на вашето развитие. Тогава вие ставате религиозен човек. Що е религията? Религията е мъртва черупка, в която влизат само тия хора, които нямат какво да правят. Те вървят във формите на нещата. Казвате: Защо хората бягат от черквите? Не вярват ли в Бога? Питам: Нима хората непременно трябва да седят в черквите? Преди всичко черквата не е създадена за душата. Тя не може да служи на душата. Ако черквата е необходимост за душата, питам: Коя беше първата черква, в която се молеше Адам? Можете ли да кажете, дали тя беше православна, евангелска, католическа, теософска или друга някаква? Имаше ли черква по това време? Де се молеше Адам? Имаше ли икони и кандила? Адам признаваше само Един Жив образ, на който се кланяше. Всяка сутрин Бог посещаваше Адам и го извикваше: „Адаме, тук

ли си?“ Той излизаше пред Бога и Му се покланяше. Обаче, когато Адам сгреша, Бог го извика за последен път, но той се скри от Лицето Му, не смееше да се покаже. Следователно, когато някой каже, че е религиозен човек, питам го: Ти чуваш ли всяка сутрин гласа на Бога в твоята райска градина? Ако имаш райска градина, в която да чуваш гласа на Бога, ти имаш религия; нямаш ли такава райска градина, нямаш и религия. Когато хората изгубиха рая, те си направиха черква, за да се забавляват; под думата „църква“ се разбира общение на душата с Бога.

Съвременните хора изпадат в комично положение, когато някой изгуби баща си. Той туря портрета му на първо място и започва да се кланя на умрелия си баща, като казва: Благороден човек беше моя баща! Питам: Де се крие благородството на твоя умрял баща? Или изобщо, в какво се заключава благородството на умрелите хора или на хората, които умират? Казвате: Справедлив човек беше моят баща, пълен с добродетели. Де отидоха тия добродетели? Ако добродетелите могат да се стопят като лед, да се превърнат във вода и да отидат в черната земя, какви добродетели са те? – Моят баща беше духовен човек. – Да, твоят баща беше накрая на своя духовен живот, накрая на своя религиозен живот, накрая на своя материалистически живот, вследствие на което той умря. Ако човек се ражда като ангел, той трябва да запази това свое състояние през целия си живот. Как може да запази своето състояние? – Чрез волята си, чрез своето сърце и чрез своя ум. Защо са волята, сърцето и умът на човека, ако чрез тях той не може да запази състоянието си, с което се е родил, както и благата, които Бог му е дал в началото на неговия живот?

Мнозина ще запитат: Как е създаден светът? Как е създаден човек? – Не е въпрос как е създаден човекът,

нито е въпрос как е създаден светът, но за нас е важно, че светът съществува. Как е създаден светът, това не знаят всички, но всички знаят, че светът съществува. Защо? Защото, когато Бог създаваше света, ние не бяхме при Него. Съществуват ред теории на учени хора върху създаването на света, но нека дойде един от тия учени да ни покаже едно клише, останало от създаването на света. В първа глава на Битието се казва, че Бог направи Небето и Земята. Значи, Той ги направи, не ги създаде. Това подразбира, че Бог ги направи видими. В този смисъл Земята не е мъртво тяло. Тя е живо тяло, върху кората на което живеем. Ако бихте погледнали Земята с очите на ясновидеца, вие бихте я видели като красива жена, наша майка, на която живеем ние, хората, и които често ни потупва, понеже не изпълняват службата си както трябва. По отношение величината на Земята хората представляват малки буболечици. Когато някоя от тия буболечици не слуша майката – Земя, тя я чукне с единия си пръст и буболичицата отхвърква далеч някъде в пространството. След това останалите буболечици казват: Еди-коя си буболечица умряла. Защо умряла тази буболечица – човек? Понеже бил недоволен, че няма знания, нямал богатства т.н. Земята казва: Слушай синко, понеже си дошъл при мене да се учиш, ще живееш тук, докато израснеш. След това ще те изпратя на Слънцето да се учиш. Слънцето е грамадно тяло, милион и половина пъти по-голямо от нашата майка – земята. Някой казва: Голямо нещастие ме сполетя, но няма какво да се прави, тъй е писал Господ. Не, Господ никога не се занимава с нещастията на хората. Веднъж човек е дошъл на Земята, той трябва да знае, че тя е негова възпитателка. Тя казва: Каквото ти е нужно в живота, от мен го искай. Аз ще ти дам и жито, и царевица, и ябълки, и круши, и бонбони, но от тебе ис-

кам да учиш и да слушаш. Не учиш ли и не слушаш ли, моят пръст ще те чукне и ти ще умреш. Сега всички учени, философи, проповедници, свещеници и владици умират, а хората казват, че са отишли на онзи свят. Чудни са хората, които без да са ясновидци, казват, че техните близки отишли на онзи свят. Да поддържат това твърдение, то е все едно слепият да казва, че видял някой негов познат да отива към Витоша. Слепият, който не вижда нещата, трябва да каже: Казаха ми, че моят познат отиде на Витоша. Който вижда, само той може да каже: Видях своя познат да отива към Витоша.

„Кротките ще наследят Земята“. Някой казва: Аз от кротките ли съм? – Ако беше от кротките, Земята щеше да бъде твое наследство. Пари имаш ли, касата ти пълна ли е? – Не е пълна. – Тогава не си от кротките. Разумност имаш ли? – Нямам. – Пак не си от кротките. Кроткият човек има всичко. Неговата градина е пълна с ябълки, с круши, с портокали, с лимони, с праскови и т.н. Земята е негово наследство и той разполага с нейните богатства. Някой казва: Аз не се занимавам със земни работи. Аз се занимавам с поезия и стихове пиша. Казвам: Съвременният поет първо съчинява, после пише в ума си и най-после превежда на книга. И наистина, виждаме някой поет, седнал някъде, мъчи се, търси рими, съчинява и най-после преведе намисленото на книга. Значи той превежда на книга, а не пише никаква поезия. Истинският поет е вътре в него. Казвате: Еди-кой си музикант създал нещо, написал някакво велико произведение. – Не, и този музикант не създава сам, но той само превежда. Истинският музикант е в него вътре: той диктува, а другият отвън превежда. Казвате: Този човек е много религиозен. Защо? – По цял ден се моли на Бога, поклони прави, четете псалмите на Давид. Питам: Колко свои

псалми той прочете и написа? Това, което той прави, е пак превеждане. Това са псалми на Давид, а не негови. Всяка сутрин вие трябва да съчинявате по един псалм от себе си. Който не знае да съчинява псалми, той не знае да се моли. Първата работа, като станете сутрин, е да съчините по един малък псалм и да видите дали Бог ще го одобри. Ако Бог го одобри, ще го оставите в първоначалния си вид; не го ли одобри, ще оставите Той да го поправи и ще го запазите в този коригиран вид. Колко псалми съчинихте досега? Ако всяка сутрин е трябвало да съчинявате по една песен и да нарисувате по една картина, колко песни и колко картини трябваше да имате досега? Великата Божествена наука определя точно чертите на истинския поет, художник или музикант. Ако се вгледате в лицето или в челото на такъв поет, ще видите, че от лицето или от главата му излиза силна светлина и той започва да съчинява някое свое произведение.

Казвам: Велико нещо е човешката душа! И след това хората още продължават да се запитват, съществува ли душа, или не. Който пита съществува ли душа, или не, това показва, че неговата душа е по-малка от самия него. Този човек трябва да остави този въпрос настрана и да не разисква върху него. Душата осветлява човека. Всичкото знание, което той носи в себе си от памтивека, както и Любавта, Мъдростта и Истината, трите начала на живота – се крият именно в неговата душа. Тя е склад, хранилище на всички негови богатства. Всички трудни въпроси, които изникват пред човека, се решават пак от душата. Трябва ли тогава да запитвате съществува ли душа или не? Който не вярва в съществуването на душата, той се намира в края на материализма и смъртта е негов дял. Какво става с този, който умира? Той изгубва всичко. И след това хората започват да се успокояват с думите: Ако има бъдещ живот

и сме живели добре, ние печелим; ако пък няма бъдещ живот, нищо не губим. Казвам: Ако има бъдещ живот и не си живял както трябва, ти губиш, понеже влизаш в живота на страданията. В този живот ти ще бъдеш глух, сляп, сакат, ням и ще се намираш във вечна тъмнина и постоянно мъчение. Ако влезеш в духовния свят глух, сляп, ням, сакат и не можеш да продължиш своето развитие, защо трябва да се излагаш на такова мъчение? Казвате: Бог не съществува. Това показва, че вие не вярвате в този Бог, когото сами сте създали. Началото, от което сме излезли, е Бог. Той ни дава подтик към великото и красивото, вследствие на което ние се стремим да бъдем разумни, свободни, учени, щастливи, т.е. хора с широки сърца и светли умове.

Питам: Отде и как се създават тия подтици у човека? Гледате човека, като заспи, нищо няма в него, не се забелязва никакъв подтик. Когато спи, той нищо не разбира. Де е тогава истинският човек? Истинският човек никога не спи. Сънят представлява раздвояване на човешкото съзнание. Това показва, че между физическото и духовното съзнание на човека няма връзка. Следователно, явленията от духовния свят не могат да се реализират на Земята и обратно: Явленията на Земята не могат да се реализират в духовния свят. И затова, ако човек влезе непригответен в духовния свят, той ще усети, че пада отнякъде. Такова е положението на земния човек, който мисли за себе си, че всичко знае. Питам го: Отде идеш? – Не зная. Кой е твоят дядо или твоята баба отпреди четири поколения? – И това не знае. И колко нещо още не знае, а се заема с разискване върху въпроса, съществува ли Господ или не. При всичките ваши знания, щом ви сполети най-малкото нещастие, веднага казвате: Няма Правда в света. Казвам: Тъкмо това нещастие показва, че има Правда в света.

Не мислете, че това, което ви говоря, има нещо общо с вашия личен живот. Аз изнасям старите схващания на хората от хиляди години насам. Има едно ново схващане, което трябва да приемете, ако искате да се освободите от страданията в света. Освободите ли се от страданията и нещастията, вие едновременно с това ще се освободите и от много други неща, които спъват вашето развитие. Представете си, че вие сте беден човек и се нуждаете от пари. Казвате: Без пари не може да се живее, без пари не може и да се работи. Така е. Без пари не може в този свят, обаче има един господар, на когото всички служат без пари и то доброволно. Кой е този господар? – Това сте самите вие. Когато човек работи на себе си, иска ли за това пари? – Не иска. Каквото ви накара този господар, вие с готовност работите: Копаете, орете, жънете, учите – всичко това правите доброволно и гледате да не ви изпъди само. Каквото ви накара и каквото ви даде този господар, от всичко сте доволни. Следователно, един ден, когато вашето съзнание се обедини с общото съзнание на всички хора и когато всеки човек започне да работи и за другите, както за себе си, ще има ли тогава бедни хора в света? – Няма да има. И ако у всеки сиромаш има това благородство, че той никога да не помисли за касата на някой богаташ, няма ли да има разбиране и съгласие между хората? Всеки ще предпочита да води идеен живот и да работи добросъвестно, отколкото да обира чуждите каси. Идейният човек е възискателен към всичко. Той може да е беден, да няма обуца и шапка на главата си, но още отвън ще познаете, че той е човек с идеи. Ако пък е богат, той ще се облече с най-хубави дрехи, с най-хубава шапка и всичко в него ще бъде изискано. Неговото облекло ще представлява контраст на модата, но ще бъде изискано. Това именно показва, че той е идеен.

Идейният човек не си позволява да ходи със скъсани дрехи или със скъсани обувци. Дрехите му могат да бъдат стари, но няма да имат дупки. Яви ли се някаква дупка на дрехите му, той веднага взима мерки да я закърпи. Ако този човек няма шапка, той ще ходи гологлав, но никога със скъсана шапка.

Сега, като вървите от видимото към невидимото, питам: Какви трябва да бъдете във вашия вътрешен живот? Често вие не обичате хората да ви безпокоят. Тъкмо защото ще дойде пред къщата ви някой просяк, ще похлопа на вратата ви и като му отворите, той ще ви говори около половин час, като че ви проповядва. За да се освободите от него, вие ще му дадете нещо и ще си кажете: Отде се намери сега този просяк, да ми отнеме толкова време? Питам: И вие като този просяк не заставате ли с часове пред Господа, да Му разправяте за жена си, за децата си, за товаонова? Ако сте пък учен, който е написал някакво научно съчинение, което хората не преценяват както трябва, вие веднага отивате при Господа и започвате да Му се оплаквате, че хората не ви разбират и не могат да ви оценят и т.н. Затова именно, Христос казва: „Кротките, разумните ще наследят Земята“. Това не значи, че не трябва да пишете, да работите, но хубаво трябва да пишете. На поета трябва хубаво перце, а не чук. На шивача трябва хубава игла, а не чук. На музиканта трябва хубав инструмент, а не чук. За деликатните работи се изискват деликатни инструменти, а не чукове. Всеки човек ще оправи работата си с инструмент, който отговаря на неговите знания и способности. Шивачът ще оправи работите си с иглата. Поетът ще оправи работите си с перото. Музикантът ще оправи работата с лъка и цигулката. Земеделецът ще оправи работите си с ралото и мотиката. Умните хора с какво ще оправят рабо-

тите си: С иглата, с перото, с лъка и цигулката, с ралото и мотиката или с нещо друго? Всеки човек има нещо специфично за себе си, с което може да оправи работите си, но той трябва да знае как да управлява това нещо. Той трябва да управлява своя инструмент така, както вещият капелмайстор управлява с пръчицата си своите музиканти.

След Освобождението на България един българин тръгнал да търси служба, но каквато намирал, все му се виждала трудна. Един ден, като минавал покрай градската градина, видял един господин с пръчица в ръка да маха из въздуха и да управлява няколко музиканти. Като видял това нещо, той си казал: Ето, намерих една лесна работа за мен. Като махам с тази пръчица, ще мога лесно да си изкарвам прехраната. Този човек не знае, че голямо изкуство има в махането на пръчицата. Ако той маха, а музикантите не го разбират, нищо няма да излезе. Всеки може да вземе пръчицата и да я маха из въздуха, но той трябва да знае как да я маха. Всеки може да вземе перото в ръка и да пише, но ако не знае как се пише, нищо няма да излезе.

„Кротките ще наследят земята“. Това значи: Земята ще бъде достойние главно на кротките. Защо? – Защото кроткият човек знае законите, чрез които може да придобие Вечния Живот. Затова хората трябва да изучават малките мистерии. Една от задачите на учениците е да изучават малките и големите мистерии в живота. Всеки човек е ученик, дошъл на Земята да учи. Всеки от вас има майка и баща в невидимия свят, които са ви изпратили на Земята да учите. Вие сте забравили вашите родители от невидимия свят, но като свършите земното училище, пак ще се върнете при тях. Там вие ще им разправяте какво сте научили на Земята, а те отново ще ви изпратят тук да учите. Значи, ще има постоянно качване и слизване. В това отно-

шение духовният свят е за напредналите души. Царството Божие е за възрастните, за разумните хора, а Земята е забавачница за децата. Всички съвременни учени работят в тая забавачница, за да има с какво да се занимават. Отлична забавачница е Земята! Какво се учи и върху какво се говори в духовния и Божествения свят, вие можете да съдите от живота на Земята. Ако на Земята се разисква върху толкова важни въпроси, какво остава тогава за духовния и за Божествения свят?

В една от миналите беседи говорих, че на Земята от време на време идват ангели, които правят изчисления върху разни въпроси. Например, те правят изчисления върху въпросите: Колко милиона години са необходими, докато нашата Вселена дойде до своето пълно развитие? Колко милиона разумни същества трябва да работят през това време във Вселената? Нашата Вселена крие в себе си възможност за развитието на разумните същества. Един ден, когато те завършат своето развитие, ще се създаде нова Вселена. На същото основание, когато нашата Земя завърши своето развитие, тя заедно с разумните същества, които живеят на нея, ще дойде до Божественото пристанище и там ще спре. Тук тя ще се отърси от всички си багаж, от всички свои деца и първа тя, а след нея разумните същества, ще се явят пред Бога, да дадат отчет за извършената от тях работа. След това те ще получат нова работа.

Питам: Де ще бъде тогава Земята? Какво ще бъде вашето състояние? Казвате: Какво ще бъде състоянието ни тогава, не знаем; какви ще бъдем, пак не знаем, но знаем, че досега сме стъпвали на Земята с краката си и отсега нататък ще стъпваме по същия начин. Че трябва да стъпвате на Земята с краката си, това е ваше специално схващане, но питам: Птиците, рибите, микробите и ред още живи съ-

щества, които живеят по лицето на Земята, все с краката си ли стъпват? Кой е истинският начин за ходене: С крака или без крака? Ние трябва да дойдем до положението да ходим така, че краката ни едва да се докосват до земята. Сега Земята се е превърнала на пустиня: Дето стъпи човешки крак, всичко под него изсъхва. В няколкогодишния си живот на Земята всичко под нас е изсъхнало. Всички улици и всички шосета са покрити с прах. Шосетата на съвременните културни хора са покрити с толкова много прах, че техните учени умират от този прах. И след всичко това казват: Отлични шосета имаме! Благодарение на автомобилите пък, хората се задушават от техните газове. Американците например, се видели в чудо какво да правят с тъй много наплодилите се автомобили в Чикаго. Представете си една улица дълга 10 километра, по дължината на която са наредени автомобили един до друг! Те са се наплодили като рибите във водата. Какво ще правят по-нататък? Тогава ще се усъвършенства аеропланното изкуство и хората ще летят с аероплани из въздуха. Значи, и в техническия живот всяко старо изобретение се замества с ново. Въпреки това, ние слушаме хората да казват, че старите вярвания трябва да се запазят, че старата религия трябва да се възстанови и т.н. Ако това трябва да бъде така, тогава нека възстановим първият ден от създаването на Земята, нека възстановим първоначалното състояние на Земята. Следователно, да искате възстановяване на старите неща, това е неразбиране на живота. В света съществува само един живот – Божественият, а всички стари религии не са нищо друго, освен листа на този живот. Утре листата ще окапят и ще остане само дървото на живота. И духовният живот е временен, утре и той ще отлети. Само Божественият живот е вечен. Значи, кротостта у човека представля-

ва Божественото, което ще наследи Земята. Следователно, кротостта, тази велика Божествена проява живее у всеки човек. Както кротостта остава вечно на Земята, така и човек не трябва да бъде листно дърво, макар че това влиза в реда на еволюцията.

И тъй, кроткият човек трябва да води самостоятелен живот. Самостоятелен живот има само в узрелия плод, който съдържа в себе си всички възможности за развитие. В това отношение той се явява символ на живота. Дървото пък има способност да се индивидуализира. То символизира душата. Само тя има възможност да се прояви в своята абсолютна свобода. Казвате: Защо човек трябва да бъде кротък? Ако човек не е кротък, той не може да постигне нищо. Аз не говоря за кротостта на овцата. Според мене овцата не е кротка. Мислите ли, че парализираният човек, който не прави никакви пакости, е кротък? Мислите ли, че змийските яйца, които още не са излюпени, са кротки? Излюпете ги и ще видите тяхната кротост. Същото може да се каже и за човека. Излюпете човека и ще видите, че той не е кротък. Има нещо лошо в човека. Животът трябва да излюпи хората, да ги разтърси, за да им покаже какви са. Казвате: Условията на живота са лоши. Условията на живота не са лоши, но съвременните хора са подобни на скъпоценните камъни, затова каквото и да правите със скъпоценните камъни, те пак си остават камъни, макар и скъпоценни.

Казвате: Как ще познаем кроткия човек? Ще ви дам един начин, по който ще можете да познавате кроткия човек. Той е следният. Ако лишите кроткия човек от условията на неговото развитие, от неговите права и го изпратите някъде из пространството, той ще се превърне във вода, която е в състояние да ви разруши. Водата руши

даже и най-твърдите скали и канари. Ако и втори път го спънете, той ще се превърне в електричество, в динамически сили, които ще разрушат живота ви. Ако попречите трети път, той ще се превърне в огън и ще запали къщата ви. Сега, хората като не разбират този закон, щом видят, че някой човек се провинил в нещо, те веднага решават: Хайде да обесим този човек или да го убием, да го изпратим по някакъв начин на онзи свят. Казвам: Хората не се поправят нито с убийства, нито с обесване. Ние не можем да изменим великия Божи закон, който казва: „Не убий!“ Вие имате право да убиете човека само тогава, когато го извадите от неговата стара, нехигиенична къща и го поставите в нова по-хигиенична къща от старата. Поставите ли го в нова къща, запалете старата! Така Бог прави с грешния човек. Той го изважда от неговото грешно състояние и го поставя в друго, по-благоприятно за неговото развитие. Следователно и вие трябва да приложите в своите мисли и желания закона за смяна на състоянията, с които си служи Бог. Вие не можете изведнъж да премахнете едно лошо чувство, което се е породило в сърцето ви, или една лоша мисъл, която се е породила в ума ви, без да обмислите начина и времето за тяхното премахване. Вие трябва да работите разумно, да решите трябва ли да ги премахнете и ако трябва, по какъв начин да направите това. В Божествения свят съществува закон, който точно определя времето за реализиране на всяка мисъл, на всяко чувство и на всяко желание. Не спазите ли времето, което този закон е определил, вие ще чакате друго време. Първото време е вече пропуснато. Божественият свят е свят на пълен ред и порядък. Като естествено последствие на този живот и разумните хора живеят в пълен ред и порядък.

Питам: Каква е задачата ви днес? Задачата на днешния ден е да оживеете, да възкръснете, да намерите смисъла на истинския живот, да се освободите от задълженията си, да обикнете ближните си, да се помирите и простите с неприятелите си и да се заемете с правене на добро. Днешният ден не е определен за сказки, за концерти и за забавления. Някои казват: Тази вечер съм определил да отида на концерт. Дошъл е един виден музикант. Аз наричам първокласен, виден музикант или певец този, който е готов да отиде в дома на някоя бедна вдовица, да събере децата ѝ наоколо си, да извика след това няколко бедни семейства и да започне да им свири или пее най-хубавите си номера. Сега какво правят видните музиканти? Те определят някой ден или някоя вечер за концерт, събират хора от висшето общество, които ще им платят добре, и започват да свирят. След свършване на концерта, публиката ще им поднесе няколко хубави букети и с това всичко ще свършва. Тия музиканти си въобразяват, че публиката е разбрала и оценила тяхното свирене. Истински музикален човек е този, комуто сърцето трепва при слушане на музика или на пение. Ако търсите истинския музикант или певец, вие ще го намерите в кроткия човек. Каквото изкуство да има, той ще го посвети за благо на своите ближни. Ако кроткият човек е музикант, той ще вземе цигулката си неделен ден и ще отиде поне при две-три бедни вдовици, да им посвири малко. Ако е поет, той ще вземе своите най-хубави произведения и ще им прочете нещо от тях. Ако е учен човек, той ще отиде да им поговори нещо по науката, което те не знаят и от което се интересуват. Кроткият човек поне един ден от седмицата ще посвети за благо на своите ближни. Какво правят съвременните хора? Щом дойде неделя или някакъв празник, те излизат на разходка по-близо

или по-далеч от града и се разговарят, спорят, критикуват ту държавата, ту света, че не бил направен както трябва и т.н. Какво направиха европейците с Китай? Успяха ли да го изправят? Напротив, китайците се пробудиха и казаха: Не искаме насилие над нас! Колкото и да сме миролюбив народ, не искаме европейците да ни заповядват! Япония се освободи, Турция се освободи и ние искаме да се освободим! Един народ от 400 милиона души не може да се подчини на европейците. Никакво насилие не търпим вече! Има ред постъпки на европейците, които не ги препоръчват. Аз не искам да изнасям техните постъпки, но казвам: Това, с което европейците се хвалят, не е никаква култура. Може ли да се оправи света с такава култура? Знаете ли, че един ден съзнанието у бедните и у сиромасите ще се пробуди? Божественото съзнание у тях ще се пробуди и ще заговори. Време е вече да се живее разумно. Не се ли приеме разумният живот, катастрофите неизбежно ще дойдат. Разумното, Божественото ще се наложи в света. Това ще стане не чрез разрушение, но чрез разумност и Любав. Разумните същества идат вече в света и насаждат новите идеи. Аз бих желал всички млади, всички учени и философи, да дадат ход на новите идеи в света и да ги приложат поне в минимална степен. Това не може да стане изведнъж, но постепенно: Лъч след лъч ще иде, докато светлината на изгряващото Слънце се усили и осветли всичко около себе си. Вярвайте в това и ще успеете.

Казвам: Преди две хиляди години дойде в света един велик Учител, когото хората приеха за Бог. Те направиха милиони църкви в Негово име и продължават да Му служат и до днес. Питам: Колко свещеници и владици от тези, които служат на Христа, могат да умрат за Него? Ще кажете, че в Русия умряха много свещеници и владици за Хрис-

та. Те умряха насила, не по своя воля. Нима разбойниците и престъпниците в затвора умират за идея? Нима войниците на бойното поле умират за идея? Всички умират насила. Въпросът е колко свещеници и владици доброволно биха умрели за Христа? Или колко свещеници или владици биха прочели няколко молитви на бедни хора без пари? Сега аз нямам предвид нито свещеници, нито владици, но казвам, че съботата и неделята са определени за правене на добро. Ако Бог ни хване в неизпълнение на Неговия закон, няма да остане косъм на главите ни, нито парче от дрехата ни. Всеки, който не изпълнява Божия закон ще влезе в затвора и там ще се разправят с него по всички правила на изкуството. Ако ме питат защо този учен, този музикант, този поет, този художник или този свещеник страда толкова много, ще отговоря: Той страда, защото не е кротък и в неделен ден не прави добро. Колцина от вас сте готови да правите добро? Ще кажете: Не знаем как да правим добро. – Който има желание да прави добро, той всякога ще намери начин как да го направи.

Една мома казвала на другарките си, че не знае да играе хоро. Другарките не ѝ вярвали и един ден се наговорили да се пошегуват с нея, да видят може ли да играе, да тропат на хорото или не. Те взели една нагорещена тенекия и я турили под краката ѝ. Като стъпила на тенекията, младата мома започнала да скача, да тропат, да играе. Като я видели другарките ѝ в това положение, те започнали да ѝ се смеят и казали: Както виждаш сама, ти знаеш да играеш. Кога знае да играе тази мома? – Когато тенекията се нагорещи силно и тя трябва да стъпи на нея. Що е тропането? Какво представляват игрите? Игрите, с които хората се забавляват, са дошли случайно в света. В първо време хората не знаели да играят, нито да тропат на хоро. После при

различни случаи в живота, те са започнали да прилагат игрите. В българските хора например, въртенето става ту наляво, ту надясно. Въртенето при хората се основава на особен магнетически закон. Когато хорото се върти наляво например, от момите излизат особени магнетични струи; след това, когато хорото се обърне надясно, тези магнетични струи засягат момците и оказват известно влияние върху тях. Същото става и с момите. Когато хорото се върти надясно, от момците излизат особени струи; после, когато хорото се обърне наляво, тези струи засягат момите. Ако погледнете хорото с окото на ясновидеца, вие ще видите, че тези струи се отделят във вид на светлина. Когато светлите струи от момците засягат момите, сърцата им трепват; когато светлите струи от момите засягат момците, и техните сърца трепват. В този случай хорото има смисъл и за момите и за момците. Ако от едните и от другите не излизаха никакви светли струи, тропането нямаше да има никакъв смисъл. Тези светли струи са приятни и затова хорото се върти. Питат: Защо хорото се върти ту наляво, ту надясно? – За да излязат светлите струи от момите и да ги възприемат момците; после пък да излязат светлите струи от момците и да ги възприемат момите. Без тези струи хорото не би се въртяло.

Що е животът? – Хоро. Някой казва: Чудно нещо, видях на едно място поп да играе хоро. Какво от това? То е обикновено нещо. Нима при венчаването на хората свещеникът не играе хоро с младоженците? Той ги хваща за ръка и обикаля с тях, хоро играе. Казвам: Лошото не е в това, че младоженците играят хоро, но защо престават да играят след като се оженят? Там е лошото. Какво по-хубаво от това, когато мъжът, жената или децата в един дом се разгневят нещо и се хванат на хоро да играят? Ако синът

или дъщерята знае да свири на нещо, нека свири, а всички останали да се наловят на хоро и да играят. Няма по-добро нещо от това, да се върти хорото по домовете. Ще кажете, че това е срамно. Когато хората се карат или бият, не било срамно, а да играят хоро било срамно. Няма по-голяма философия от тази да се играе хоро, но тази философия трябва да се прилага в живота. Тя дава начин и методи, как да се постъпва при един или при друг случай в живота. Обаче всички хора не могат да постъпват по един и същ начин. Хиляди и милиони начини има, по които хората постъпват. Всеки трябва да се ръководи от своя вътрешен стремеж на душата, който именно ще му определи начина за постъпване. Този начин ще отговаря на неговото развитие.

„Кроткият ще наследи земята“.

Ако вие наследите Земята, ще бъдете богати със сила, със знание, с живот, с пари, ще разполагате с аероплани, с автомобили – дето искате ще можете да отивате безпрепятствено. Кроткият може да постигне всички желания на своята душа, но не изведнъж, а постепенно. И без това той ще живее вечно на Земята; следователно, в продължение на своя дълъг живот, ще има възможност да постигне всичко. Питам: Знаете ли какво ще стане с вас, ако приложите веруюто, което имате? За пример, каква мисъл ви дойде тази сутрин в главата? Едно трябва да помните: Каквато и мисъл да ви дойде на ума, тя крие в себе си нещо хубаво. Някои мисли са лоши по причина на това, че са окаляни, дълъг път са минали; изчистите ли ги, във всяка от тия мисли ще намерите по един скъпоценен камък дълбоко някъде скрит. На това основание, вие трябва да изчистите всяка нечиста мисъл, която минава през ума ви. Смисълът на живота не се заключава в това да избягвате лошите мисли, чувства и желания и да се стремите да се

освободите от тях, но трябва грижливо да ги чистите, както майката чисти малкото си дете. Кроткият човек е силен, защото постъпва така.

И тъй, какво имал предвид Христос преди две хиляди години, когато говорел на хората за блаженствата? Деветте блаженства, които той е дал, представляват девет метода за работа. Тези методи се отнасят само за учениците и то за онези от тях, които искат да се запознаят с мистериите на света. Само тия ученици именно, трябва да изучават блаженствата. При това, те трябва да се научат да изговарят правилно думите в тия блаженства. Всяка дума, произнесена правилно, произвежда известен ефект. Например, ако произнесете думата „кротък“ както трябва, колкото и да сте тъжен, тя ще бъде в сила да измени вашето състояние. Съвременните хора говорят, правят добрини, но всичко това няма резултат. Защо? – Защото те говорят без Любов, правят добро без Любов и т.н. Добрините, които правим с Любов, представляват едни от хилядите начини, чрез които се проявява Божията Любов. За да се направи някое добро с Любов, човек трябва да има вяра. Вярата е вътрешна връзка, която човек трябва да има, ако иска Любовта да му даде начини и методи, чрез които той да действа. Когато поетът или писателят напише нещо, той трябва да е уверен напълно в това, което е писал. При това, той сам трябва да е доволен от своята работа. Кое у човека се задоволява лесно? – Божественото. Затова, живее ли по новия начин, вие ще усетите в себе си присъствието на Божественото, вследствие на което ще изпитате вътрешна радост. Тази радост показва, че и Бог е доволен от вас. Станете ли сутрин недоволни, това показва, че имате някакъв недостатък в себе си. Ако някой от вас като вегетарианец сънува например, че убива някого с нож, това показва, че

някаква нечиста мисъл го е вълнувала. Щом стане сутринта, той трябва да се освободи от тази мисъл. Друг сънува, че отива някъде да краде пари и разбива някаква каса. Такива род сънища оставят у човека известно недоволство, което показва, че той не е от кротките хора. Добре е човек да бъде силен, но да не убива. Той не трябва да убива даже и на сън.

Сега ще ви приведа един пример за геройство. В една от миналите войни се срещат двама офицери от неприятелски лагери – единият французин, а другият – англичанин. Единият от тях изважда револвера си срещу неприятеля и иска да го застреля. Вторият взима револвера от ръката му и го захвърля настрана. Първият изважда сабята си и иска с нея да го заколи. Вторият и този път успява да вземе сабята от ръката му, строшава я и я хвърля настрана. След това вторият офицер изважда своя револвер и го подава в ръката на неприятеля си като му казва: Ето сега можеш да ме убиеш. Първият офицер седи неподвижен на мястото си и не взима револвера. Вторият изважда сабята си и му казва: Ето и сабята ми, сега можеш да избереш едно от двете оръжия и да ме убиеш, с което искаш. Първият офицер и в този случай седи неподвижен на мястото си: Поглежда към револвера, поглежда към сабята и ги захвърля настрана. Това е един похвален пример за геройство. Питам: Имате ли и вие тази смелост, като дойде неприятелят ви, да вземете неговия револвер, неговата сабя и да ги захвърлите настрана, а после да му предложите своите, с които да ви убие. По този начин именно, вторият офицер победил своя неприятел. От този момент нататък двамата офицери станали най-добри приятели. Вие знаете, че единият от тях е бил французин, а другият англичанин, но няма да ви кажа кой от тях как е постъпил. Желателно е

да имаме такива офицери и войници, които по този начин да обезоръжават своите неприятели. Съвременните хора обаче, се насърчават в убийства, кой повече хора да убие. Това се отнася и до религиозните хора. Обаче, нека оставим всеки да си върви по своя път.

Казвам: Ако схващате нещата по стария начин, вие можете цял живот да се молите, обаче, нещастията ще следват едно след друго. Искате ли да се освободите от страданията и нещастията в света, станете кротки. Като станете кротки, вие ще хванете ръката на неприятеля си и ще захвърлите настрана неговия револвер и неговата сабя. След това ще му дадете вашия револвер и вашата сабя, за да ви убие. Вашият револвер и вашата сабя представляват Словото. Закон е: Да-дете ли вашето оръжие на противника си, той никога няма да ви убие. Никога противникът ви не може да ви убие с вашето собствено оръжие. В това седи силата на човека. Така направи и Христос. Той взе револвера на смъртта, после сабята на смъртта и ги захвърли настрана. Христос не беше от слабите хора. Като дойде до едно място, Той захвърли кръста и каза: „Повече не нося този кръст! Вие го носете!“ След това се изправи и каза: „Сега вече можете да ме заковете“. Но и на кръста той не остана дълго време. Скоро и оттам се освободи. Запечатаха гроба Му, но и оттам се освободи. Ангелът, който причини смъртта на Христа, взе душата Му и я занесе в ада. И в ада Христос не остана дълго. С влизането си още, Той размърда жителите на ада и им каза: „Хайде братя, излезте сега навън! Той тръгна напред и скоро време адът се изпразни. За да излязат по-скоро оттам, жителите на ада изпочупиха вратите, прозорците, да не би някой да ги върне назад. От това време досега адът отново се е напълнил и трябва отново да дойде Христос или друг подобен на Него да отвори вратите на ада и да пусне жителите Му навън.

„Кротките ще наследят земята“. За да дойдете до това положение, от всички се изискват убеждения и устойчивост в убежденията. Казвате: Лесно се говори, но мъчно се изпълнява. Не, аз говоря неща, които могат да се приложат в живота. Всичко благородно и възвишено, което правите, ще осмисли вашия живот. Осмисли ли се животът ви, тогава и болестите и сиромашията и страданията ви ще изчезнат – всичко ще се уреди. Казвате: Може ли да се постигне това нещо в кратко време? Ако вие живеете правилно и разумно, това може да се постигне най-малко в продължение на десет години. Най-дългият срок, който е даван, е 30 години. Ако някой от вас живее чист и свят живот и в продължение на 30 години не реализира своите заветни цели, нека дойде при мен. Аз съм готов да му запламя всички разноски, които е направил през това време. По-рано от този срок никого няма да приема. В Америка има правило по движението на трамваите, което гласи: Ако някоя от трамвайните коли закъсне с един час от определеното време, на всеки пътник, който по това време се намира в трамвая, се плаща по един долар. Американците изпълняват съвестно това правило, защото ценят времето. Затова аз казвам: Ако вие работите съзнателно върху себе си и в продължение на 30 години не придобиете това, което е нужно за душата ви, аз съм готов да ви платя разноските за това време заедно с лихвите. Обаче, ако и вие не изпълните това, което се изисква от вас, тогава вие ще платите разноските заедно с лихвите им.

„Кротките ще наследят земята“.

Сега аз желая на всички да наследите Земята. Желая още вашите добри мисли, чувства и желания да се реализират в най-скоро време.

Беседа от Учителя, държана на 20 март 1927 г. В гр. София

The first part of the book is devoted to a description of the general principles of the theory of the structure of the atom. It is shown that the structure of the atom is determined by the laws of quantum mechanics, and that the structure of the atom is determined by the laws of quantum mechanics. The second part of the book is devoted to a description of the general principles of the theory of the structure of the atom. It is shown that the structure of the atom is determined by the laws of quantum mechanics, and that the structure of the atom is determined by the laws of quantum mechanics. The third part of the book is devoted to a description of the general principles of the theory of the structure of the atom. It is shown that the structure of the atom is determined by the laws of quantum mechanics, and that the structure of the atom is determined by the laws of quantum mechanics.

ЛОЗЕНИТЕ ПРЪЧКИ

„Аз съм лозата, вие пръчките, който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много; защото без мене не можете нищо да сторите“.

(Йоан 15 : 5)

В този стих Христос изнася един от великите закони на органическия свят, или един от законите на развитието, или един от законите на разумните прояви в света. Проявите на разумния живот се заключават в това, че ние трябва да живеем разумно. Истинският живот се състои в разумността. Ако е въпрос за някакво просто съществуване, така живеят и малките песъчинки, така живеят и малките капчици, така живеят и цветята, така живеят и дърветата, така живеят и животните и т.н. Обаче, живот от живот се различава. Копнежите на човешкото сърце, ние наричаме копнежи на душата. Никой човек още не може да определи какво иска, какво той желае. В това отношение човек може да има днес едно желание, утре друго, но всъщност кой е истинският копнеж на неговата душа? Днес може да се занимава с една наука, утре с друга; днес може да е електротехник, утре биолог, химик, дряхар и т.н. Питам: Какви резултати има от тази човешка деятелност?

Да допуснем, че вие знаете всичко за малките буболечкици, за растенията, за животните, за минералите. Питам: Какво ще ви ползва това знание? Представете си, че ви оставят свършено сам на една планета като нашата Земя и вие имате всички богатства, разполагате с големи знания. Питам: Какво ще ви ползува всичко това? Обаче това са само предположения. Човек никога не може да бъде сам. Немислимо е човек да бъде сам в света! Това са само хипотези, предположения. Човек има хиляди клетки в себе си, хиляди желания, вследствие на което той никога не може да бъде сам. Че не може да бъде сам се вижда по това, от какво в известни случаи той е недоволен. Значи, ако беше сам, той трябваше да бъде доволен. Щом не е доволен, това показва, че в него има друг някой, който е недоволен.

Христос изнася един закон, който изразява с думите: „Аз съм лозата, а вие пръчките.“ Следователно, човек трябва да се постави в живота си в положението на пръчка върху тази лоза и да знае нейните закони. Народите на изток си служат със съкратена, с образна реч. Лозата в този случай е образ. Ако разбирате отношенията на нещата, вие ще видите, че лозената пръчка съдържа в себе си повече неща от самото грозде. Било е време, когато гроздовият сок не е ферментирал. Било е време, когато крушите не са гниели и буболечкици не са ги нааяждали, както днес. Било е време, когато зиме водата не е замръзвала. От как водата започнала да замръзва, животът се изменил. Казвате: Водата замръзва при 0°.

Учените хора не са разрешили напълно този въпрос. Те казват, че водата замръзва, когато се намали топлината ѝ. Значи на леда липсва топлина.

От цитирания стих се вижда, че всяка лозена пръчка има отношение към самата лоза. Тя ще бъде почитана,

ще дава плод и от този плод ще се оценява. Следователно, по отношение на целокупния живот, човек представлява малка лозена пръчица. Докато пребъдва на великия организъм, той ще има мир в себе си и от нищо няма да се безпокои. Когато казваме, че човек не трябва да се безпокои, ние подразбираме, че той е клон или пръчка от някоя лоза. Щом е така, той няма защо да се безпокои какво ще стане с него. Каквото стане с лозата, това ще стане и с пръчките. Някой казва: Какво ще стане с мене? Питам: Ти пръчка ли си, клонче ли си, или лист от някое дърво? Ти крак ли си или ръка от някое животно? Ако си нещо подобно, работата ти е осигурена. Ако пък си специфична лозова пръчка, работата ти пак е осигурена. Съвременните лозари, които изучават модерното лозарство, режат пръчките на лозите на общо основание. Те казват: Тази пръчка трябва да се отреже. Те режат по своему, като оставят по едно, по две, най-много по три очи на лоза. Обаче това не е правилно.

Сега, като говорим за лозената пръчка, ние разбираме единството, което съществува във вътрешния свят. Ако се зададе въпрос каква нужда има човек от дясната или от лявата си ръка, какво може да се отговори? Човек никога не е бил и не може да бъде с една ръка по следните съображения: Има служба, която дясната ръка по никой начин сама не може да извърши. За пример, ако горната част на дясната ръка е нечиста, тя сама не може да се измие, затова лявата ръка трябва да ѝ дойде на помощ. Това пък, което дясната ръка не може да направи, лявата ръка и да ѝ дойде на помощ, нищо няма да я ползва. Същото може да се каже и за лявата ръка. Обаче, работят ли двете ръце заедно, те усиливат своята деятелност. Следователно, има една специфична работа, която всеки човек сам може да извърши. Никой друг не е в състояние да го замести. Това е правило.

Голяма разнообразие има в Природата! И когато казваме, че всеки човек е на мястото си, подразбираме, че той извършва една специфична служба; измести ли го някой от мястото му, голяма дисхармония ще настане в Природата.

Христос казва: „Сухите пръчки, които не дават плод, се отрязват и на тяхно място се посадят други“. След всичко това съвременните хора казват, че имат известни вявания, че вярват в Бога. Казвам: Същината на вярата не се заключава във външни вявания. Ако човек произнася думата Любов сто пъти на ден, без да има Любов в себе си, какво го ползва тази дума? Ако той цял ден говори за богатства, за правене на къщи, за обработване на ниви, а няма пет пари в джоба си, какво го ползват тези предприятия? При такива случаи хората се утешават, като казват: Еволюция е това! Тежки са условията на живота, но все пак се надяваме на бъдещото: Ако не в този, в друг живот поне ще успеем. Обаче, ние казваме, че животът е един. Като казваме, че има само един живот, ние подразбираме, че има само едно дърво, а другите дървета са негови части. Има само един живот и върху този живот се нареждат всички останали животи. Всичко, което виждаме на Земята, представлява човека, разложен на своите части. Минералите, растенията, животните, това е човекът, разложен на своите части. Следователно, когато изучаваме животните, ние изучаваме човека; когато изучаваме растенията, ние изучаваме човека. По тази причина именно, влезете ли в една страна, по растенията, по животните, които съществуват в нея, вие можете да познаете оръжаващите хора и тяхната култура. Ако влезете в една градина, която има само боб, какво заключение ще извадите? Ако влезете в една градина, в която има само царевица, какво заключение ще извадите? Все ще извадите някакво заключение, по-бли-

зо или по-далеч от Истината. Преди повече от 25 години във Варненско, в село Николаевка, тамошните земеделци имаха обичай да сеят само зимница. Те минаваха за аристократи и казваха: Царевницата е само за свинете, не е за нас. Ние не се нуждаем от царевница. Те даже и летница не сееха. Близо до това село имаше една малка паланка, която наричаха Везир-Козлуджа. Населението на тази паланка беше гагаузко. Пред очите на своите съседи те минаваха за прости хора, защото сееха повече царевница. Обаче една година житото на старите аристократи от Николаевка не стана и те започнаха да се молят за царевница, за която порано се произнасяха, че е достойние само за свинете. Оттам насетне всеки земеделец започна да сеете по десетина декара царевница. Гладната година ги накара да сеят царевница. Значи и царевницата е на място, и тя е необходима за съграждане на човешкия организъм. Енергията на много растения взема участие при създаване на човешкия организъм, а отчасти и при създаване на човешкия мозък.

Следователно, при щателното изучаване на растенията, ще видите, че и те се различават едни от други по своята интелигентност. Вземете за пример бора. Той е духовно растение, което расте нагоре конусообразно, под него нищо не може да расте. Значи той не търпи под себе си нищо материално. Борът казва: Който иска да расте, да върви нагоре! Няма защо под мене да растат дребосъци и да чурликат птиченца. На научен език казано, това означава следното: обикновено висшите духовни енергии използват низшите. Първите изискват повече сокове. Ето защо, малките растения не могат да виреят под бора. Следователно, ако боровете в една страна се изсекат, това е лош признак. Ако ябълките в една страна изчезнат и това е лош признак. Преди години в цяла Европа се яви филосера по

лозята. Тя дойде от Америка и помете всичко по пътя си. След това се обяви всеобща война. Значи, ако лозата не беше заболяла от филоксера, и всеобщата война нямаше да дойде. Това показва, че между явленията в целокупния живот и Природата има тясна връзка. Освободете лозата от филоксерата, ще видите, че и войните ще престанат. Очистете плодните дървета от гъсениците, от всички мушици и микроби, които влизат под кората им, ще видите, че страданията в света ще изчезнат. Освободите ли се от всички нечистотии в живота, и работите ви ще тръгнат напред. Може ли да бъде здрав онзи човек, който никога не мие краката, ръцете, лицето, както и тялото си? Не може да бъде здрав човек този, който никога не се мие, не се чисти. Порите на човешкото тяло всякога трябва да бъдат отворени, те никога не трябва да се запушват. Порите имат една магнетическа обвивка, която трябва да се пази. Един ден, когато хората развият шестото чувство в себе си, те ще видят, че около тялото на човека има една обвивка. Докато тази обвивка съществува, и човекът е здрав, защото тя регулира топлината на неговия организъм. Някога, под влиянието на лошия живот, тази магнетична обвивка около тялото на човека се разкъсва и външните влияния проникват в него, като създават ред болести. Тази магнетическа дреха обвива стомаха, дробовете, всички вътрешни органи в тялото на човека, а специално и клетките му.

И тъй, като казваме, че трябва да бъдем религиозни, духовни, това нещо е имало смисъл някога в миналата епоха, за да може по този начин да се поддържат обвивките на организма винаги здрави. Когато говорим за добър живот, ние подразбираме живота на растенията. Човек не може да бъде добър, ако той не разбира законите за развитието на растенията. Само растенията са добри. Когато говорим

за твърдост, за устойчивост, ние трябва да разбираме качествата на минералите изобщо, били те обикновени или скъпоценни. Защо? – Защото те играят важна роля в Природата. Съвременните хора, за пример, разбират и ценят качествата на златото и на другите благородни метали главно външно. Ако вместо някакъв златен съд или няколко златни монети в кесията си, вие имате известно количество злато в кръвта си, то ще създаде голяма устойчивост на характера ви. Такъв човек никога няма да се окислява. Той винаги ще бъде здрав и весел. Всички весели хора са здрави и богати, понеже имат известно количество злато в кръвта си; всички песимисти са бедняци, те нямат злато в кръвта си. Турете малко злато в кесията, т.е. в кръвта на един песимист човек и той ще стане весел. Някой казва: Ние не се нуждаем от злато. Христос казва: „Събирайте съкровища за Небето!“ Значи, богатството е нужно за човека. Небето представлява разумния живот, където всичко е в пълен ред и порядък, пълна активност. Ако златото в касата на богатия човек не се използва, то не е богатство. Туряйте златото в действие! Докато златото в касата на банкера е в бездействие, то не допринася никаква полза. Тури ли се златото в действие, то вече придобива смисъл. На същото основание, ако и ние не туряме нашите идеи в действие, те нямат смисъл.

Казвам: Онези, които мислят, че могат лесно да намерят пътя на Истината, изпадат в заблудение. Те казват: Аз се родих отново, аз познавам вече Бога. – Щом познаваш Бога, ще почнеш да учиш. Това е едно от качествата на новородения човек. Който не учи, той още не е познал Бога. Познава ли Бога, в него се ражда Любов; роди ли се Любов, той ще почне да учи. Почне ли да учи, в душата му се ражда радост и веселие и той става щедър и богат. И

тогава, като дойде при него някой нуждаещ се беден човек, той не се запитва колко трябва да му даде, но му предлага кесията си сам да вземе колкото иска.

Сега, при съвременните норми и правила на живота, хората казват: Защо не можем да обичаме? – Защото отношенията между хората не са правилни. Ако двама приятели отидат в кръчмата да пият, кой печели? – Кръчмарят. След като се напият, те ще се скарат и ще се сбият и ако нямат повече пари да пият, кръчмарят ще ги изпъди навън. Значи, в случая кръчмарят печели, а приятелите губят. Сега ще представя друго положение, да видите в какво се заключава истинското приятелство, истинската обич. Ако вашият приятел намери на някоя планина хубав, чист извор и ви покани да отидете заедно с него на извора, да се напиете там с чиста вода, какво ще направите? Вие ще отидете заедно с приятеля си при извора, ще си начерпите малко от тази балканска вода и ще се върнете в дома си доволни и разположени. В този случай кръчмарят нищо не печели, а приятелите печелят. В това се заключава идейното приятелство, в това се заключава истинската обич. Кръчмарят, който нищо не взима, той е безопасен; кръчмар, който в първо време е любезен и дава много, но после иска да му се плати, той е най-опасният човек в света. Питам тогава: Ако има такива опасни хора, как могат те да мислят, че са родени от Бога. Знаем, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, всеки човек съзнателно трябва да се запита роден ли е от Бога, или не. Той трябва в себе си искрено да си дава отчет за всичко, което върши. Колкото и да е способен ученикът, ако той не учи, знанието няма да му се даде наготово. Някои казват, че човек се ражда учен, не, човек не се ражда учен, но той придобива знанието с големи усилия. Всички съвременни хора са работили в миналото, те

работят и сега и по този начин са придобили и придобиват плодовете на своите усилия. Днес невидимият свят работи върху тях с единствената цел да събуди съзнанието им. Всеки учен човек в миналото си още е вложил богатства в някоя банка и днес, когато съзнанието му се пробужда, той знае вече как да използва своите сили и способности, с които Бог го е надарил. Той знае как да разполага със своите богатства.

Казвам: Единственият сигурен капитал, единственото устойчиво нещо в човека, това е неговият мозък. Така, както е създаден сега човекът във физическия свят, развитието му зависи напълно от устройството на неговия мозък. От всичко най-малко се изменя мозъкът на човека. Ако някой човек тежи сто килограма и заболее от някаква болест, след болестта си той може да изгуби повече или по-малко от телото на тялото си, обаче мозъкът му едва ли ще претърпи най-малката промяна. Защо? – Защото той е направен от фина материя, която малко или незабелязано се поддава на промяна. Това показва, че в тази фина материя циркулират висши енергии, които са причина за проява на човешките мисли. Питам: В такъв случай де се намира човешкото съзнание или, както някои го наричат, човешката душа? Христос дава отговор на този въпрос чрез стиха: „Отец ми е земеделец“. Значи, земеделецът е Духът, който работи извън живота и създава благоприятни условия за лозата. В дадения случай Христос представлява духовния принцип у човека т.е. неговата душа. Пръчките пък са физическия свят. Затова Христос казва: „Всички пръчки, т.е. всички части вън от общия организъм, умират“. Докато пръчките са на мястото си, т.е. на лозата, те имат цена. Докато окото е на мястото си, то има цена. Докато косъмът е на мястото си, той е независим; един ден, когато косъмът каже, че е

свободен, че може да живее сам, той вече изгубва своята независимост. Значи, в света има два вида свободни хора: Едните имат свободата на коловете, а другите – свободата на растенията. Кольт е свободен, той няма никакви страдания, но същевременно той изгнива, в него няма никакъв живот, никакво растение. Някой казва: Не може ли без страдания в този живот? – И без страдания може, но тогава човек трябва да бъде в положението на кол. Обаче животът на растенията е съзнателен; в тях има страдания, но има и растение. Някой казва: Дотегнаха ми страданията. Питам: Кой живот искаш тогава? Ако искаш живота на кола, ще седиш в земята, без да се помръдваш. При това ти ще бъдеш хубаво боядисан, но нито ще даваш нещо от себе си, нито ще получаваш нещо отвън, докато най-после изгниеш. Чудни са съвременните хора, когато искат живот без страдания! Има живот без страдания, но той е живот на смъртта. Органическият живот, в който има страдания, е живот на растение. В растенето вече има прояви на висша Любов, чрез която хората се опознават. Ние сме дошли на Земята да се срещнем, да се опознаем със своите приятели. При сегашното развитие на човечеството, хората не могат да се срещат и опознават на Небето, затова дохождат на Земята, да се създават връзки между душите. Като се срещнете и поговорите приятелски и любовно, като създадете правилни връзки помежду си, вие можете вече да отидете на Небето, а можете, ако искате за в бъдеще да останете на Земята и да си поживеете още малко. Ако не искате повече да останете на Земята, ще ви изпратят в някой друг свят, там да търсите други свои приятели.

Казвате: Ние трябва да любим Бога! – Как ще Го любите? Вие трябва да знаете, че Бог се проявява в целокупния живот, във всички живи същества. Затова срещнете ли

някой ваш приятел, вие трябва да намерите в него поне една хубава, красива черта, което представлява Божественото в него. За да познаете Бога във всички негови прояви, вие трябва да обходите целия Космос, цялата Вселена. Казвате: Колко време ще трае тази обиколка из Вселената? – Вечността е пред вас и няма защо да се безпокоите дали ще имате време или не. Вие ще минавате през всички форми на минералното, на растителното, на животинското царства, докато дойдете до положение на човек. От това последно положение вие ще минете и през по-високи фази, ще минете през всички по-високи форми на Битието. Наука е това! Някой ще каже: Нима и през формата на свинята ще минем? – Какво от това, ако трябва да минете и през формата на свинята? – Тя е отвратително, нечисто животно! Питам: Ако намирате, че свинята е толкова нечисто животно, защо я ядете? Ако някому кажат, че е свиня, той се обижда. Защо? Ако понятието свиня е толкова обидно, какво търси свинята между вас? Защо ходите по три пъти на ден в кочината да я храните? Щом става въпрос да отглеждате свинята и да се ползвате от месото ѝ, вие се радвате, казвате: Прасенцето ми! Когато нарекат някого свиня, с това искат да му кажат да не бъде толкова глупав и нечист като свинята; когато нарекат някого вол, с това искат да кажат, че този човек има рога, с които си служи; когато нарекат някого кон, това показва, че този човек има копита, с които рита. Какво правят с вола, който бодее и с коня, който рита? – Впрягат ги и ги пращат на работа. Станат ли конят и волът разумни, дават им свобода. Тъй щото, говорите ли за човека в пълния смисъл на думата, той не трябва да бъде нито свиня, която по цял ден да рови, нито вол, който да бодее, нито кон, който да рита. Човек трябва да бъде разумно същество!

Съвременните хора обаче, като се натъкват на положения да разрешават въпросите на другите същества, те казват: Вол е това, той трябва да се впряга на работа! Кон е това и той трябва да се ези, да се впряга в кола, да работи за господаря си! Казвам: Така е, волът и конят трябва да се впрягат на работа; ами човек какво трябва да прави? Според вас, хората трябва да се занимават с разрешението на сериозни въпроси. И наистина, хората заседават в камарите, разрешават различни въпроси, но въпреки това, те страдат повече от животните. Учените хора, философите например, искат да изправят както своя живот, така и живота на другите хора, но не могат да намерят естествен начин за това изправяне. Днес хората се бият на бойното поле, чупят краката и ръцете си, а на другия ден пращат своите ранени по болниците, дето им правят изкуствени ръце и крака – лекуват ги. И след всичко това, съвременните хора се хвалят със своята наука и казват: Много е напреднала науката днес! Тя ни дава начини да правим гумени крака и ръце на пострадалите от войната и то такива крака, които не могат да се различат от естествените. Ние благодарим за тия гумени ръце и крака. Истински учен е този, който може да вземе краката на някой осъден на обесване и да ги присъди върху тялото на човек без крака. Инвалидът, на когото липсват двата крака, ще каже на разбойника, когото осъждат на смърт: Приятелю, ако искаш, послужи ми със своите крака след обесването ти. Твоите крака и така ще бъдат осъдени на изгниване, дай ми възможност да си послужа с тях! По този начин ти ще имаш дял в моя живот. Казвате: Това е жестоко нещо! Значи да обесите един човек и да му се отнеме целия живот, това не било жестоко, а да му отнемете двата крака след неговото обесване, това било жестоко. Ако престъпникът даде двата си крака на

един праведен човек, ще изгуби ли нещо? – Нищо няма да изгуби. Праведният временно само ще си услужи с двата крака на престъпника и после ще му ги върне. При това престъпникът ще се ползва от живота на праведния.

Христос казва, че пръчките са излезли от лозата. Следователно, лозата е дала живот на пръчките. Значи, когато хората дойдат до вътрешно разбиране на великата духовна наука, т.е. до науката на великата разумна Природа или до Божествената наука, те ще разберат вътрешния смисъл на живота. Под думата Бог съвременните хора не изразяват никаква дълбока идея. Тази дума днес е изгубила своя вътрешен смисъл. Преди всичко те търсят Бога вън от себе си, когато Бог вън от човека не съществува. Вън от човека Бог нищо не представлява. Кажете ли някой, че разбира Бога вън от себе си, това показва, че той сам е вън от Бога. Някой казва: Аз изпъдих Бога от себе си. Това показва, че той сам е изпъден от Бога, а мисли, че е изпъдил Бога от себе си. Бог съществува и вън от нас. Кога? – Когато човек познае Бога в себе си, той ще Го познае и вън от себе си. Тогава вече има смисъл той да казва, че Бог е навсякъде т.е. и вън и вътре в човека. Тъй щото, ние трябва да имаме правилна идея за Бога. Ние живеем в Него и Той живее в нас. Това значи: Животът на всички същества се определя от Бога. Следователно, когато хората казват, че ние сме вън от Бога и Той е вън от нас, това са идеи, които могат само да заблудят човека, но не и да го просветят. И затова съвременните хора са придали на Бога качества, каквито те познават в себе си, но този образ за Бога е техен личен образ. Този не е истинския Бог, Който непрестанно работи в тях. Божественият живот в човека постепенно руши всички криви идеи, всички неправилни връзки, а създава прави идеи,

прави, хармонични връзки, които го довеждат до правилно разрешение на важните проблеми в живота.

Христос казва: „Всяка пръчка, която не дава плод, Отец ми я отрязва; и всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени“. Това значи: Всяка идея, всяка връзка, всяко желание, които не са в съгласие с Бога, ще се разрушат и ще изчезнат. От тях ще останат само някои неща, които ще говорят за някогашното тяхно величие. Те ще представляват нещо подобно на разкопките, които и до днес продължават да правят в Египет, в Америка, в Африка и другаде. Тези разкопки говорят за съществуването на някаква велика култура, от която днес намираме само останки. Тази велика култура на миналото днес лежи дълбоко заровена в недрата на земята. И други култури има заровени във Великия Тихи океан, както и в Атлантическия океан, а от тях намираме от време на време само известни останки. Кои са причините за пропадане на тия култури? Невидимият свят е решил днес да възстанови тези култури, понеже те са изкупили вече своите грехове. Тези култури отново ще придобият своята свобода, както едно време русите дойдоха да освободят българите от турското робство. Казвате: Кое може да възстанови свободата на хората? Науката, религията са в сила да възстановят свободата на всеки, който искрено я търси. Обаче ние говорим за Божествената наука и за онази религия, която не почива на никакви догми и правила, но която се диктува отвътре от онези закони, които Бог е написал в душата на човека още във времето на неговото създаване.

Казвате: Като умрем, тогава ще бъдем свободни. Това не е свобода. Ние не говорим за свобода и за религия, които могат да дойдат след като човек умре. Не, човек трябва да се освободи докато е жив, а не след смъртта си. Живият

човек е свободен, а мъртвият няма никаква свобода. Може ли да се нарече свобода положението, когато смъртта дойде, върже човека и го носи, дето тя намира за добре? Ако хората се надяват да бъдат свободни след смъртта си, тогава те имат голяма вяра в нея. Наистина, съвременните хора имат голяма вяра в смъртта. Като дойде при някой болен, тя го връзва добре, хваща го в ръцете си и го занася в ада, дето прави с него каквото иска. Тя направи същото и с Христа: Хвана Го, завърза ръцете Му, заведе Го в ада и Го предаде в ръцете на дявола. Там Го посрещнаха с викове и любопитство. Всички искаха да видят кой е този, който се заема с реформирането на света. Още с влизането на Христа в ада, бомби започнаха да пукат, разтвориха се вратите и в скоро време адът се изпразни. Това значи пробуждане на Божественото съзнание у човека. Има моменти, когато у човека се пробужда мощното, великото, Божественото и той знае, че е по-силен от окръжаващите. И тогава силата на човека не се заключава нито в богатството, нито в знанието му, но той поставя своята сила в упованието си на Бога, във връзката си с Него. Това значи: когато съзнанието на човека стане едно със съзнанието на Бога, той е силен; когато животът на човека стане едно с живота на Бога, той е силен. И когато тялото на човека стане едно с тялото на Бога, той е здрав. И след всичко това, хората ще търсят Бога на Небето. Кой човек е виждал Небето? Кой знае какво представлява Небето? Преди всичко това, което хората наричат Небе, не е никакво Небе. И човекът, когото виждате отвън, не е никакъв човек. Това е само сянката на човека.

Питам: Кои са отличителните черти на човека? Допуснете, че имате двама приятели: единият красив, добре облечен, богат, а другият – грозен, простишко облечен и

беден. Вие отивате на гости при своя богат приятел. Той, като ви види, веднага ви запитва: Кога дойде приятелю и кога ще си отиваш? Ако забележи, че вие имате намерение да останете няколко дни на гости при него, той започва да се извинява, че жена му не е разположена, че децата му не са здрави и затова не ще може да ви задържи у дома си. Вие казвате: Прав е човекът, аз не съм дошъл на добро време, друг път ще го посетя. Отивате след това при бедния си приятел. Той ви приема любезно, разположено, поканва ви да си хапнете каквото Бог дал и след това, макар да няма библиотека на разположение, но изважда една от своите ограничени на брой книжки и започва по нея да ви разправя какво е чел, какви въпроси го интересуват в живота и т.н. Както виждате, единият приятел се отличава от другия главно по ума си и по доброто си сърце. Тези са отличителните качества на човека. Умният човек никога не търси погрешките на хората; той търси само техните добродетели. Следователно, два начина има, по които хората могат да постъпват. Който е кол, той ще търси погрешките на хората; който е растение, той ще търси добродетелите на хората. Някои казват: Нима не трябва да се вглеждаме в погрешките на хората? Питам: Какво спечелихте, след като цели 8000 години се вгледахте в погрешките на хората? Търсете добродетели у хората, както търсите скъпоценните камъни в земята! Колкото по-големи добродетели намирате, толкова и вие ставате по-богати. Намерите ли малки люспици от добродетелите, радвайте се и на тях, но търсете големи добродетели.

Казвам: Във всички съвременни хора има един вътрешен стремеж към търсене на лесния път. Наистина животът на кола е по-лесен, отколкото животът на растението, но в кола няма прогрес и няма развитие. Колът иска само

да се одяла, да се боядиса, да се забие в земята и с това работата около него се завършва. Обаче не е така с растението. Растението трябва да се посади, да се прекопае, полива, обработка, да се пази от паразити и т.н. Същото може да се каже и за добродетелите: За развитието на една Добродетел се изисква работа, грижи, вътрешни усилия. Христос слезе на Земята от невидимия свят, да направи едно добро на човечеството, но трябваше пот от кръв да потече от лицето му, докато го направи. И при това казват, че Христос бил велик, всесилен човек. Да, великият, мощният Христос, трябваше дълго време да се моли, докато успее в работата си. Казват: Защо трябваше да се моли Христос? Не беше ли достатъчно да каже само една дума и всичко, каквото желаше да стане? Думата „молитва“ подразбира разговор. Чрез молитвата Христос влезаше във велик разговор с невидимия свят, с всички висши йерархии в него и с Бога. Чрез молитвата предадох на Христа един велик урок, който трябваше да научи още на Земята. Всичко, каквото Той преживя на Земята, беше предметно обучение за Него. Просветен ум имаше Христос, но при все това пот от кръв трябваше да потече от лицето Му, докато научи този велик урок, докато се роди в Него една велика идея. Мнозина мислят, че Христос трябваше да моли Бога за отменяне на своята съдба. Не, Той трябваше да реши задачата си, да намери най-правилния метод за нейното решение. И наистина, Христос разбра, че единственият път, чрез който човечеството може да се спаси, е законът на Любовта. Вложи ли се Любовта в целокупния живот като сила, която е в състояние да помага при развитието на всички способности и дарби в човека, работите му ще се уредят. Ако ученикът, търговецът, свещеникът, земеделецът, професорът вложат Любовта като начало на

своя живот, всичките им работи ще се развиват с успех. И тогава търговецът няма да бъде най-богат човек в света, но ще бъде щастлив; ученикът няма да свърши с отличие, но ще бъде добър и примерен; професорът няма да бъде най-учен човек, но, каквото научи, ще го помни, ще го прилага в живота си. Влезе ли Любовта в живота на хората, те ще вървят от сила в сила, от слава в слава и деятелността им ще се увеличава.

Сега ние не проповядваме Любов, която се топи и изчезва. Любов, която се топи и изчезва, ние наричаме захарна. Такава Любов мухите я изяждат и водата я разтопява. Тъй щото, ако се оплаквате, че сте изгубили Любовта си, вие трябва да отидете в някой кошер и там да я търсите. И пчелите обичат вашата Любов. Обаче тази Любов, за която ние говорим, нито вода я разтопява, нито пчели я ядат. Гвоздеите, от които е скован съвременния свят, са направени от захарна Любов. И затова, като кажем, че съвременният свят ще се измени, ние подразбираме, че тези гвоздеи ще се изменят. Пчелите ще изядат тези гвоздеи. Съвременният свят ще се разложи и от него нищо няма да остане. По същия начин, когато заровят човека в гроба, той не изгнива, не се стопява, но червеите го изяждат. Вие казвате, човек се стопява в гроба. Не, само захарта се топи. Тогава, как е възможно едно организирано същество, съставено от множество органически вещества, каквото представлява човекът, да се стопи? Идеите на съвременния свят не трябва да бъдат повърхностни, защото каквото човек мисли, такъв става. Мнозина казват: Нашата работа се свърши вече. Щом мислите така, действително и вашата работа ще се свърши. Като се говори, че човек изчезва, че се стопява, това се отнася само до формата. Наистина, щом човек свърши капитала си като търговец, работата му

се свършва и ако не може да продължи повече, той трябва да стане слуга на някой богат търговец. Това се отнася и до учения човек. Щом неговата наука повече не го задоволява, той трябва да отиде при някой виден професор като слуга и от него да се учи. Имате ли новия живот в себе си, вие можете да станете ученик на великия професор в живота.

И тъй, щом разберете смисъла на стиха: „Аз съм лозата, вие пръчките“, ще видите, че той се отнася до напредналите ученици. Аз разглеждам думата „душа“ в широк смисъл. Напредналата душа е тази, съзнанието на която е пробудено. Човек с пробудено съзнание е готов на всички жертви, на всички разумни опити. Когато се прави някакъв духовен опит, от него може да има само печалба и никаква загуба. Печалбата в живота се заключава в придобиване на души. Спечелите ли един или двама приятели, вие сте най-богатият човек в света; нямате ли приятели, вие сте най-бедният човек. Ако нямате приятели, какво ще кажете на Господа, когато отидете един ден при Него. Ще кажете: Аз се ожених, имах три-четири деца, които изучих. На какво ги научи? – Учих ги в училищата, свършиха университет, оставих им наследство и сега живеят като културни хора. Мислите ли, че за това ще получите похвала от Господа? Друг може да каже: Баща ми и майка минаваха за религиозни, вярваха в Бога, в духовния свят, но научно не разбираха живота. Добре, че ми оставиха богатство, да пожиея охолно, както аз разбирам, а тях – Бог да ги прости! Мислите ли, че този човек е разбрал нещо от живота? Значи, този син е доволен от баща си и майка си само заради това, че му оставили наследство и след това казва: Бог да ги прости! Бог да ги прости, но кога? Ако са те научили да познаваш Бога, да живееш в светлина. Иначе те не са изпълнили своята задача.

Представете си, че вие имате двама добри приятели. Единият от тях ви купува билет за сто лева и ви завежда на театър да гледате някаква нова пиеса. Вторият пък ви завежда в една добра гостилница, дето ви угощава. Вие се нахранвате хубаво и излизате доволен. Кой от двамата приятели е постъпил по-разумно? Или, ако единият приятел ви купи лотариен билет за 500 лева, за най-голямата печалба от 100 000 лева. Вие седите и очаквате деня, когато ще се тегли лотарията и си казвате: Дано спечеля! „Трай, коньо, за зелена трева“! Вторият приятел пък изважда една сума от касата си и ви завежда на пазара да ви купи дрехи и обуца. Кой от двамата е постъпил по-разумно? – Вторият. Съвременните хора постъпват като първия приятел, подаряват си лотарийни билети и очакват щастието да дойде. Професорът купува лотариен билет и очаква един ден да стане виден, да се прослави в цяла Европа. Поетът също купува лотариен билет, издава съчиненията си и очаква одобрение от хората, те да го признаят за велик поет. Изобретателят открива нещо, т.е. и той си купува лотариен билет, очаква вестниците да се произнесат за неговото изобретение. Ученикът отива на училище и той носи лотариен билет, очаква да се изучи, дано науката спаси човечеството и внесе ред и порядък в него. Питам: Какво са придобили съвременните хора от лотарийните билети? За човека е важно това, което в даден момент той знае и може да приложи, да види какви резултати то може да му донесе.

Да допуснем, че някой човек е слаб, има условия да заболее от някакво опасна болест. Всички го съветват да се лекува, да се покаже на добри лекари, но той няма средства. Какво трябва да прави? Дохожда при него един учен човек и му казва: Аз имам една рецепта, която, ако приемеш с

вяра, тя ще те освободи от болестта. Каква е тази рецепта? – Всяка сутрин преди ядене да изпиваш по три глътки вода. Как? – Ще постъпиш по следния начин: Ще потопиш трите си пръста в чашата с вода, ще я поразбъркаш малко и ще глътнеш три пъти. Този човек гледа, съмнява се и казва: Каква ли ще е тази рецепта? Каквато и да е рецептата, изпълни я. Щом почувстваш подобрене, направи опита няколко пъти и ще видиш, че тази вода действа. Трите пръста поставени във водата, представляват три извора. Какво ще кажете, ако този човек след една година се поправи, започне да мисли правилно, дробовете му се възстановяват и от посредствен човек той става здравомислещ, солиден човек? Тази рецепта реална ли е или представлява някаква измама? Питам: Като ходите да проповядвате на хората, носите ли тия чашки със себе си? Вие казвате: Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен! Не, така не се проповядва. Няма какво да говорите на хората да вярват в Господа, но турете трите си пръста в чашата с вода и дайте им да пият. Те ще пият, вие ще поставяте трите си пръста, докато най-после хората напълно оздравеят. Който е опитал тази вода, само той може да каже, че има Господ и вярва в Него. Казвате: Такъв човек омагьосва. Кой от вас не е омагьосан? Като спите вечер не сте ли омагьосани? Кога стават магиите? – Вечерта, като спите. Магиите стават вечер, кражбите стават вечер, престъпленията стават вечер. Питам: Ангелите спят ли тогава? – Ангелите никога не спят, но хората спят. Защо хората спят? – Защото служат на себе си. Те служат на старата философия, според която считат, че първо трябва да помогнат на себе си, да задоволят всички свои желания и ако им остане време, тогава ще помогнат на другите хора. Тази философия се проповядва и поддържа от хиляди години насам. Донякъ-

де тя е права, но понеже Бог царува на Небето и на Земята, пръчката няма защо да се грижи за своя живот. Ако тази философия не търпи никаква промяна, тогава направете опита да отрежете една пръчка от лозата и вижте може ли тя сама да оправи работите си. След всичко това ще дойдат философите и ще започнат да убеждават хората, че ако се насади тази пръчка в земята, тя отново ще може да поникне. Така е, може да поникне, но ако тя се посажда десет пъти и отново пониква, най-после тя ще се изроди. След десет посадения пръчката вече се превръща на кол. Това е неестествен път на присаждане. Единственият естествен път на присаждане е чрез семка. Стане ли присаждането с калем, с присадка, в края на краищата се дохожда до израждане. При сегашните условия, присаждането е необходимо, но когато се дойде до истинския живот, човек трябва сам да излезе от Божествената семка. Божественото запазва своите качества и в корена, и в стъблото, и в клонете. Когато присаждат с калем, присадката е Божествена, а в останалите части на дървото има човешко, и животинско.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките“.

Той подразбира великия Божествен живот в нас. Когато става въпрос за организация, това подразбира Божествения живот. Само той е организиран. Животинският, както и човешкият живот, още не са организирани. Някога човек е готов да се бори, да се състезава. Това е животинското в него. Някога пък е крайно инертен. Това са две крайности, два полюса в него, които показват, че той се движи в две противоположни посоки: към Небето и към Земята. Такъв е животът на растенията. Истинският живот е Божественият, който трябва да организира в себе си човешкия, животинския, както и този на растенията и да използва тяхната сила. Това подразбира Христос под думите: „Без мене

нищо не можете да правите“. Може ли детето без майка си? – Без майка детето не може да расте. Това, което днес детето взема от майка си, от никъде другаде не може да го придобие. Това, което детето взема от баща си, от никъде другаде не може да го придобие. Тъй щото качествата, които сега имаме, ние сме ги придобили от някъде. Човек все трябва да има майка и баща, независимо от това дали те са видими или невидими. Човек все трябва да има един извор, от който да черпи. Майката, бащата трябва да бъдат свещени за нас. Този е смисълът на Христовите думи: „Който се откаже от мене и не иска да приложи моето учение, той ще се отрече от лозата и смъртта неизбежно ще дойде.“

Казвате: Религия, наука е необходима на хората. Под думата „религия“ ние разбираме мир, към който всяка душа се стреми. Придобие ли този мир, душата се освобождава и се връща при своите. Ние наричаме съвременните хора затворници. Какво очакват затворниците? – Да се освободят от затвора, да се освободят от букаите, да се освободят от пазачите, да излязат вън, да придобият свобода и простор. Съвременните хора живеят под вечен страх. Дойде ли някоя болест, всички се плашат да не умрат. Защо се плашат? – Защото ще отидат на по-лошо място. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешниците.“ Значи човек не трябва да умира, а трябва да преминава от един живот в друг, т.е. да преминава от смърт към живот. Мнозина казват: Като напуснем Земята всичко се свършва. Под думата „земя“ ние разбираме човешкия организъм. Искан ли човек да живее дълго време на Земята, той трябва да познава добре законите и силите, които управляват неговия организъм. Щом ги познава, той ще може да владее материята; щом владее материята, той ще владее и себе

си; щом владее себе си, той ще владее и над всички болести, ще може да преодолява всички мъчнотии, ще може да се справя с всички противоречия в живота. Днес хората страдат от различни болести и като не знаят причините за тяхното появяване, не могат да се лекуват. Причините на болестите са психически. За пример, причината на тумора се крие в извратяване проявите на Любовта. Яви ли се у човека алчност, това показва, че известен брой клетки от организма се диференцират, искат да живеят самостоятелно, да не се подчиняват на общия ред в организма. По този начин те създават свое собствено жилище, като образуват нова държава със свободно управление. Така те работят дни, месеци, години, докато лекарят със своята артилерия дойде срещу тия непокорни поданици и започва да ги бомбардира. Някога той успява да ги изпъди навън, а някога се явява усложнение, което отправя човека на другия свят. Обаче има и друг начин на лекуване – чрез присаждане. Както става присаждане на плодните дървета, така може да става присаждане и в организма на човека, да се заставят соковете да вървят нагоре. Когато енергиите в живия организъм спират, на мястото, дето става спиране се явява известна подутина, която лекарите наричат тумор. Значи, който разбира законите на присаждането, той ще може по един или по друг начин да насочи енергиите в организма да потекат и през подутината. Щом потекат и през нея, тя напълно изчезва. Тъй щото, ако новите клетки успеят да вземат соковете на клетките, които образуват тумора, той няма да има условия за развитие и напълно ще изчезне. Като говорим за растенията и за животните, ние не сме за тяхното изстребление, нито за тяхното чрезмерно размножение. Те са необходими в икономията на Природата, обаче техният брой е точно определен и не трябва нито да

се увеличава, нито да се намалява. Съществува висша Божествена математика, която точно определя количеството на растенията и животните в Природата. Щом е така, те не трябва безразборно и безразсъдно да се унищожават. Днес хората колят животни, убиват ги, късат цветя, изсичат дървета безразборно, но за това носят последствията за своите необмислени постъпки. За пример, виждате, че някой човек е изсякъл една череша, но не минава много време, той се спъва, пада на земята и си счупва крака. Той казва: Не зная какво стана, случи ми се голямо нещастие. Казвам: Причината за това нещастие се дължи на отрязването на черешата. Позволено е на човека да яде череша, те подобряват неговото храносмилане, но не е позволено да реже самото дърво на черешата.

Сега ще ви задам следния въпрос: Ако Христос е истинската лоза, а хората – пръчките, защо са толкова хиляви, при все че от толкова хиляди години ядат грозде от тази лоза? Значи, съвременните хора ядат от плодовете на тази лоза, но се съмняват, измъчват се, изпадат в безверие и казват най-после: Нищо не съществува в света! Животът е илюзия, той няма никакъв смисъл! Не, в живота съществува нещо велико, съзнателно, вземете за пример държавата. Истинската държава представлява сбор от велики разумни души, които водят съзнателен, разумен живот. Членовете на държавата са свързани в общ организъм, както всички души са свързани с общия Божествен организъм. Когато се говори за държави, за хора, за животни и за растения, които са изчезнали, ние знаем, че са изчезнали само ония от тях, които не са спазили великите Божии закони. Тия пък, които са спазили великите Божии закони, те живеят вечно. Затова и Писанието казва: „Грешните ще изчезнат от лицето на земята“. Това подразбира, че развитието на тия съще-

ства ще се прекрати. Това не е заплашване. Ние казваме, че който не влезе в тази или онази църква, ще изгуби живота си. Само една църква съществува в света, на която всички други същества се подчиняват доброволно, без насилие. Чрез насилие никоя църква, никакво учение не могат да спасят света. Ако е въпросът за насилие и Христос можа да спаси света с насилие. Той не можеше ли да дойде с 12 000 ангели от Небето и да спаси света? Само един ангел е в сила да се справи с една 20-хилядна армия и да не остави нищо от нея. Значи, ако в един легион ангели има по шест хиляди, тогава в 12-хиляден легион ангели, ще има всичко 72 000 ангели. При това, ако всеки ангел е в състояние да се справи със 150 000 души, можете да си представите каква сила ще бъдат всички заедно! Обаче чрез насилие светът не може да се поправи. И за това Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?“

Следователно, първо трябва да се даде жертва, а после ангелите да дойдат на помощ. Ангелите идат със своята Любов в помощ на силата. После ще дойде богатството, вярата, честта. Първият принцип, който трябва да се постави за основа на живота, е Любовта. Тя има два израза: Висш духовен и нисш физически. Ако в духовния свят човек не обича всички, Любовта изчезва. И обратно, ако във физическия свят човек обича всички, Любовта пак изчезва. Значи, във физическия свят ще обичате само Едного. Като се говори за висш свят, подразбираме Небето, където живеят възвишени и благородни същества. Те са силни, мощни, само с една ръка могат да дигнат Земята. Казвате: Тия същества имат ли опорна точка някъде? – Имат, разбира се. И те се хлъзгат по някаква плоскост, както и Земята се хлъзга по едно платно. Това, което съвременните учени наричат етер, е платното, по което Земята се хлъзга. Това платно е

неделимо и нищо не е в състояние да го скъса. Тъй щото, колкото и да е тежка Земята, това платно никога не може да се скъса. То не е гладко, не е право обтегнато, но е набраздено вълнообразно и по тия вълни именно Земята се хлъзга. С това се обяснява образуването на светлинните вълни. Когато светлината минава по тези бразди, тя претърпява известно триене, вследствие на което се образуват светлинните вълни. Адептите на науката знаят тези неща. Те знаят защо платното не се къса; те знаят как Земята е стъпила върху него и т.н. Един ден, когато и вие стъпите върху това платно, ще почувствате под краката си здрава почва, от която никой не може да ви помести. Някои учени наричат тази почва канара. Как се хлъзга Земята по това платно, какъв е съставът на платното, това са отвлечени въпроси, които днес не могат да се разберат.

„Аз съм истинската лоза“. Христос е самата лоза, всяка пръчка от нея представлява живота на един човек. Когато всички тия пръчки дойдат в съгласие с общия живот на лозата, те ще могат да разберат живота и самата лоза. На това основание всеки от вас ще може да познае и разбере Бога; той ще може да познае и разбере Христа. Познаете ли Бога, ще познаете и Любовта, която няма начало и няма край. Казва се, че Бог е Любов. Речете ли да определите какво нещо е Любовта, вие ще се забъркате. Щом знаете това, не говорете за Любовта. Никой няма право да пита приятеля си или когото и да е, обича ли го. Зададете ли такъв въпрос на приятеля си, Любовта между вас ще изчезне. Обичате ли някого и той ще ви обича, и няма защо да го питате. Мислите ли, че който казва, че ви обича, казва цялата Истина? Какво ви ползва Любовта на някой беден човек, който няма дрехи нито обуца, а няма и пари да се нахрани както трябва? Ако и вие сте беден като него, кой кому може да даде нещо?

Представете си, че вие лежите в някоя болница. Аз идвам при вас да ви помогна. Като ме видите, вие първо ме запитвате обичам ли ви. Аз не ви отговарям нищо, но ви поглеждам само. Не се минава много време, вие ставате от леглото си здрав и разположен. Пак питате: Обичаш ли ме? Аз нищо не ви отговарям, но пак ви поглеждам и вие се виждате облечен вече в нови дрехи, освободен от болничния халат. Излизате на двора и пак ме питате: Обичаш ли ме? И този път не ви отговарям, но вие се намирате през богата трапеза с хубави ястия. – Обичаш ли ме? Пак мълча. Обаче вие веднага заспивате и на другия ден, като се събудите, виждате, че сте в дома си здрав, весел, напълно доволен и щастлив. Казвате: Какво стана с мене? Вчера бях в болницата, днес съм у дома си. Сън ли беше това, което видях снощи? Дойде при мене един човек, който ми помогна да оздравея. Де отиде той? – Този човек е заминал за Небето. Той дойде да ви помогне само и си замина.

Казвате: Това са илюзии, нещо подобно на приказките от „Хиляда и една нощ“. Питам: Кой от вас не е бил в болница? Кой от вас не е бил в калта? Съвременните хора бяха едно време във водата, във вид на малки или големи риби, но днес вече не са там. Кой ги извади от водата? Едно време съвременните хора бяха из въздуха, летяха като птици. Кой ги извади от тази среда? Това може да направи само Онзи, който има магическата пръчица и може да я управлява. Този, Единият, и до днес маха с ръка из въздуха, докато извади всички живи същества от неблагоприятната за тяхното развитие среда и ги постави в по-благоприятна. И днес всички хора могат да кажат: Не сме вече нито растения, нито риби, нито птици, нито животни, но сме човечи. Това илюзия ли е?

Казвате: Можем да умрем. Питам: Кой ви внуши тази мисъл? Който люби, той вечно живее. Има Един, Който всяка сутрин простира ръцете си върху вас. Станете ли сутрин, помолете се: „Господи, простри и днес ръката си върху мен!“ Мнозина се молят на Бога, да им даде богатство, сила, власт и т.н. Не заповядвайте на Бога, но кажете: „Господи, простри ръката си върху мен, да придобия малко от Твоето знание! Когато бях в калта, Ти ми служеше с Любов, по същия начин и аз днес Ти служа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. От Тебе научих великия пример в живота. Сега разбрах смисъла на изречението: „Ти си лозата, а аз – пръчката“. От днес вече тази пръчка ще дава своя плод.

Беседа от Учителя, държана на 27 март 1927 г. в гр. София

The first part of the book is devoted to a general introduction to the subject of the history of the English language. It deals with the various stages of the language from its earliest forms to the present day. The second part of the book is devoted to a detailed study of the English language in its various dialects and varieties. It discusses the differences between the various forms of the language and the reasons for these differences. The third part of the book is devoted to a study of the English language in its various historical contexts. It discusses the influence of other languages on the English language and the influence of the English language on other languages. The fourth part of the book is devoted to a study of the English language in its various social contexts. It discusses the influence of social factors on the English language and the influence of the English language on social factors. The fifth part of the book is devoted to a study of the English language in its various cultural contexts. It discusses the influence of cultural factors on the English language and the influence of the English language on cultural factors. The sixth part of the book is devoted to a study of the English language in its various political contexts. It discusses the influence of political factors on the English language and the influence of the English language on political factors. The seventh part of the book is devoted to a study of the English language in its various economic contexts. It discusses the influence of economic factors on the English language and the influence of the English language on economic factors. The eighth part of the book is devoted to a study of the English language in its various technological contexts. It discusses the influence of technological factors on the English language and the influence of the English language on technological factors. The ninth part of the book is devoted to a study of the English language in its various environmental contexts. It discusses the influence of environmental factors on the English language and the influence of the English language on environmental factors. The tenth part of the book is devoted to a study of the English language in its various historical contexts. It discusses the influence of historical factors on the English language and the influence of the English language on historical factors.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Праведният	5
2. Слънцето не ще зайде	31
3. Иди повикай мъжа си	59
4. Няма тайно.....	87
5. Кротките.....	119
6. Лозените пръчки	145

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ПРАВЕДНИЯТ**

Неделни беседи

Серия девета

Том трети

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-051-0

Цена 5 лв.